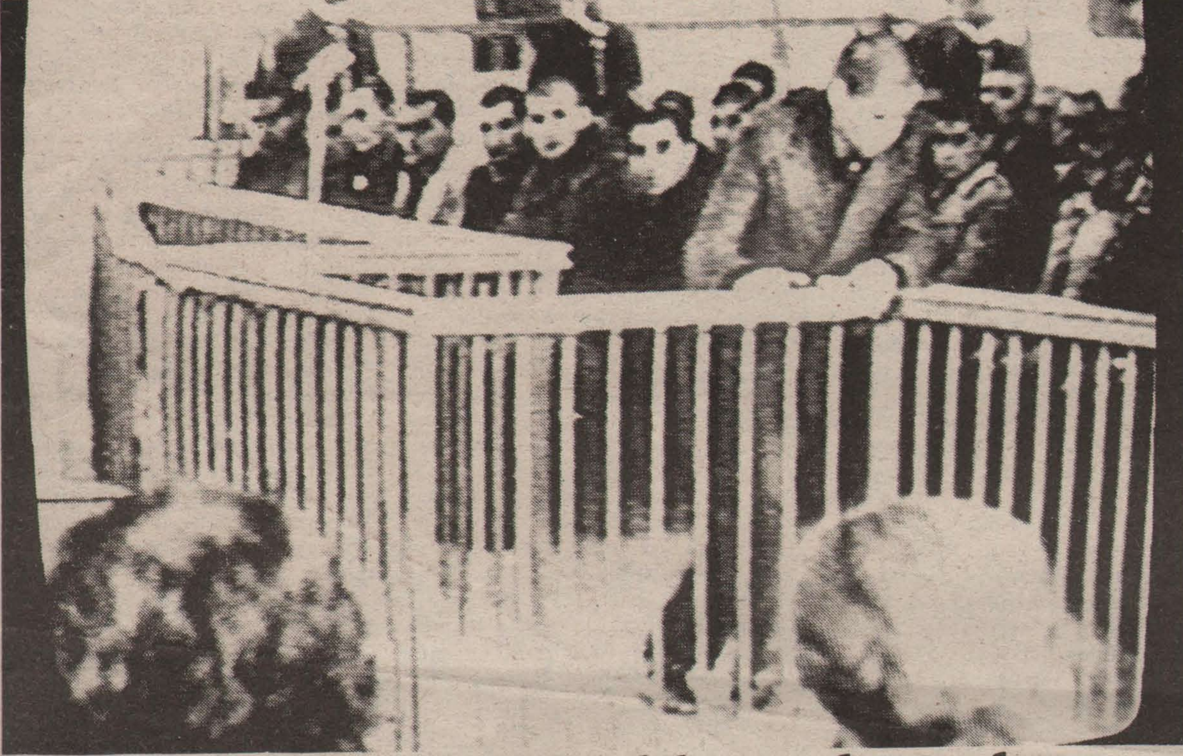

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı: 14 / Şubat 1983 / 2.-DM

Sıkıyönetim mahkemelerinde görülmekte olan PKK davaları devam ediyor

(Yazısı 3. Sayfada)

Hêzık Çayında şehit düşen 8 PKK Partizanının kimlikleri belirlendi

Bir bölgeden başka bir bölgeye geçerken, Hêzık Çayında sömürgecilerce düşürüldükleri pusuda şehit düşen 8 PKK Partizanının kimlikleri belirlendi. Partizanların Şahin KILAVUZ, Cahit DAYAN, Fuat ERTÜRK, Veysi ŞİMŞEK, Veysi HANTAŞ, Hasan ÖZÇELİK, Musa İLK, Beşir AKSOY oldukları bildirilmektedir.

Yazısı Orta Sayfada

5 DEVRİMCİ İDAM EDİLDİ

Faşit cunta, yönetimi gaspedişinden bu yana idam ettiği devirimcilere her geçen gün yenilerini ekliyor. Özellikle anayasa "referandum"u ardından bütün dünyaya meydan okurcasına cüretkârca cinayetlere girişen cunta, óylamadan bu yana aralarında siyasi olmayan tutukluların da bulunduğu 15 kişiyi idam etti. Devrimcileri tek tek asmakla yetinmeyen faşist generaller çetesi, toplu idamlara başvurmaya başladı. Ocak ayı içerisinde biri Adana'da, diğerleri İzmit'te olmak üzere 5 devrimci daha idam edildi.

İlk olarak 24 Ocak 1983 günü Adana'da Ali Aktaş isimli devrimci asılarak idam edildi.

Ali Aktaş, 1980'de İskenderun'da devrimcilerle faşistler arasında çıkan bir silahlı çatışmada faşist bir sendikacıyı öldürdüğü iddiasıyla yargılanmakta olduğu 6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesince 13 Mayış 1981 tarihinde ölüm cezasına çarptırılmıştı.

Diğer taraftan, THKP-C Devrimci Halkın Yolu örgütü üyesi 4 kişi de 30 Ocak 1983 tarihinde İzmit'te idam edildiler. Ramazan Yukarıgöz, Ömer Yazgan, Erdoğan Yazgan ve Mehmet Kambur isimli devrimciler, 15 Ocak 1980 tarihinde Sakarya'nın Akyazı ilçesinde bir kuyumcu soygunu sırasında biri polis, iki kişiyi öldürmek ve yedi kişiyi de yaralamak iddasıyla Gölcük Donanma ve Sıkıyönetim Komutanlığı askeri mahkemesinde yargılanmış ve ölüm cezasına çarptırılmışlardı.

İdam edilen devrimcilerin yanısıra faşist cunta, geçtiğimiz günlerde ikisi Amasya'da, diğerleri Balıkesir, Afyon, İsparta ve Konya'da olmak üzere sekiz kişiyi daha idam etti. Siyasi tutuklu olmayan bu kişiler ile birlikte cunta sonrasında idam edilenlerin sayısı 36'ya çıktı. ✶

faşizme karşı haykıran sesler idamlarla susturulamaz.

Yükselen halk muhalefetleri emperyalizmi telaşlandırıyor

"ÇEVİK KUVVETLER"LE İLGİLİ KARARDA DEĞİŞİKLİKLER YAPILDI

Almanya'nın Sesi radyosu Türkçe yayınlar servisinde 19 Ocak 1983 tarihinde Mehmet Ali Birand'ın verdiği habere göre, "Çevik Kuvvetler" ile ilgili kararın değiştirildiği, isminde ve konumlandırılacakları alanlarda değişikler yapılacağı bildirilmektedir. Aynı habere göre, Waşington'da başlangıçta Türkiye'nin adının geçtiği, fakat daha sonra Türkiye hükümeti ve kamuoyunun bu konudaki hassasiyeti dikkate alınarak bir teklifte bulunmaktan vazgeçildiği belirtilmektedir. Ayrıca yeni adı "Genel Komutanlık" olan çevik kuvvetlerin kapsamının daha geniş tutularak, daha geniş alanlara yayılacağı, ancak üstlendirilme yerinin şimdilik F.Almanya olacağı, ağırlıklı olarak Ortadoğu'ya yönelik olan bu kuvvetlerin üs merkezi olarak Mısır'ın daha elverişli bulunduğu ifade edilmektedir.

Çevik kuvvetlere ilişkin kararın bu biçimde değiştirilmesinin çok yönlü nedenleri vardır:

a - Ortadoğu ülkeleri üzerinde tam bir hegomanya kurarak her türlü şiddet yönetimini amaçlarını gerçekleştirmede meşru gören ABD emperyalistlerinin bölgeye ilişkin politikalarını kendi çıkarları açısından zararlı bulan Fransa Hollanda gibi ülkeler, İran, Irak vb. ülkelerdeki radikal güçlerin tümden tasfiye edilmesi girişimlerine karşı tepki göstermektedirler.

b - Türkiye'nin, ABD'nin bölge politikasının uygulanmasında oynayabileceği politik rol henüz tamamlanmadığından, Türkiye'yi salt askeri bir üs durumuna düşürmek şimdilik zararlı görülmektedir. Ortadoğu ülkelerinde islamiyetin etkisini dikkate alan emperyalizm, Türkiye'yi bu ülkelerle olan ilişkide bir araç olarak görmekte ve Türkiye'nin İslam Konferansı vb. eliyle İran, Irak ve giderek bölgedeki diğer güçler üzerinde oynayacağı role gereksinme duymaktadır. Türkiye'ye bu alanda verilen rol, Türk devlet yetkilileri ve burjuva çevrelerinin Ortadoğu ülkelerinde yaptıkları çeşitli siyasal, askeri ve ticarî girişimlerde giderek daha açıklık kazanmaktadır.

c - "Çevik Kuvvetler"in Türkiye ve Kürdistan'da üstlendirilmesi, yönetimi daha çok deşifre ederek, halk kitlelerinden tecritini daha da hızlandıracaktır. Bunun ise, halk kitlelerini devrimci güçlerin ifade ettikleri doğrultuda hızlı politize edeceği, kendilerini bu kadar doğrudan tehdit altında gören halk güçlerinin yapılan planları bozacak bir ilişki ve hazırlıklar içine girebilecekleri düşünülmektedir. Sadece Türkiye ve Kürdistan'da değil, bu girişimi varlıkları açısında bir tehdit olarak gören Ortadoğu halklarının yüzyüze oldukları tehlike karşısında daha radikal bir mücadeleye yönelmeleri emperyalizm için çok ciddi bir tehlike durumundadır.

Temmuz ve Ağustos aylarında yürütülen ve hızlandırılan bu konudaki girişimlerde, bahsedilen hususlar aşağıda belirtilen nedenlerle fazla dikkate alınmamıştı. Bölge halk güçlerine ve sosyalist güçlere karşı açık bir savaşı başlatmanın zamanının geldiğini düşünerek, bunu İsrail saldırısıyla başlatan ABD emperyalistleri, bu stratejileri tümüyle gerçekleştirilmezse dahi, Türkiye'ye dayanarak bölge devrimci ve ilerici güçlerini sırtlarını uzun

Devamı S: 23'te

NEWROZ'a ÇAĞRI!

Kürt halkının çağlar boyu yaşattığı NEWROZ, bu halkın bulunduğu her yerde bir kez daha kutlanacak. Yabancı işgalci güçlere ve doğaya karşı direnişi simgeleyen NEWROZ, artık, sömürgeci Türk egemenliği altında yokoluşun eşiğine getirilen halkımızın, bu kölelik ve yokoluşa karşı ulusal bağımsızlık arzusunun kanla yazıldığı bir gün olarak anılmaktadır.

"YAŞASIN BAĞIMSIZLIK" *şiarıyla Kürdistan halkının gerçek talebini dile getiren ve bu uğurda eşi görülmedik bir direniş örneği vererek KAWA'nın dağlarda yaktığı isyan ateşini kanlarıyla yeniden alevlendiren çağdaş KAWA Mazlum DOĞAN ve arkadaşlarının adıyla anılacak olan NEWROZ, artık halkımız için bir isyan çağrısı durumundadır.*

Kürdistan halkının; kölelik zincirine karşı kin ve öfkesinin, bağımsızlığa olan tutkusunun, mücadeledeki azim ve inancının, direnmede dönülmezliğin, engin fedakârlık ve cesaretın, bilincin, kararlılığın... ifadesi olan NEWROZ'a yaklaşırken; nerede, hangi koşullarda ve nasıl olursa olsun, Kürdistanlı olmanın bilinci ve haklı gururuyla öz kurtuluşumuz uğrunda verdiğimiz BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK mücadelemizi daha fazla destekleyerek, ona güç katalım.

Bu uğurda çekinmeden hayatlarını feda eden Bağımsızlık şehitleri ve esirlerine sahip çıkalım. Onların devrettiği direniş bayrağını daha da yükseltelim.

Sabra ve Şatila katliamı unutturulamaz!

ŞARON İSTİFA ETTİ

Ariel Şaron

Beyrut'taki Filistin kamplarında binlerce Filistinli'nin katledilmesindeki rolü tüm çabalara rağmen gizlenemeyen İsrail Savunma Bakanı Ariel Şaron, istifa etmek zorunda kaldı.

İsrail'in Lübnan ve Filistin güçlerine karşı 5 Haziran'da başlattığı saldırılarda Sabra ve Şatila kamplarında meydana gelen kanlı katlimda binlerce Filistin'li kadın-erkek, yaşlı-genç demeden en vahşi biçimde katledilmişti. Tum dünyanın gözleri önünde meydana gelen bu insanlık dışı katliam olayında sorumlular çok açık olmasına rağmen sözde olayın sorumlularını tespit amacıyla oluşturulan

Devamı s: 23'de

İÇİNDEKİLER

MEKTUPLARLA KÜRDİSTAN

"Karanlığı da aydınlatmayı bilmemiz gerekiyor"

Son göndermiş olduğun yazıtını aldım, memnun oldum. Ama senin memnun olmadığını anladım. Tabiî, biraz hakkın var, ama ben sana yazmıştım. Sanırım almışsındır. Yine de bu yazıtım seni sevindirmelidir.

Her yazdığım, kendimden, çevreden, yaşadığımız şu ortamdaki havadan (sözetmek), az da olsa duygularımı ve düşüncelerimi satırlarla ifade etmekten ibarettir. Böyle bir yerde insanın duygu ve düşüncelerini rahatlıkla yazamayacağını bilirsin. Şu da bir gerçektir ki; köhneleşmiş bu ortamda insan prangalara da vurulsa ileriye yönelik duygu ve düşüncelerinden vazgeçmez.

Biz tellere takıldık, aydınlıktan karanlığa düştük. Karanlığı da aydınlatmayı bilmemiz gerekiyor ve buna zorunluyuz. Çünkü, yeniden aydınlık ve örgürlük özlemi, sabırlı ve sakin olmayı gerektiriyor. İşte bu duygu ve düşüncelerimiz dört duvar arasında olmamızı anlamlaştırıyor. Bu da bizim neşeli, hareketli, sakin, hoşgörülü ve kendinden oldukça emin olmamızı gerektiriyor. Bu olgular karanlığı aydınlatmaktadır. Birgün toprağı, güneşi, ovaları, dağları, ağaçları ve herşeyiyle güzel olan doğayla başbaşa olmak umuduyla yaşam daha da anlam kazanıyor.

Sanırım sizler de ülkenizden göçmen duruma düşmüş, yoğun hasretini çekiyorsunuz. Ama bu özleminizi elbet siz de birgün gidereceksiniz. Önemli olan sabırlı ve emin olmaktır.

İşte gözüm, doğadaki yaşamın zorluğu da insanın yaratıcı gücüyle dizginlenebilir. Biz bu yaşamdan nasibimizi almak için, bütün yetenek ve gücümüzü ortaya koyarak mutlu ve müreffeh bir yaşam hakkı düşüncesiyle çabaladık ve çabalıyoruz. Şu bir gerçektir ki; bir amaca ulaşmak için uzun ve yorucu bir çalışma gereklidir. Ancak bu şekilde ürün alabilirsin. Bu arada yıpranabilirsin de. Engebeler, teller, dikenler... İşte bunları aşarken takılmak da var. Bu, doğanın yasasıdır. Bunları hiçbir güç değiştiremez.

Evet enişte! Durumumuz budur. Yaşam şirin ve tatlı, ama onu elde etmek zor ve çetin. Elde etmek için katlanmak gerek.

Durumum iyidir. Mahkememizle ilgili bir haber veya belirti yok...

Sana ve ordaki arkadaşlara selamlar.

Saygılarımla

"Kefen alacak parayı bile bulamadım!"

Ben mevsimlik çalışan bir işçiyim. Size, faşist cuntanın gelişinden sonra ülkemizin içinde bulunduğu durumu, halkımızın çektiği acılara bir örnek olarak kendi durumumu ve ayrıca tüm bunları dünya kamuoyuna duyurmanız için de başımdan geçen bir olayı yazacağım

Yıllardır sürekli mevsimlik ve hatta bazen aylık işçi olarak Adana'ya, Mersin'e vb. kentlere gidip geçimimi sağlamak amacıyla çalışmaktayım. Günde en az 13-14 saat çalıştığım halde, ayda en fazla aldığım ücret 20 bin lirayı geçmemektedir.

Bu mektubumda sizlere dayanılmaz yaşantımızın biraz daha iyi anlaşılması açısından geçim durumumun ayrıntılı bir izahını gerekli görmekteyim. Ben 6 kişilik nüfusumla, şehirde yalnız bir odası ve mutfağı olan bir eve ayda 6 bin lira kira parası ödemekteyim. Günde 5 kilo ekmek alıyoruz, kilosu 55 liradan 275 lira sadece bir günde ekmeğe ödediğimiz para, bunun aylık olarak tutarı ise 8250 liradır. Burada en ucuz sigara 35 liradır. Günde iki Bafra sigarası içmekteyim ve bunun da günlük tutarı 70 lira, aylık tutarı ise 2100 lirayı bulmaktadır. Ayrıca sabahları işe yetişebilmek için dolmuşa binmek zorunda kalıyorum. Dönüşte binmediğim halde günde 25 lira da dolmuşa gitmekte ve bunun da aylık parası 750 lira tutmaktadır. Tüm bu saydıklarım zorunlu ve acil olan ihtiyaçlardır. Yalnız ev kirası, sigara, dolmuş ve kuru ekmek ayda toplam miktarı 17.100 lira tutmaktadır. Tüm bu saydıklarım zorunlu ve acil olan ihtiyaçlardır. Geriye kalan 2.900 lira ile de 6 kişiyi giydirin, 1.000 lira tüpgaz değiştirin, çay ve şekeri bırakıp, yalnız bulgur ve unu alınız. Tüm bunların yanısıra kazara bir misafirin gelmesi halinde, bunun ağırlanması 2.500-3.000 lirayı bulmaktadır. Pahallılık, yokluk-yoksulluk, yer darlığı yüzünden bir dostun dahi yanımıza gelmesini istemez olduk. Zaten, bir misafir gelince cunta kuvvetleri gelip araştırıyor, soruşturuyor, bu nedenle kimse kimsenin yanına gidemiyor bile. Ayrıca her şey bir yana, kahveye gidip de bir veya iki arkadaşla birer çay içmeye dahi hasret kaldık. Çünkü her kahvede bir bardak çay 15 lira, eğer üç çay içilirse 45 lira ediyor ve buna da bizim gibi insanların maddi olanakları elvermiyor. Bunlara ek olarak, temel besin maddeleriymiş, meyveymiş bunlardan bahsetmiyorum bile. Ancak bir kez kurban bayramlarında et yüzü görebiliyoruz, başka zaman et almak mümkün değil.

Kendi durumumuza karşın, bir de Kürdistan halkının büyük çoğunluğunun içinde bulunduğu işsizlik, açlık ve sefaleti gözönüne getirdiğimde, tüylerim ürperiyor, sanki başka dünyalara gidiyorum. Ayda 20 bin lira alıyorum ve her ne kadar da olsa, bir kuru ekmek yiyebiliyoruz. Ya bu durumda olmayanlar... ya bir lokma kuru ekmeği dahi bulamamanın acısı içerisinde kıvranan sayısız insanlar....

Bundan bir yıl kadar önce bir çocuğum hastalandı. Doktora götüremedim. Götüremezdim, çünkü; yalnız bir muayene etme 1.000 liraydı, bir filimini çeker, tahlil ederse 3.500 lira tutuyordu. O dönemde ilaç dahi alamaz durumdaydım. Bu nedenle çocuğumu doktora götüremediğim için çocuğum öldü. Ona kefen alacak parayı bile bulamadım. Çocuğun cenazesi bir gün evde kaldı. Köye gidip bir akrabamdan 4 bin lira borç aldım. Bununla şehir mezarlığında bir mezar yeri de satın alamadım. Ayrıca belediyeye başvurdum, fakat bana "cenaze arabası yok" dediler. Borç ettiğim 4 bin lira ile, pazara götürüp sattığım birkaç yün yatağın parasıyla araba tutup çocuğumun cenazesini köye götürmek zorunda kaldım. Bu arada çocuk öleli üç gün olmuştu ve cenaze artık kokar duruma gelmişti.

İşte tüm bu acı ve karanlık günlerden kurtulmak için önderimiz PKK etrafında birleşip, alçak Türk sömürgecilerine karşı savaşmaktan başka bir yolumuz yoktur.

Sömürgeci-faşist saldırılar halkımızın gelişen yurtsever mücadelesini engelleyemeyecektir!

12 Eylül'de askeri-faşist cuntanın iktidara gelmesinden bu yana, halkımız üzerinde sürekli uygulanan baskı, zulüm ve katliamlar daha da yoğunluk kazanarak, alabildiğince şiddetlenmiştir. Faşist cunta sözde yarattığı o meşhur anayasası ile "demokrasiye" dönüleceğini vaad ediyorsa da, halk üzerinde uygulanan ekonomik, toplumsal ve siyasal baskılar bunun ne kadar sahte ve demogojilerle dolu bir uydurmaca olduğunu gözler önüne sermiştir. Tarihte, her zaman için uygulanan zor mutlaka ve mutlaka karşı zorunu da doğuracaktır. Bundan dolayı, faşist cuntanın yapmış olduğu tüm uygulamalar beraberinde yoğun bir halk muhalefetini de geliştirmektedir. Tabiî ki, yaşanan bunca ekonomik kriz, kitlelerin açlıkla karşı karşıya bırakılması, yoğun bir şekilde baskı ve sömürünün karşısında halk da sessiz kalmamakta, şu anda içten içe kaynayan bir volkan gibi muhalefet hızla yükselmekte ve gelişmektedir. Faşist cunta yarattığı bu muhalefetin devrim saflarına akmasını önlemek veya önleyebilmek için, hergün, her saat yeni yeni oyunlar tezgâhlamakta bunları halkımızın önüne sunmaktadır. Her ne kadar cuntanın meşhur ağızları, devrimci güçleri yokettiklerini, köklerini kazıdıklarını halklara karşı, dünya kamuoyuna karşı lanse etmeye çalışıyorlarsa da, bunun böyle olmadığını, faşist sömürgeciliğe karşı güçlü bir devrimci gücün gelişip, güçlendiğini, artık geri dönülemeyecek bir noktada bulunduğunu çok iyi bilmektedir. Bu yüzden devrimci güçlerin ülkeye giriş ve çıkışlarını önliyebilmek için elinden gelen her türlü oyunu gerek içte, gerekse dışta oynamaktadır. Bundan ötürüdür ki, özellikle sınır boylarındaki saldırılarını, denetimlerini ve her türlü çağdışı yöntemlerini –dünya kamuoyunu, dünya halklarını karşısına alarak– hayata geçirmektedir. Bu uygulamalardan birkaçı sömürgecilerin oyunlarının bir bölümünü anlamaya yeter.

Geçtiğimiz günler içerisinde, sömürgeci kolluk kuvvetleri önceden tezgâhladıkları bir oyunla, Suruç'un Mertismail köyü yakınlarındaki bir izi bahane ederek, Mertismail köyü de dahil olmak üzere tüm çevre köylerinde operasyonu başlatarak: "sınırdan geçenler olmuş, kimdir bunlar? Niye yakalayıp bize teslim etmiyorsunuz" diyerek, tüm köylüleri kadın, erkek, genç, ihtiyar, çocuk demeden cemselere doldurmuş, karakollarda günlerce en adî, en ağır işkencelerden geçirmişlerdir. Bütün bunlarla yetinmeyen sömürgeciler, Suriye tarafındaki Kürt köylerini de tehdit ederek: "sınırdan geçenler olduğunu ve bunların kendilerine bildirilmesi gerektiğini" istemişlerdir. Ama hiçbir zaman onların isteklerine cevap vermeyen halkımız, sömürgeci kolluk kuvvetlerinin bu isteğine de karşılık vermeyince, çılgına dönen sömürgeciler halkımızı tehdit etmelerinin boşa gittiğini görünce bu sefer de, tarlalarında pamuk toplamakta olan halkın üzerine kurşun yağdırarak, bu şekilde bilgi alabileceklerini zannettiler. Sınırdan kimsenin geçip-geçmediğinden habersiz olan köylüler ise, gördükleri ağır baskı, işkence ve tehditler karşısında, sömürgeci kolluk kuvvetlerine boyun eğmeyip, planlanmış olan tüm oyunları boşa çıkardılar.

Tezgâhladıkları oyunlarının boşa çıktığını gören sömürgeciler, bu kez de tekrar "sınırdan adam geçiyor" bahanesiyle, Büyük ve Küçük Atmanik, Çaykara, Zahuan, Boydu, Kara Ali... vb. sınır köylerinde köylülere zorla gece nöbet tutturmaya başladılar. Özellikle devrimcilere karşı geliştirilen bu nöbet sistemi halka "kaçakçılara karşı bir önlem" olarak lanse edilmeye çalışılıyorsa da, bizzat nöbeti tutanlardan A.... isimli bir köylü çevresindeki bazı yurtseverlere, *«nöbetin kaçakçılar için olmadığını, PKK'liler için olduğunu, devletin kendilerine* 'buradan kuş uçurtmayacaksınız, yoksa gerisini siz düşünün'» dediğini belirtmiştir.

Devamı s: 22'de

Kürdistan'da yeni tutuklama metodu

1974'te ülkedeki yaşam zorlukları ve ağa baskısına dayanamayarak eşi İbrahim ile birlikte Almanya'ya gelen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi sempatizanı Zara BULUT yoldaş, 1977'de tekrar Kürdistan'a dönmek zorunda kaldı.

Ülkeye döndükten sonra Kürdistan kadınına yakışır bir tarzda mücadelenin geliştirilmesine katkıda bulunan Zara yoldaş, köyündeki kadınlara ulusal kurtuluşçu ideolojinin götürülmesi ve onların PKK saflarında birleştirilmesi doğrultusunda propaganda faaliyetleri yürüttü. Çevresindeki kişileri çeşitli konularda eğitmek için çaba harcadı. Mertliği, dürüstlüğü ve kararlılığıyla tanınmakta ve sevilmekteydi.

1980 yılında, kendisi gibi Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinde yeralan eşi İbrahim'in tutuklanması üzerine kendisi de sömürgeci kolluk kuvvetlerinin ağır işkence ve hakaretlerine maruz kaldı. Bu ağır işkenceler sonucu yakalandığı kanser hastalığından kurtulamayarak Eylül 1982'nin ilk haftasında vefat eden Zara Bulut, Siirt'in Beşiri ilçesine bağlı "Hecır" köyünde toprağa verildi.

Hertürlü insanlık değerlerine düşman olan ve insanlıkdışı metodlarla halkımıza zulmeden, devrimcilerin cesedlerine varana dek saldıran sömürgeciler aynı uygulamayı bir kez daha hayata geçirdiler. Uzun zamandan beri aranan ve aynı zamanda PKK sempatizanlarından olan Zara yoldaşın kaynı Veysi'yi pusuya düşürerek yakalamak amacıyla sömürgeci cunta kuvvetleri, Haznamir ağası Hacı Ahmet'in de işbirliği ile alçakça bir plan hazırladılar. Bu plan gereğince ölümünün üçüncü gecesi Zara'nın mezarını açan Hacı Ahmet'in uşakları, tabutu kırıp kefeni parçalayarak cesedi mezarlığın dışına attılar. Daha sonra köyde bu vahşetin propagandasını yaptılar. Olayı duyan Veysi yoldaş, Zara'nın cesedini tekrar gömmek amacıyla mezarlığa gitti. Bunu gören ajan ağa Hacı Ahmet'in sömürgecileri haberdar etmesi üzerine mezarlığı saran kolluk kuvvetleri, Veysi yoldaşı yakalayarak gözaltına aldılar.

Sömürgecilerden ve uşaklarından bu ve benzeri vahşetlerin hesabı er geç sorulacaktır.

Hanau'dan bir Serxwebûn taraftarı

Kozluk ve Sason çevresinde uygulanan vahşetler

Askeri-faşist Türk cuntasının sahte anayasa oylamasından sonra Kürdistan'ın her alanında olduğu gibi, bulunduğumuz çevrede de sömürgeci baskı, işkence, tutuklama, operasyon ve katliamların dozunu bir kat daha arttırmıştır.

Son olarak operasyonlarda köyler tek tek basılarak sömürgeci canice uygulamalarını gerçekleştirmeye çalışmışlardır. Sahte anayasa oylamasına karşı halkımız tarafından verilen cevap askeri-faşist yönetimin daha da kudurganlaşmasına yol açmıştır. Bu da halkımızın askeri-faşist cuntaya karşı ortaya sermiş olduğu direnişin bir göstergesidir. Askeri cezaevinde eşsiz devrimci önderlerin yükseltmiş oldukları devrimci direnişten etkilenen halkımız, her alanda olduğu gibi, bulunduğumuz alanda da, askeri-faşist yönetime karşı protestolarda bulunarak kokuşmuş beyinlere bir balyoz daha indirdiler. Peş peşe hergün yenilgi alan faşist diktatörlük kendi ecelinin yaklaştığını gördükçe daha fazla kudurganlaşmasını doğal karşılamaktayız. İşte son olaylarda Kozluk (Hezro)'un Kahveci köyünde yapılan sömürgeci baskında bütün köy halkı toplatılarak çocuk, kadın, genç, ihtiyar tüm insanlar sıra dayağından geçirildikten sonra kadınların saçlarından tutularak çamur, taş, diken ve su gölcüklerinin içinden peşlerinden çekerek o halde iken göbek ve göğüslerine Amerikan patentli botlar ile tekmeler bir bir inmekteydi. Bu tür masum insanların suçları neydi? Niye bunları yapıyorlardı? Vietnam'da olduğu gibi, Kürdistan'da da halkın suçu suda yüzen balıkların anaları olmaktı. Genç bacı ve kardeşlerimize komalık oluncaya kadar işkence yapıldıktan sonra bunlar yetmiyormuş gibi genç ve yaşlı erkekler toplatılarak militarist güçlerce yüksek bir tepenin başından bu insanlar başaşağı birer birer atılarak onlarca insanın sakatlanmasına yolaçtılar. Bu uygulamalarını ölüm derecesine varana dek sürdürdüler. Ve bu toplatılan kitlelerden 45 yaşlarında Nasrettin isminde bir köylüyü başaşağı atarlarken ciğerleri parçala-

Devamı s: 23'de

Kars ve çevresinde sömürgeci-faşist baskılar had safhaya ulaştı

Sömürgeci-faşist kolluk kuvvetleri, kış mevsiminin başlamasıyla birlikte Kars ve yöresi üzerindeki baskı ve operasyonlarına hız verdiler. Yaz aylarında devrimcilerin dağlarda barındıklarının bilincinde olmalarına rağmen onların direnme ruhundan duydukları korkuyla üzerlerine gidemeyen faşist kolluk kuvvetleri, kış aylarında devrimcilerin köylere indiklerini ve halk tarafından barındırıldıklarını ileri sürerek köylere sürekli baskınlar düzenlemeye başladılar. Bu operasyonlarda bütün halka azgınca saldırmakta ve genç yaştaki herkesi tutuklamaktadırlar. Bugüne kadar gözaltına alınarak işkenceden geçirilen çok sayıda kişiden hiçbir haber alınamamıştır.

Son olarak geçtiğimiz ay köylere yapılan operasyonlarda aralarında cezaevinden yeni çıkmış devrimcilerin de bulunduğu çok sayıda genç gözaltına alındı.

Operasyonlara, ellerinde nüfus dairesinden aldıkları isimlerle gelen faşist güçler, nüfusa kayıtlı olmayanlara insanlıkdışı işkenceler yapmaktadırlar. Nüfusa kayıt olmaya gidenleri ise ancak yüksek rüşvet karşılığı kaydetmektedirler.

Operasyonlarla birlikte yolların yapımına da hız veren sömürgeciler eskiden 6 ay boyunca kardan kapalı olan yolları şimdi sürekli açık tutmaktadırlar. Böylece köylere daha seri baskınlar düzenlemeyi amaçlamaktadırlar.

Sömürgeci-faşist güçler, bütün uygulamalarıyla PKK Hareketinden ve onun etrafında saf tutan Kürdistan halkından ne kadar korktuklarını ortaya koymaktadırlar. Bu korkuyla da her geçen gün daha da barbarlaşmaktadırlar. Ancak tüm barbar uygulamalara rağmen PKK önderliğindeki Kürdistan halkı yılmadan mücadeleye destek vermekte ve gelecek büyük savaşa hazırlanmaktadır.

Sömürgeci-faşist baskılar Kürdistan halkını yıldıramayacaktır.

Devrimci Selamlar

URFA-SİVEREK DAVASINDA 186 İDAM İSTENİYOR!

5 Ocak 1983 tarihinde 7 Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Nolu Askeri mahkemesinde başlayan 375 sanıklı PKK Hilvan-Siverek davası devam ediyor. Kimlik tespitinin tamamlanmasından sonra 289 sayfadan oluşan iddianamenin okunmasına başlayan davada, 186 kişi hakkında idam cezası istenmektedir.

7 DEVRİMCİ TAHLİYE EDİLDİ

Diyarbakır 2. no'lu Askeri Mahkemesinde yargılanmakta olan 7 devrimci 25 Ocak 1983'te beraat etti. PKK'ye üye olmak iddiasıyla yargılanan bu devrimcilerin Mehmet Çiçek, Fahri Korkmaz, Veysi Bilgin ve Gülten Özer oldukları bildirilmektedir. Aynı mahkeme diğer devrimcileri ise üçbeşyıl arasında değişen çeşitli hapis cezalarına çarptırmıştır.

DEVRİMCİLER İDDİALARI REDDETTİLER!

PKK üyesi oldukları iddiasıyla tutuklanan Übeydullah Kırık, Enver Polat ve İbrahim Tarçın'ın yargılanmasına 9. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde başlandı. Kendilerine yönelik suçlamaları reddederek, tahliyelerini isteyen devrimciler, polis ifadeleri ve tutanaklarını kendi iradeleriyle imzalamadıklarını söyleyerek kabul etmediler.

ADIYAMAN'DA 20 YURTSEVER YAKALANDI

6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığına bağlı kolluk kuvvetlerince Adıyaman'da yapılan operasyonlarda PKK Hareketine üye oldukları iddiasıyla 20 kişi yakalandı.

Anayasa "referandum"u sonrasında Kürdistan'a yönelik baskı ve operasyonlarına hız veren sömürgeci cunta, çeşitli yörelerde giriştiği bu operasyonlarda çok sayıda devrimci, demokrat ve yurtsever Kürdistanlıyı zindanlara doldurdu. Özellikle devrimcilerin ülke sathında yoğun faaliyetlere giriştikleri ve yeniden örgütlenme çabası içinde oldukları kâbusuyla yaşayan cunta güçleri, halka azgınca saldırmakta ve "örgütü toparlamaya çalışıyor" iddiasıyla, sıradan insana varana dek her önüne geleni gözaltına alarak ağır suçlamalar yüklemektedir.

Son aylarda Kars, Muş, Cizre gibi yörelerde giriştikleri operasyonların ardından Adıyaman'da da yoğun operasyonlar yapan faşist kolluk kuvvetleri halk üzerinde estirdikleri terörün ardından 20 yurtseveri gözaltına aldılar. Yakalanan yurtseverlerin, Adıyaman'da PKK örgütünü yeniden toparlama çabası içinde oldukları iddia edilmektedir.

FATSA-DEVRİMCİ YOL DAVASI BAŞLADI

268 KİŞİNİN İDAMI İSTENİYOR

Devrimci Yol Fatsa davasından bir görüntü.

268'i hakkında idam cezası istenen toplam 759 kişinin yargılandığı Fatsa-Devrimci Yol davası 12 Ocak 1983 günü Amasya'da başladı.

3. Ordu ve Erzincan Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan davada 456'sı tutuklu, 303'ü ise tutuksuz olarak yargılanan devrimcilerin 268'i için idam cezası istenirken, 261 kişi için de 1 yıldan 15 yıla kadar çeşitli hapis cezaları istenmektedir.

12 Ocak günü yapılan ilk duruşmada, Devimci Yol Merkez Komitesi üyesi olmakla suçlanan ve yargılanmakta olan Yusuf Atasoy kimlik bildiriminde bulunmayı reddederek, kendilerinin sorunları olduğunu, bu sorunları anlatmadan kimlik bildiriminde bulunmayacağı ve mahkemenin etki altında bulunduğunu belirtti. Mahkeme heyetinin Yusuf Atasoy'u dışarı atması üzerine yargılananların ağırlıklı bir kesimi olayı protesto ettiler ve kimlik bildiriminde bulunmayı reddederek mahkeme salonunu terkettiler.

Devrimci Yol davalarının en önemlilerinden biri olan Fatsa davasında idam istemiyle yargılananlar arasında, Fatsa Belediye Başkanı Fikri Sönmez de bulunmaktadır.

12 Eylül öncesi dönemde devrimcilerin etkin olduğu ve geniş halk kitlelerinin devrimci saflarda yeraldığı bir yöre olan Fatsa, burjuvazinin yoğun saldırı ve karalamalarına hedef olan bir alandır. 11.7.1980 tarihinde kolluk kuvvetlerinin giriştikleri ve adına "Nokta Operasyonu" denilen operasyonda çok sayıda kişi yakalanmış bu arada devrimci belediye başkanı da tutuklanarak görevine son verilmişti.

F. ALMANYA'DA DEVRİMCİ-DEMOKRATİK KURULUŞLARA KARŞI BASKILAR YOĞUNLAŞIYOR

Federal Almanya'da faaliyet yürüten "Halk-Der" adlı organizasyon, Alman İçişleri Bakanı Friedrich Zimmermann'ın emriyle kapatılmıştır. 9 Şubat sabahı tüm "Halk-Der"leri basan Alman polisi, derneklerin mal varlıklarına elkoyarak, dernek üyelerinin evlerini aramıştır. Dernek üyelerinden bir kısmı hâlâ gözaltında bulunmaktadır.

Tutuklanarak haklarında soruşturma açılan "Halk-Der" üyelerinden bazılarının; Mehmet Güler, Hüseyin Gel ve Murat Yılmaz olduğu bildirilmektedir.

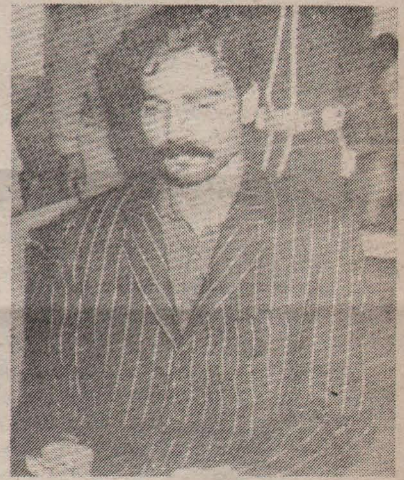
Türk ve Alman hükümetlerinin ikili görüşmeleri sonucu aldıkları kararla "Halk-Der"lerin kapatılması olayı, Almanya'daki Türkiye ve Kürdistanlı devrimci-demokrat kuruluşlara yönelik saldırıların daha da hızlandırılacağını göstermektedir. CDU-CSU-FDP koalisyonundan oluşan Alman hükümetinin tam bir Nazi politikasını anımsatan yabancılar politikasında, faşist Türk devletinin de onayıyla Türkiye ve Kürdistanlı işçilere karşı aldığı tavır ve yeni yabancılar yasasında da açıkça görüldüğü gibi, yönetim okun sivri ucunu Türkiye ve Kürdistanlı işçi ve devrimcilere yöneltmiştir. Daha da geliştirilecek olan anti-demokratik uygulamaların bir adımı olarak "Halk-Der"lerin kapatılması bu politikanın bir ürünüdür. Almanya'daki Türk faşistleri düzenledikleri azgın saldırılara rağmen ciddi bir engelle karşılaşmaksızın faaliyet yürütürken, tümüyle yasal statü içinde çalışma yapan devrimci-demokratik kuruluşların kapatılması olayının Alman yasaları içinde izahı bulunamamaktadır. Almanya'daki yerli ve yabancı devrimci-demokratik çevrelerce tepkiyle karşılaşan bu olay, tümüyle anti-demokratik bir uygulamadır. Tek bir kuruluşa karşı görünmesine karşın, gerçekte Türkiye ve Kürdistanlı devrimci-demokratik güçlere yönelik olan bu uygulamayı protesto eden demokratik çevreler, olay karşısındaki tepkilerini daha da yaygınlaştıracaklarını belirtmektedirler.

EKMEKÇİYAN İDAM EDİLDİ

Asala (Ermenistan'ın Kurtuluşu İçin Ermeni Gizli Kurtuluş Ordusu) üyesi Levon Ekmekçiyan 28 Ocak 1983 günü Ankara Kapalı Cezaevi'nde idam edildi.

Levon Ekmekçiyan, 7 Temmuz 1982 günü, Zohrap Sarkisyan isimli ASALA üyesi ile birlikte Ankara-Esenboğa Havaalanına düzenledikleri baskın sırasında yaralı olarak yakalanmış, arkadaşı ise kolluk kuvvetlerince öldürülmüştü. Eylemde çoğu polis kurşunu ile olmak üzere 9 kişi ölmüş, 78 kişi de yaralanmıştı.

Günlerce süren ağır işkencelerden sonra mahkeme önüne çıkarılan Levon Ekmekçiyan, Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 3 numaralı askeri mahkemesinde tek celsede idam cezasına çarptırılmıştı.

Levon Ekmekçiyan

Ekmekçiyan'ın idamı, Türkiye'deki devrimci ve demokratik güçler açısından ders çıkarılması gereken bir olay olarak değerlendirilmelidir. Türk cezaevlerindeki onbinlerce tutuklu, üzerlerinde uygulanan çok çeşitli baskı ve işkencelerle teslimiyete zorlanırken, yaşanan bu olay bir gerçeği çok çıplak bir biçimde gözler önüne sermiştir. Yükselen direniş karşısında çılgına dönen Türk burjuvazisi, artık teslimiyete dahi tahammül edemeyecek kadar zayıftır ve geleceğinden korku duymaktadır. Açıktır ki Türk burjuvazisi, baskı ve tavizlerle teslimiyete zorladığı insanları birer savaş malzemesi olarak görmektedir. Yani, pişmanlık göstermeye zorlanan insanlar sadece Türk cuntasının el altındaki propaganda aleti olmaktan öteye geçmedikleri gibi, yaşama şansına da sahip değillerdir. Türkiye ve Tarih bu konuda sayısız örneklere sahiptir. Yaşadığımız günlerde oldu-

Devamı s: 23'de

Saldırılarını yurtdışında da sürdüren faşistler çok sayıda devrimciyi yaraladılar!

F. Almanya'daki faşist güçlerle işbirliği içinde faaliyet yürüten Türk faşistleri, devrimcilere yönelik saldırılarını artırdılar. Düzenledikleri saldırılarda birçok devrimci ve işçiyi yaralayan ya da öldüren Türk faşistleri, Ocak ve Şubat aylarında düzenledikleri üç ayrı saldırıda çok sayıda devrimcinin yaralanmasına yol açtılar.

İlk olay 23.1.1983 günü Frankfurt'ta meydana geldi. "Türk Federasyonu"nun düzenlediği faşist propaganda gecesini protesto eden 80'e yakın devrimci, faşistlerin saldırısına uğradı. Çok sayıda devrimcinin yaralandığı bu ilk olayda, 6 devrimci doktor kontrolüne alındı.

3 devrimcinin yaralandığı ikinci olay ise 4 Şubat 1983'de Stuttgart'ta meydana geldi. Afişleme yaparken çok sayıda faşistin saldırısına uğrayan devrimcilerden birisi köprüden atılarak ağır şekilde yaralandı.

Saldırılarını F. Almanya dışında da sürdüren faşistler, Fransa'nın Montpellier şehrinde bildiri dağıtan devrimcilere saldırdılar. Şubat ayı başlarında meydana gelen olayda çok sayıda kişinin yaralandığı bildirilmektedir.

Varto ve çevresinde yapılan operasyonlarda

FEYZULLAH IŞIK ADLI BİR YURTSEVER KATLEDİLDİ!

Kuzey-Batı Kürdistan'ın her alanında olduğu gibi, Muş ili ve civarında da sömürgeci-faşist cuntanın ölüm mangalarınca, halk arasında büyük tepkilere yolaçan geniş tutuklamalara, bir kez daha girişilmiştir. Özellikle yurtseverlerin yoğun olduğu bölgelerde baskı ve sindirme politikaları aralıksız sürdürülmektedir. 20 ile 30 Kasım tarihleri arasında Varto ve çevre köylerinde yapılan operasyonlarda çok sayıda yurtsever tutuklanmıştır. Özellikle A... ve R... köylerinde vahşet düzeyinde uygulamalara gidilmiş, küçük yaştaki onlarca çocuk-genç gözaltına alınmıştır. Gözaltına alınan bu kişiler işkence merkezlerine toplanarak insanlıkdışı işkencelerden geçirilmişlerdir.

Bu operasyonlar sırasında 24 Kasım günü Varto'da tutuklananlardan Feyzullah IŞIK, götürüldüğü Muş polis karakolunda vahşi işkencelere maruz bırakılmış ve aynı gece katledilmiştir. Henüz 17 yaşında olan yurtseverin elektrik verilerek ve sopayla dövülerek öldürüldüğü ve cesedinin yakılmış bir durumda olduğu bizzat tıp raporunda belirtilmiştir. Durumun apaçık ortaya serilmesi üzerine, Muş askeri faşist yetkilileri gerçeği gizleyemeyerek, Feyzullah IŞIK'ın işkence ile öldürüldüğünü itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Genç yurtseveri katletmekle yetinmeyen sömürgeci güçler, askerdeki ağabeyini de tutuklayarak işkenceden geçirmişlerdir.

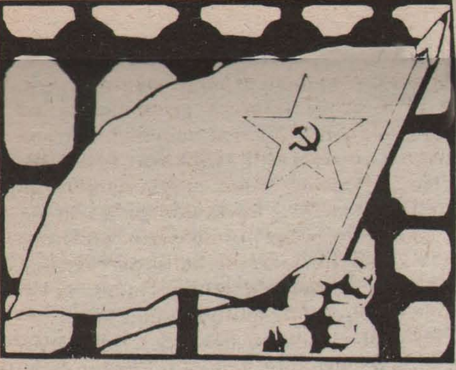
Sömürgeci cunta yetkililerinin tüm çabalarına rağmen gizleyemedikleri olay, halk üzerinde derin etkiler yaratarak cuntaya olan kin ve öfkeyi bilemiştir.

MANİSA DEVRİMCİ KURTULUŞ DAVASI SONUÇLANDI

3 DEVRİMCİ İDAM CEZASINA ÇARPTIRILDI

Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan Manisa Devrimci Kurtuluş davası sonuçlandı. Toplam 29 kişinin yargılandığı davada 3 devrimci idam cezasına, bir devrimci müebbet hapise ve 13 kişi de bir yıl 8 ay ile 30 yıl arasında değişen ağır hapis cezalarına çarptırıldılar.

İdam cezasına çarptırılan devrimcilerin Remzi Karakaş, Muharrem Ender Ondeş ve İsmet Ali Şen oldukları bildirilmektedir.

Avukat Hüseyin Yıldırım'ın açıklaması:

AF ÖRGÜTÜ'NE, ULUSLARARASI HUKUKÇULAR KOMİSYONU'NA, KIZILHAÇ'A, BAROLAR BİRLİĞİ'NE, BASINA, DEMOKRAT VE YURTSEVER KAMUOYUNA!

-2-

Baştarafı Geçen Sayıda

SIKIYÖNETİM ÖZEL CEZA ve TUTUKEVİ UYGULAMALARI

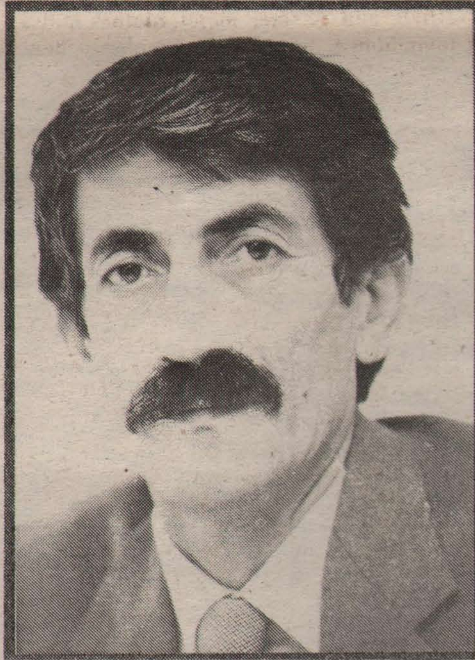
a) Diyarbakır Sıkıyönetim Mahkemelerinde savunma görevim altı ay sürdü. Bu süre içinde görevimi sürdürürken sıkıyönetim yetkililerinin ve polis çevresinin tüm dikkat ve husumetlerini üzerime çekmiştim. Beni tanımayan yetkili yoktu. Çoğu yerlerde zorlukla karşılaşıyor ve tartaklanıyordum. Son zamanlarda askeri savcılar bana savunmayla ilgisi olmayan tahrik edici sorular yöneltiyorlardı. Tahriklere kapılmadım. Yasal çerçeve içinde görevimi sürdürüyordum. Halk ve avukatlar benim mutlaka tutuklanacağımı söylüyorlardı. Hatta bir iki yetkili de kaçmamı önerdiler. Esasen ben tutum ve uygulamalardan mutlaka tutuklanacağımı ve hatta öldürüleceğimi düşünüyordum. Ancak ağır işkence ve uygulamalar ile yasaların açıkça çiğnenmesine hakimlerin savcıların seyirci kalmaları, hatta işlenen bu suçlara yardımcı olmaları karşısında sanıkların güçlü direnişi, düşünce ve mücadelelerinin haklılığını savunmaları beni tümüyle onlara bağlamış, ölü mü göze almama neden olmuştu.

11 Ekim 1981 tarihinde cezaevine gittim. İşkenceci Yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran beni görünce güvenlik kuvvetlerine emir verdi ve halktan çok sayıda insanla birlikte çembere alındık. Askerler sipere yatmış, silahlarını bize doğrultmuşlardı. Yüzbaşı açık olan pencereden uzun bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra siyasi polis gelip beni aldı. Halk engellemek istedi. Halkı joplamak suretiyle beni alıp götürdüler. Siyasi şubede dört günlük soruşturma ve yazışmalar sonucu gözlerim bağlanıp işkence yerine götürüldüm. Sıkıyönetim en küçük yetkilisinden en büyük yetkilisine kadar herkes benim her hangi bir örgüt veya parti üyesi olmadığımı biliyordu. Bu nedenle bana işkence yapılırken iki konu özerinde duruluyordu. Birinci konu, PKK'ye neden avukatlık yaptığım, önemli meseleler üzerinde neden ısrarla durduğum idi ve kesinlikle bu tutumumdan vazgeçmem isteniyordu. İkinci konu ise, çok sayıda tutuklu vekili olmam nedeniyle benimle ilişki kuran PKK mensuplarının kimler olduğu ve nerede kaldıkları, yakalanmayan Partinin yetkili adamlarının nerelerde oldukları, diğer siyasi örgütler hakkında bildiklerim idi. Avukatlar ve tanıdığım bazı aydınlar hakkında benden bilgi ve onlara iftira etmem isteniyordu. Sorulan hususlarda çoğunlukla bilgi sahibi değildim. Bildiğim konuları da mesleki bir sır olarak korumam yasal görevim idi. Diğer taraftan söyleyeceğim bazı hususlar kanunen suç olmasa dahi, sırf bu nedenle birçok masum insan getirip insanlık dışı işkencelere tabi tutacaklarını bildiğim için hiç konuşmamaya karar verdim. Nitekim istedikleri cevabı alamayınca barbarca işkencelere başladılar. Elektrik akımından, falakaya, kol ve bacaklardan asma, vücutta sigara söndürme, soğuk suda kenef içinde saatlerce bekletme, aç, susuz ve uykusuz bırakma, yapılan işkenceler sonucu kol bacağı kırılmış insan çığlık ve iniltileri ile gece gündüz eksilmeyen kadın feryatları dinletme gibi yöntemlere başvurdular.

Yedi gün içinde komalık oldum. Askeri alan içindeki gözaltında kısa bir tedavi gördüm. İşkencede her türlü isnadı reddetmeme rağmen, temin ettikleri işbirlikçi, yalancı şahit beyanları sonucu 10.11.1981 günü tutuklanıp cezaevine gönderildim.

b) Gözaltına alınmadan evvel, Cezaevinde müvvekkillerle görüşmeler tümüyle kaldırılmıştı. Tutukluların yakınları görüşemiyor ve içerden hiçbir haber alamıyorduk. Özel Askeri Cezaevinin dış dünya ile ilişkileri tümüyle kesilmişti. Tutuklu sanıklar, zırhlı arabalar içinde tek tek kelepçeliydi ve tüm sanıklar, kelepçelerden geçirilmek üzere yüzlerce kilo ağırlığındaki bir tek zincir halata bağlanıyordu. Tutuklular zırhlı arabadan duruşma salonuna alınırken, cemsede bulunan avukat veya dinleyicinin tutukluyu görmemesi için ya yüzleri duvara çevriliyor veya yüzükoyun yere yatırılıyorlardı. Böylece kimse sanıkları göremiyordu. Kelepçeler ve zincir duruşma salonunda çözülüyordu. Çoğu sanıklar, sıkışmış kelepçe açılmadığı için bilekleri kanamış ve kelepçeli olarak salonda tutuluyordu. Sanıkların avukatlarına, avukatların sanıklara bakması yasaklanmıştı. Ben tutuklu sanıklara duruşma salonunda baktığım için bir kaç kez mahkeme heyetinin gözü önünde er ve subaylar tarafından tartaklandım.

9.11.1981 günü hakim kararı ile tutuklandım. O gün tutuklanan sanıklar cezaevine gönderildikleri halde, ben plan gereği 10.11.1981 günü yanlız başıma cezaevine götürüldüm. Askeri cezaevi kapısında işkenceci yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran beni karşıladı. Neşesi yüzünden okunuyordu. İdare odasına alındım. Sert bir yumrukla ilk hamleyi kendisi yaptı. Cezaevinde ne kadar subay ve işkenceci varsa etrafıma birikmişti. Yüzbaşının "haydi aslanlarım sizi göreyim" emri üzerine cezaevi içinde uzunca bir salona alındım. Salon tümüyle elektirikle aydınlanıyordu. Salonun bir tarafında her katta onar hücre olmak üzere dört kat hücreler, diğer tarafta ise bu hücreleri gözetleme mazgalları bulunuyordu. Hücrelerin önünde uzunca bir salon bulunuyordu. Her hücre azami üç kişi alabiliyordu. Ancak her hücrede 10 veya 15 kişi tutuluyordu. Birkaç hücre hariç bütün hücreler doluydu. Benim salona alınmamla beraber verilen emirle arkası salona bakacak şekilde hücrelerdeki tutukluların yüzleri arka duvarlara çevrildi. Hücrelerin kapısı dahil, önü tamamen kalın demir parmaklıdır. Beni çırılçıplak soyundurdular. Eli sopalı 40 ile 50 asker etrafımda bekliyordu. Gözaltından tutuklanmayan arkadaşlarımdan elbise, kazak, battaniye ve yastık almıştım. Bütün bu şahsi eşyalarım parça parça edilip üstüste yığılıyordu. Ani bir hareketle başıma bir torba geçirilmek suretiyle alevlerin içine attılar. Kendi çabamla alevin içinden her çıkışımda tekrar tekrar alevin içine itiliyordum. Bu hareketin kaç kez tekrarlandığını hatırlamıyorum. Eli sopalı asker kıyafetli işkenceciler, kafa nahiyesi hariç rastgele vurmaya başladılar. Bu, çok uzun sürdü. Birkaç kez bayıldığımı hatırlıyorum. Kasıtlı olarak lağım salona akıtılmıştı. Yüzüstü bu pisliğin içinde salonun bir başından sonuna kadar sürükleniyordum. Vücudumdan akan kanlar lağım suyuna karışmış, salonun her tarafı kana boyanmıştı. Daha sonra çift ve tek ayağımdan başaşağı asıldım. Asılırken bayılıyordum. Devamlı sopalarla dövülüyordum. Her vuruşta,

Hüseyin Yıldırım

"Sen nasıl cezaevindeki uygulamalardan bahsediyorsun? PKK'ye nasıl avukatlık yapıyorsun? Ulan Kürt varmı? Kökünü kazacağız." şeklinde bağırıyorlardı. Bir ucu cinsel organlarıma halka şeklinde geçirilmiş makaralı iple yukarıya çekilmeye başlandım. Parmaklarımın ucuna kadar kalkmış vaziyette acı bir çığlık attığımı hatırlıyorum. Ayıldıktan sonra başım bir yere sıkıştırıldı. Yine sopalarla ayaklarımın altına, ellerimle kalın bir iple gerdirilmek suretiyle uzun bir süre dövüldüm. Bu kez bayılmam bir hayli uzun sürmüştü. Ayıldığımda kol ve bacaklarım feci şekilde şişmiş, vücudumun muhtelif yerleri yaralanmıştı. Özellikle sırtımda, sol böbreğimin üstünde büyük bir yara açıldığını hissediyordum. Şiddetli ağrılardan dolayı kıpırdayamıyordum. Vücudum ateşler içinde yanıyordu. Bütün bu işkenceleri yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran idare ediyordu. Beni tanıyan ve hücrelerde bulunan bir kısım tutuklular bana yapılan işkencenin uzun sürmesi ve bağırmalarıma dayanmayarak bağırdılar. Bunlar hücrelerden dışarı alınıp sopalarla feci şekilde dövüldükten sonra tekrar hücrelere konuldular.

Yakılmış eşyalarımdan arta kalan bir pantolon ve bir gömleği askerler bana giydirdiler. Beni alt katta bütün hücrelerin lağımının akıtıldığı ve içinde su ile karışık pisliğin biriktiği beşinci hücreye, pisliğin içine yatırdılar. Başıma da bir nöbetçi diktiler. Gözaltına alındığımda dağlara kar yağmış, havalar oldukça soğuktu. Pislik içinde korkunç ağrılar ve soğuk yüzünden zangır zangır titriyordum. Bir ara cezaevinde görevli, esmer ve yumuşak tavırlı, kendisini sıkıyönetim mahkeme salonlarında görüp selamlaştığım bir astteğmenle, aynı rütbede tanımadığım bir arkadaşı hücremin önüne geldiler. Birden hayret eder gibi bana bakıp "Sen Avukat Hüseyin Yıldırım değilmisin?" diye sordu. Ben başımla evet işareti verdim. Olduğu yerde "olmaz böyle şey" diye bağırınca askerler koluna girerek salonun dışına sürüklediler. Sonra bu asteğmeni hiç görmedim. Aldığım bilgilere göre yapılan işkencelere dayanmayıp çıldırdığı söyleniyordu.

Sabaha karşı saat 3 veya 4'te nöbetçi er etrafına bakındı ve acımış olacak ki, beni kendi eliyle pis suyun içinden alıp bir betonun üzerine yatırdı. Sabah sayım zamanı olan saat 8'de tekrar pisliğin içine yatırdı. Eli sopalı, zincirli O'na yakın asker hücrenin önünde biriktiler. El ve ayaklarımı demir parmaklık aralığından çıkararak şiddetli şekilde vurdular. Darbelerin şiddetinden el ve ayak parmaklarım kırılmış, kol ve bacaklarımın şişleri patlamıştı, kan ve iltihap akıyordu. Kafam tam tepeden kırılmış, yüzümden aşağı kan akıyordu. İşkence durdu. Yüzbaşı, hücrenin önünde karşıma dikildi. "Seni öldürmeyeceğim. Ölüm senin için kurtuluştur. Çeke çeke gözümün önünde can vereceksin. Yat banyonun içine" diye bağırdı. Ne karşılık verdim ne de dediğini yaptım. Bunun üzerine askerler hücreye girdiler. Sopa darbeleriyle beni pisliğin içine yatırdılar. Yüzbaşı hakaretler yağdırıyordu. Yatırılmış olduğum pisliğin içinden doğruldum. Daha ağır bir dille karşılık verdim ve "Sen ve sana emir verenler bu zulmün hesabını mutlaka ağır bir şekilde vereceksiniz. Ölümden korkmuyorum, insanlık dışı yöntemlerle insanların haklı inanç ve düşünceleri değiştirilemez" dedim. Bir taraftan şahsımda hissettiğim gerçekleri vurgularken, diğer taraftan duyduğum korkunç ağrılardan kurtulmak için onu tahrik edip öldürücü darbelerle kurtulmayı düşünüyordum. Aksi oldu. Hiç tepki göstermedi. Telaşlı telaşlı salonda bir müddet sessiz dolaştı. Sonra yüksek sesle Türklüğü övmeye, Atatürkçülükten dem vurmaya başladı. Ben gülümsemiş olacağım ki, birden bana döndü. "Patron niye gülüyorsun" diye sordu. Cevap vermedim. Doğrusu cevap bulamadım. Birkaç kez soruyu tekrarlayınca aklıma geldi, "telaşına gülüyorum" dedim. Yanındaki askerlere talimat vererek "bunu burdan çıkarın, ikinci katta üçüncü hücreye koyun. Battaniye, yemek, su ve sigara verin" dedi ve gitti. Gerçekten dedikleri yapıldı. Gündüz saat 12'ye doğru konulduğum ikinci kat üçüncü hücrede ertesi gün sabah saat 8'e kadar yemek, su ve sigara verildi. Bir de Askeri bataniye verdiler ve bana hiç dokunmadılar. Ancak yemek yiyecek halde değildim. Ben işkenceye devam edileceğini biliyordum. 24 saata yakın yapılan ağır işkence sonucu yüzbaşının yüzüne karşı gösterdiğim tepki Kolorduda değerlendiriliyordu.

Onun için yakında tekrar işkenceye alınacağımı biliyor, ona göre kendimi hazırlıyordum. Ben, her halükârda beni öldüreceklerini düşünüyordum. Esasen yirmi dört saat içinde yapılan ağır darbeler sonucu, ciddi sıhhî müdahale yapılsa da dahi öleceğimi düşünüyordum. Bunun için müspet veya menfî hiç bir talebe cevap vermemeye karar verdim. Benim için sabit bir hedef vardı: o da ölümdü. Aksi bir düşünce beni işkencelerin oyuncağı durumuna getirirdi.

Düşündüklerimde yanılmadım. Ertesi gün saat 8'de tekrar pis suya yatırmalar, fasılalı olarak işkence devam etti. Bu uygulama on gün devam etti. On günün sonunda yüzüme bir ayna tuttular."kendine bak" dediler. Baktığımda gerçekten moralim bozuldu. İnsanlıktan çıkmış gözlerimin önündeki deri aşağıya doğru sarkmıştı. Yürüyemez olmuştum. Başımın kırılması ile meydana gelen yaraya hergün jopun demir olan arka kısmı ile vuruyor, hem dayanılmaz acı çektiriyor, hem de yaranın daha da azmasına sebep oluyorlardı. Aradan bir yıl geçmesine rağmen başımdaki bu yara devam etmektedir. Yine ağzım zorla açılarak aşağıdan vurulan kuvvetli darbe sonucu çenem alttan yarılmış, dişlerimin yarıdan fazlası kırılmıştı. İltihaplanan kırık diş köklerini ellerindeki sopaların ucu ile dış etlerimi parçalayarak ağzımdan çıkarıyorlardı.

Kaldığım cezaevinin bu hücreli bölümüne 37. koğuş ismini veriyorlardı. Bu bölümde, genellikle ilk tutuklananlar tutuluyor işkence yapılıyor, tutukluların tavırlarına göre uygulamalara geçiliyordu.

Cezaevinin bu bölümündeki uygulamalar üç esas gayeye yönelikti.

a) Yapılan ağır işkencelerden sonra, iyi niyet ve acıma duygusu görünümü altında tutuklu sanıklarla tek tek görüşmeler başlar. Bu görüşmeleri genellikle gizli odalarda, üst rütbeli subaylar yaparlar. Kendilerine kesinlikle yardımcı olacaklarını söyler ve inanılması güç parlak vaadlerde bulunurlar. Amaç, böylece sanıkları ajanlaştırıp örgütlemek, direnen örgüt mensupları hakkında gerçekdışı suçlayıcı beyanlarda bulunmalarını sağlamak ve onları istedikleri şekilde kullanmaktır.

b) Bu yöntemlerle ajanlaşmayanlara yine ağır işkenceler uygulanır. Böylece tutuklular, cezaevinin ağır kurallarını kabullenmeye, suskunluğa, tabiri caiz ise, teslimiyete zorlanırlar.

c) Birinci ve ikinci aşamadaki uygulamalara uymayan, ajanlığı ve teslimiyeti kabullenmeyen sanıklar tecrit denilen ölüm hücrelerine alınırlar.

Cezaevine konulduğum günden beri gördüğüm ağır işkenceler sonucu tanınamaz ve yürüyemez olmuştum. Bir gün akşama doğru çırılçıplak soyunduruldum. İki askerin kolunda, önde işkenceci yüzbaşı, bulunduğumuz 37. koğuşun hemen bitişiğindeki ölüm hücrelerine götürüldüm. Buraya 35. koğuş ismi verilmişti. Burada PKK kadroları tutuluyordu. PKK dışında Mehdi Zana, Paşa Uzun ve Kawa örgütünden Mahmut Şahin bulunuyorlardı. Ben soyundurulmuş, çıplak halde tüm tutuklulara teşhir edildim. Dört kattan ibaret 40 hücre dolaştırıldım. Yüzbaşının "bunu tanıyormusunuz?" sorusuna kimse yanıt vermedi. Gerçekten hiçbiri beni tanımamıştı. Halbuki orada bulunan tutukluların vekili idim. Son olarak PKK Merkez Komitesi üyesi Kemal PİR'e hitaben "Koskoca Avukat Hüseyin Yıldırım'ı nasıl tanımıyorsunuz?" dedi. Kemal PİR dikkatlice bana baktıktan sonra çok sert bir şekilde "Sen çok namussuz bir adamsın. Bu davanın adamı biziz. Ne yaparsan bize yap. Namuslu avukattan ne istiyorsun?" diye bağırdı. Bütün katlardaki hücrelerden bağırmalar başladı. Yüzbaşı hiç tepki göstermedi ve beni geri eski yerime getirdiler. İki saat sonra tekrar alındım. 3. koğuşta PKK Merkez Komitesi üyeleri ile ileri adamlarının bulunduğu dördüncü kat, birinci hücreye konuldum. Hiç kimseyle konuşmamam söylendi. Bulunduğum katta PKK Merkez Komitesi üyeleri Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve diğer ileri adamlar bulunuyordu. Aramızda, haberleşmeyi engellemek için iki hücre boş bırakılmıştı.

Akşam olmuştu. Katların giriş kapıları kapanmış, gardiyanlar alt katta konuşuyorlardı. İpin ucuna bağlanmış bir kibrit kutusu hücremin önüne düştü. Biri yavaşça kibriti almamı istiyordu. Sesi tanımıştım. Avukatlığını yaptığım PKK üyesi Celalettin DELİBAŞ idi. Kibritin içinde üç sigara ve bir pusula yollanmıştı. Pusulada, gece zaman kollayacaklarını ve bana iple çamaşır atacaklarını yazıyorlardı. Aradan zaman geçtikten sonra bana iple çamaşır, pijama, kazak ve Mehmet Hayri Durmuş tarafından yazılmış bir pusula ile boş bir kağıt ve kalem gönderilmişti. Pusulada, Kürdistan'da yapılan zulüm, halktan ve Parti kadrolarından ne kadar insanın öldürüldüğü, mahkemelerin bu tutumunun devam edip etmeyeceği, yapılan bu zulüm ve katliama dünya kamuoyunun nasıl bir tepki gösterdiği, soruluyor ve mahkeme kararı beklenmeden kendilerini mutlaka öldürülecekleri yazılıyordu. Bana karşı çok kinli olduklarını, beni tutuklayacaklarının kendilerine çok önceden söylendiğini, şerefli bir görev yaptığımı yazıyor ve doğacak her türlü sonuçtan üzülmememi istiyordu.

Parmaklarım kırıktı. Mendili kaleme sardım ve elimin arasına sıkıştırıp istenilen bilgileri yazdım. Tekrar atılan torba ile kendilerine gönderdim. Bu şekildeki haberleşmemiz bir kaç gece sürdü.

Ertesi gün hiçbir sebep yokken yumruk, tekme ve sopalarla dövüldüm. Elimde olmadan bağırıyordum. Bu da orada bulunan tutukluların moralini bozuyor ve üzüyordu. Esasen daha önce onlara teşhir edilmem ve dövülmem onları moralmen çöktürmeyi amaçlıyordu.

Birgün mahkeme dönüşü bulunduğum hücrenin önünde durumumu merak edip bana bakan Mehmet Hayri Durmuş'u, üç gardiyan yere yıkıp gözlerimin önünde sağ elinin beş parmağını kırıp elinin arkasına yapıştırdılar. Bu barbarca hareket beni moralmen yıkmış ve şuurumu bozmuştu. Gardiyanlar gelirken ayağa kalkmadığım ve tekmil vermediğim için hücremden çıkarıldım ve katta dolaştırılarak dövüldüm. Her tarafımdan kan akıyordu.

Bana yapılan ağır işkenceden dolayı Mazlum Doğan ve Kemal Pir bağırmaya başladılar. Kendilerinin yanında bana işkence yapılmamasını ve 35. koğuştan alınmamı istiyorlardı. Yüzbaşının emri üzerine Mazlum Doğan, Kemal Pir, Mehmet Şener, Celalettin Delibaş, Muzaffer Ayata, Erkan Uzun ve birçok kişi hücrelerinden alınıp, dövüle dövüle götürüldüler. Aradan 4 veya 5 saat geçtikten sonra kanlar içinde, baygın vaziyette ve yerde sürüklenerek hücrelerine konuldular. Gece sabaha kadar katlarda işkence devam etti. İniltiler, feryatlar beni çıldırtıyordu. Ertesi gün ve sonraki günler bu ağır işkenceler devam etti. İki veya üç kişiye 24 saatte bir asker tayını veriliyordu. Sıcak yemek çok nadir veriliyordu. Hücrelerde su akmıyordu. Zaman zaman küçük naylon bidonla su veriliyor ancak bu da bir günlük ihtiyacı bile karşılayamıyordu.

Tutukluların yüzü bembeyazdı, birer kemik yığını haline gelmişlerdi. Hasta olanların iniltileri, sinir krizleri aralıksız devam ediyordu. Doktor hiç uğramıyordu.

Uygulama açıktı. Mehmet Hayri Durmuş düşüncesinde yanılmıyordu; mahkeme kararı beklenmeden burada bulunan insanların imhası amaçlanıyordu. Ne yazık ki, Kürdistan'ın bağrında yetişmiş bu yiğit ve kahraman insanlar, kendi halkından, dünya kamuoyundan gizli, barbarca yöntemlerle yokediliyorlardı. İşlenen bu insanlık suçuna dünya sessiz kalıyordu.

Kaç gün orada tutulduğumu pek hatırlamıyordum. Bir gün beni alıp eski yerim olan 37. koğuş, dördüncü kattaki bir hücreye koydular. Gurup gurup tutuklular geliyor, ağır işkencelerden sonra koğuşlara dağıtılıyorlardı. Hep alt katlarda tutuluyorlardı. Biraz kendime gelip kıpırdanacak hale gelince bana yine işkence yapıyorlardı.

Beş gece üst üste saat 2'de hücremden alınıyor, bir odada kurmay albaylar ve beyaz saçlı bir sivilin huzurunda elektirik akımı, falaka ve asmalardan sonra elime kalem veriliyor, kendileri tarafından hazırlanmış sorulara cevap vermem isteniyordu. Avukatlara, bazı sivil ve askeri hakimlere ve savcılara iftira etmem isteniyordu.

Kesinlikle reddettim. Kendilerine ölümü seve seve göze aldığımı, bir avukat ve insan olarak, başkalarına iftira edip kendi durumuma düşmelerine sebep olamıyacağımı söyledim. Artık öleceğimden korkulduğu için zorlamadan vazgeçildi.

Artık bitmiş-tükenmiş bir duruma gelmiştim. Hareket edemez, konuşamaz haldeydim. Cezaevine gelişimin 92. veya 93. günü cunta ile işbirliği yapan kişilerin ve benim hakkımda yalan beyanda bulunanların çoğunlukta oldukları 38. koğuşa alındım.

Koğuşta sekizi polis olmak üzere çok sayıda idarenin ajanı bulunuyordu. Kimse cesaret edip benimle ilgilenemiyordu. Mardin eski milletvekilleri Nurettin Yılmaz ile Ahmet Türk'ün gizli olarak bana temiz çamaşır ve pijama verdikleri tespit edilmişti. Gelişimin ikinci günü, akşam sayımında her üçümüz feci şekilde dövüldük. Her üçümüz koğuştan alınıyor ve kasıtlı olarak kanalizasyona sokuluyorduk. Salonlar temizletiliyor, ve bulaşık yıkatılıyordu. Bunlar yapılırken sopalarla devamlı dövülüyorduk.

Aradan günler geçmesine rağmen aklım 35. koğuşa takılmış kalmıştı. Eşi görülmemiş zulüm altında yiğitçe direnenler sağ mı ölmüşlermiydi. Hiçbir haber alamıyordum. Ben 35. ve 37. koğuşta iken, ayak işlerinde çalışan, yaşlıca ve davranışından tahsilli olduğu belli olan bir asker bana zaman zaman gizlice sigara veriyordu. Bana her baktığında gözleri doluyor, "Dayan Hüseyin" diyordu.

Birgün gülerek yanıma geldi. Dışarda benim hakkımda bir hayli baskı artmış, "artık sana daha fazla birşey yapamazlar" dedi. 38. koğuşa gittiğimden beri gözlerim hep o askeri arıyordu. Birgün gece koğuş nöbetçisi iken bu asker geldi, kapı mazgalından durumumu sordu. İyi olduğumu, ancak 35. koğuştakileri merak ettiğimi söyledim. Onların durumunun iyi olmadığını, işkencenin daha da ağırlaştığını söyledi ve onları düşünmemem gerektiğini, kendime iyi bakmamı, moralimi bozmamamı öğütledi. Mazlum Doğan ve Mehmet Hayri Durmuş'un da devamlı beni kendisinden sorduklarını, benim ölmüş olduğumu sandıklarını söyledi. Benim iyi olduğumu kendilerine söylemesini ve aynı gece mutlaka bana bir haber getirmesini rica ettim. Gidip iyi olduğumu kendilerine söyliyeceğini, ancak bir daha yanıma gelemeyeceğini, bunun dikkat çekeceğini ve tehlikeli olacağını söyledi ve gitti.

Bu iyi niyetli askerin 35. koğuşa ilişkin haberi beni yıkmıştı. Gerçekten o günden sonra moralim gittikçe bozulmuş, çok hızlı bir çöküntü başlamıştı.

Sıkıyönetim Adli Müşaviri Hakim Hava Binbaşı Ahmet Beyazıt, yardımcısı Hakim Yüzbaşı Turgut ve askeri savcılar beni sık sık cezaevinde ziyaret etmeye geliyorlardı.

Doktorlar zaman zaman gelip gidiyorlardı. Hiç şüphe yok ki, bunların hepsi birer formalite idi. Gelenler içinde iyi niyetli kişiler olsa dahi benim için yapabilecekleri bir şey olamazdı. Çünkü benim durumum onların gücünü aşan bir durumdu.

Koğuşlarda da işkenceler yapılıyordu. İşkence derecesine varan ağır eğitim koşulları, beslenme yetersizliği tutukluların daha fazla yaşamalarını imkânsızlaştırıyordu.

Bana sık sık spor elbisesi giydirilip, elime top verilerek top oynuyormuşum gibi televizyon kamarası karşısına çıkarılıyordum. İstedikleri şekilde konuşmamı istiyorlardı. İstediklerini yapmayınca bana ağır işkenceler yaptıkları gibi, tüm koğuş da cezalandırılıyordu. Böylece koğuştaki tutukluların da bana baskı yapmaları amaçlanıyordu.

21 Mart 1981 günü cezaevinde alışılmamış bir sessizlik oldu. Akşam işkenceci yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran cezaevi genel hoperlöründen, işkencenin kaldırılacağını, kaliteli yemeklerin verileceğini, tutukluların sağlığı ile yakından ilgileneceğini bildirdi. Bu konuşma herkesi düşündürmeye başladı.

İmha yöntemlerinin en ağır şekilde uygulandığı bir anda böyle bir ani dönüşün nedeni ne olabilirdi? Birkaç gün sonra durum açıklığa kavuştu. PKK-Merkez Komitesi üyesi Mazlum Doğan boğulmuş, kısa bir müddet sonra da yine PKK'nin kararlı ileri adamlarından Ferhat Kurtay, Eşref Anyak ve iki arkadaşı daha üzerlerine tiner dökülmek suretiyle yakılmışlardı.

Bu haber kulaktan kulağa dolaşmaya başlamıştı. O tarihte çok hasta idim. Üzülürüm diye koğuştaki arkadaşlar haberi benden gizli tutuyorlardı. Ne var ki, cezaevinde sessizlik ve telâş bitmiyordu. Bu durumun cezaevinde özellikle ölüm hücrelerinde insanların öldürülmesinden ileri geldiğini anlamıştım. Ama kimler öldürülmüşlerdi? Onu öğrenmek istiyordum. Israrla sormam üzerine, genç bir tutuklu ağlayarak bana olanları anlattı. Vurulmuşa döndüm. Kürdistan'ın bu yiğit evlatlarının nefes alışlarına daha fazla tahammül edemediler, boğdular ve yaktılar. Diğerlerinin de kısa zamanda öldürülecekleri artık kesindi.

Haberi duyuşumdan bir saat sonra sıkıntı girdi içime. Sinirlerim gittikçe geriliyordu. Tahammülüm kalmamıştı. Bağırdığımı hatırlıyorum. Yere yıkılmış, kriz geçiriyordum. Bütün subaylar başıma toplanmıştı. kolorduda yetkililer gelmişlerdi. Bana serum takılmıştı. O günden sonra devamlı bakıma alındım. Doktorlar gelip gidiyorlardı, ancak bende çöküntü hızlı başlamış, bir türlü düzelemiyordum. Esasen gerek içerde meslek kuruluşlarından ve gerekse Avrupa'dan yapılan baskı sonucu bana yönelik ağır uygulamalar kalkmıştı ve ciddi sıhhî müdahale yapılıyordu. İki aylık bu bakıma rağmen 14 Nisan 1982 tarihinde askerlerin kollarında mahkemeye çıkarıldım. 2 Temmuz 1982 tarihinde ikinci kez çıkarıldığım mahkemede tahliye oldum. Ancak 15 Temmuz 1982 tarihine kadar cezaevinde tutuldum.

14 Temmuz 1982 tarihinde cezaevinde yine gözle görülür bir telaş başladı. Pencerem, hava almam için devamlı açık tutuluyordu. Bu nedenle idare tarafında olan biteni rahatlıkla görüyordum. Kolordunun kurmay subayları gurup gurup telaşlı bir şekilde gelip gidiyorlardı. Acaba yine bir katliam mı var diye korkmuştum. Sonra durum anlaşıldı. Koğuştan birisi, PKK ana gurubu ile birlikte o gün mahkemeye gitmişti. Mahkemede PKK Merkez Komitesi üyesi Mehmet Hayri Durmuş'un bir açıklama yaptığını belirtti. M. Hayri Durmuş, cezaevinde emirlerle yönetilen zulüm ve işkencenin devam ettiğini, bu işkenceler sonucu bazı arkadaşlarının boğulduğunu, bazılarının yakıldığını açıklamıştı. Kendi ideolojilerine bağlı olduklarını ve bunu da mahkemede savunmalarının yasal hakları olduğunu, ancak tüm savunma haklarının ortadan kaldırıldığını bu nedenle, mahkemeye gelmenin gereksizliğine inandığını, direnişlerini ölüm orucuna başlamak süretiyle sürdüreceklerini savunmuştu. Yıllardır sömürülmüş ve talan edilmiş Kürdistan'ın ulusal bağımsızlık mücadelesini başlattıklarını, başla mış olan bu haklı mücadelenin ergeç başarıya ulaşacağını vurgulamıştı.

Başta PKK Merkez Komite üyesi Kemal Pir olmak üzere birçok arkadaşı da söz alarak aynı karara katıldıklarını açıklamıştı

Cezaevindeki hareket ve telaş bundan kaynaklanıyordu. Ben cezaevinden çıktığımda ölüm orucu direnişi başlamıştı. Tahliyeden sonra, sıkıyönetimin tüm yetkilileri, bana yapılan haksızlık ve barbarca işkencelerle ilgileri yokmuş gibi, iyi niyet çabası içine girdiler. Bu tutumlarından amaçları açıkça belli oluyordu. Olan biten tüm çirkefliklerini kamuoyuna açıklamam ve yurtdışına kaçmamdan korkuluyordu.

Çok halsiz ve hasta olmama rağmen avukatlık görevimi sürdürmeye kararlı idim. Ancak ölüm orucunun etkisini kırmak için, duruşmanın hangi saatte yapılacağı ve kimlerin duruşmaya getirileceği belli olmuyordu. Uygulamalar daha da çığırından çıkmış, hakimlerin taraflı hareketleri tamamen belirginleşmişti. İyi niyetli, hukuka saygısı olan hakimler görevlerinden alınmışlardı. Ben duruşmalara girme hazırlığı içinde iken, Sıkıyönetim Komutanlığı'na çağırıldım.

Görüşmede, ölüm orucuna başlamış PKK kadrolarını etkilemem ve avukatları olmam nedeniyle beni kıramayacakları düşüncesiyle ikna edip eylemden vazgeçirmem öneriliyordu. Bir Parti olarak karar aldıklarını, bu kararı etkilemeye hakkım olmadığını, beni kırmayacaklarını bilsem dahi sorumluluk altına giremeyeceğimi, bunu önlemenin tek çaresinin ölüm orucuna neden olan uygulamaların kaldırılması ve kendilerine inandırıcı teminat verilmesi olduğunu söyledim. Ancak cezaevine gidip sağlık durumlarını öğrenip ailelerine bilgi vermek istediğimi, bu nedenle cezaevine gidişim esnasında kolordunun bana güvence vermesini istedim. Teklifim kabul edildi. Cezaevine telefon edeceklerini söylediler.

Beş avukat arkadaşımla birlikte askeri cezaevine gittim kudurmuş gibi bana saldırdılar. "*Sen yine mi başladın*" dediler. Teğmen Osman, Kolorduya telefon etti ve yumuşamış bir halde, ölüm orucundan vazgeçmeleri konusunda kendilerini ikna etmem şartıyle görüştürebileceğini söyledi. Şartlı görüşme taleplerini reddedip cezaevinden ayrıldım.

Esasen ölüm orucuna başlandığından beri avukat, ziyaretçi görüşmeleri tamamen yasaklanmıştı. Cezaevinde olup bitenlerden haber almak mümkün değildi.

İlk defa PKK-Elazığ gurubunun duruşmasına girdim. Söz alarak, bu gurupta birkaç sanık hariç, tümünün vekili olduğumu, vekilliğimin 1979 yılından beri devam ettiğini, tutuklu olduğum süre zarfında tahkikat seyrinin değiştiğini ve bir kısım sanıkların önceki ifadelerine ters bir şekilde, inanılması güç bir tarzda kendilerini ve dava arkadaşlarını ağır şekilde suçladıklarını belirtip, Askeri Cezaevinde yazılıp dava dosyasına gönderilen bu yazılı ifadelerin hukuki izahını bulmanın güç olduğunu, bu ifadelerin nedenlerini kanıtlarıyla beraber mahkemeye arzedeceğimi bildirdim ve mehil istedim.

Sonraki günlerde PKK ana gurubundan birkaç sanığın getirildiği duruşmaya katıldım. Duruşma hakimi binbaşı Emrullah Kaya'nın duruşmaya girişimden rahatsız olduğu belliydi. Söz alarak hukukla bağdaşmayan uygulamaları açıkça dile getirdim. Duruşma hakiminin tarafsızlıkla bağdaşmayan çabalar içinde olduğunu vurguladım. Duruşma hakimi, beyanımı zapta geçmediği gibi, benim PKK duruşmalarına giremiyeceğimi açıkladı. Aramızda sert tartışmalar çıkınca duruşmaya yarım saat ara verildiğini bildirdi ve duruşma salonundan ayrıldı.

Duruşmanın başlamasını beklerken, polis çağrıldığı haber verildi. Arkadaşlarımın ısrarı üzerine binadan ayrıldım. Aynı gün, PKK duruşmaları kıdemli hakim binbaşısı Emrullah Kaya imzası ile Adalet Bakanlığı'na, Barolar Birliği'ne ve bağlı bulunduğum Elazığ Barosu'na resmi yazı yazılarak, PKK duruşmalarına girmemem ve hakkımda baroca disiplin soruşturması açılarak mesleki faaliyetlerden men kararı verilmesi isteniyor ve neticenin ivedi olarak mahkemeye bildirilmesi yazılıyordu.

Başlangıçta, gördüğüm ağır işkenceler, hasta oluşum dikkate alınarak eski yapımı sürdüremiyeceğim tahmin ediliyordu. Bu nedenle duruşmalara katılmamda bir sakınca görmüyorlardı. Katıldığım ilk duruşmada tahmin ettiklerinin aksine, uygulamalara daha açık tavır alınca, barodan karar aldırıp beni duruşmalardan uzaklaştırmayı amaçladılar.

Tutuklanmam nedeniyle gerçekten saygıyle karşılanacak bir çaba harcayan Elazığ Barosu, bu defa usule ve mevcut yasalara aykırı olarak, benim PKK duruşmalarına giremeyeceğime dair karar almıştı. Bu karar nedeniyle baroya başvurmam üzerine, Milli İstihbarat Teşkilatı'nın böyle bir kararın alınması için kendilerini devamlı tehdit ettiğini, korktuklarından dolayı baro başkanının haberi olmaksızın, yönetimden dört kişilik bir imza ile bu kararı vermek zorunda kaldıklarını açıkladılar. Ancak bu kararın en kısa zamanda iptalinin mümkün olduğunu söylediler. Ben bu kararın iptali uğraşı içinde iken bu kez polis açıkça saldırılara başladı. Tekrar üç gün gözaltına alınıp işkenceye tabi tutuldum, sokak ortasında dövüldüm, kurşun sıkıldı, bürom ve yattığım otel polis tarafından ablukaya alındı, yoğun gözetim altında tutuldum.

Diğer taraftan, cezaevinde PKK tarafından başlatılan ölüm orucunun tepkileri halk arasında yayılıyordu. Cunta kuvvetleri Eylül ayı içinde, ölüm orucunda olan PKK Merkez Komite üyelerinden M. Hayri Durmuş, Kemal Pir, ve Parti üyesi Akif Yılmaz'ı işkencede öldürdüler. Cenazeleri lehimlenmiş ve mühürlenmiş bir halde, tabutları açılmamak şartıyla kısa aralıklarla ailelerine teslim edildi. Koma halindeki 40 kişilik PKK gurubu askeri hastahaneye kaldırıldı. Bu olay halkın büyük tepkisine yolaçtı. Cuntanın bütün engellemelerine rağmen, binlerce kişi törenlerine katıldı. Ziyaretçiler cezaevi önünde ölümü göze alarak askerlerin gırtlağına yapışıyorlardı.

Doğacak tepkiyi nazara alan cunta yetkilileri askeri hastahanede koma halinde yatan tutukluların ailelerini de yanlarına alarak, hastahanede tutuklularla pazarlığa giriştiler. Günlerce Kurmay Albaylar vasıtasıyle süren pazarlıklar sonucu işkenceci cezaevi yönetiminin değişeceğini, cezaevinde işkencenin kaldırılacağını ve bir görüntüden ibaret olan, ziyaretçi ve tutuklular için bir işkence furyası olan görüşmenin düzeltileceğini, tutukluların sağlık sorunları ile yakından ilgilenileceğini vaadettiler. Kabul edilen bu şartlarla ölüm orucundan vazgeçilmişti. Ancak ölüm orucuna rağmen, işkencede kol ve bacakları kırılmış bir halde ağır hasta olarak askeri hastahenede bulunan PKK mensuplarının hayati tehlike içinde oldukları ve hayati tehlikenin devam ettiği söyleniyordu. Olaylar karşısında halkın tepkisi nazara alınarak alınan bu tedbirlerin geçici olduğu açıktı. Değişik yöntemlerle imha hareketine devam edecekleri de bilinen bir gerçekti.

Kesin olarak öldürüleceğimi, bana hareket imkânı vermeyeceklerini anladığım için, 11 Ekim 1982 günü yurtdışına kaçmak zorunda bırakıldım.

Avukat
Hüseyin YILDIRIM

HÜCREDEN

Henüz..
güne ulaşmamıştı karanlık,
tuttular kollarımdan
sormadan adımı bile.
Kaç gün oldu,
kaç kez güne ulaştı geçe
bilmiyorum.
Hücre karanlık
ve de çok soğuk üstelik;
yapışıyor çıplak bedenimde
kanlı yaralara soguk.
Dişlerim,
senfonisini çalıyor özgürlüğün;
kinle trompet çalıyor sanki
eşlik ederek
temposuna yüreğimin.
Dolaşıyor gözlerim
ışıksız duvarlarda;
kulağım,
her an tekmeyle açılacak kapıda.
Belli ki, doymuş suya
toprak zemin,
sularda dolaşıyor
külçeleşmiş kollarımdan sarkan elim.
Burda değilim sanki şu an,
dağların...
ovaların özgürlüğünde
buluyorum kendimi.
Ne kahrolası zindan..
ne de paslı prangalar
tutsak edemiyorlar dünyamı,
ZAFER... diyorum
ZAFER... bizim olacak
ey Dünya.
Çarpıyor sesim
çirkin duvarların suratına.
Ve...
koşuşuyorlar hücremin kapısına;
karışıyor her türden iğrençlik
kocaman ağızlardan,
uzanıyor eller peş peşe
ve tekmeler...
ZAFER... diyorum
ZAFER... bizim olacak
Zaferin gururuyla bakıyorum
çevremi saran baykuşlara.
Küçülüyorlar....
küçülüyorlar....
ve vuruyorlar
belli etmemek için bunu.
Yoldaşlar..
gururun sarayındayım şimdi.
Vakur başımı dimdik kaldırarak,
haykırıyorum yeniden
Zafer bizim olacak.
Erimemek için gözlerimden
bağlıyorlar yeniden.
Kaç yoldaşın ölümsüzleştiği
toprak bir tüneldeyim şimdi...
Yeni bir maç başlayacak
-kuralsız-
kaç raund süreceği elli olmayan.
Sonsuz bir umutsuzluğun içinde
kıvrananlar
UMUT'a saldıracaklar.
Bekliyorum...
profesyonel rakip edasıyla.

Çarpıyor
tüm kızıllığıyla yüreğim,
ve dayanamıyorum
bu kızıl atışa
haykırıyorum
ZAFER... bizim olacak
ey Dünya
Yaklaşıyor...
ve sürüyor...
ve hızlanıyor...
isteri krizi
sarsak,
bunak ihtiyarın
bir kez daha tükenişinde.
Kucaklaşıyor kanım
yoldaşlarımın kanıyla.
Ne kadar güzel
böyle kavuşmak
en sıcak duygularla
Yoldaşlar,
gururun sarayındayım şimdi.
kanınızla kucaklaşırken kanım,
haykırıyorum bir kez daha
ZAFER... bizim olacak
ey Dünya...

1 Kasım 1981

FAŞİZME VE ULUSAL BASKI SİSTEMİNE KARŞI ORTAK MÜCADELENİN SORUNLARI

(FKBDC – Genel Komite 2. Toplantısına Sunulan PKK Raporu)

-2-

Baştarafı Geçen Sayıda

c) Örgütlerin İttifakı mı, Sınıfların İttifakı mı Sorunu

Cephe ve ittifak sorununu, sınıfların ittifakı mı-örgütlerin ittifakı mı gibi demogojik bir yaklaşımla ele almamak gerekir. Bugün bazıları, cepheleşme konusunda atmış olduğumuz bu adımları eleştirebilmek için, "cephe sınıfların ittifakıdır, örgütlerin ittifakı cephe olamaz" gibi, teorik açıdan son derece yanlış ve demogojik, pratik açıdan ise tehlikeli anlayışlarla ortaya çıkmaktadırlar. Sanki örgütlerin ittifakıyla sınıfların ittifakı arasında hiç bir ilişki yokmuş gibi, bunlar birbirlerinden son derece kopuk olgularmış gibi hareket etmekte, sorunu bu biçimde koyarak bulanık hale getirmeye çalışmaktadırlar.

Bu anlayış, teorik açıdan son derece yanlıştır; çünkü, her örgütün mutlaka bir sınıfın yada onun bir tabakasının temsilcisi olduğu, veya tersinden söylersek sınıf ve tabakaların kendi çıkarlarını ancak örgütlenerek ve bu örgütleri aracılığıyla dile getirip savunabildiği bilimsel gerçeğine ters düşmekte, ve bu durumunu basit bir demogojiyle gizlemek istemektedir. Marksizm-Leninizm de çokça belirtilen, bir sınıfın kendisi için bir sınıf haline gelmesi denen olay da budur; yani onun çıkarlarını temsil edecek örgütlerine kavuşmasıdır. Kendi çıkarlarını savunup geliştirebilen hiç bir sınıf yoktur ki, bunun araçları olan örgütlerini yaratmamış olsun. Ama bir sınıf, çıkarlarını çeşitli düzeylerde bir çok örgütü aracılığıyla savunabilir; bu örgütleri yeterli güçlülüğe sahip olabilir veya olmayabilir. Yine bir örgüt, bir sınıfı değil, onun bir tabakasını temsil edebilir; sınıfın çıkarlarını yeterince savunamayabilir, hata ve eksiklikleri, zayıflıkları olabilir; hatta sınıfıyla yeterince bağ kuramamış da olabilir; ama bütün bunlara rağmen yine de bir sınıfsal temeli vardır; ya proletaryaya, ya küçük-burjuvaziye, ya da burjuvaziye şu ya da bu oranda bağlıdır; bunlardan herhangi bir sınıfı veya onun bir tabakasını temsil eder. Sınıfsız hiç bir insan varmıdır ki, sınıflardan bağımsız örgüt olsun. Sınıfların beyni ve dili örgütleridir; onunla düşünür ve onunla konuşurlar. Objektif bir gerçeklik olarak sınıflar, kendi kendilerine ittifak kuramayacakları için, ancak bu temsilcileri, yani örgütleri aracılığıyla ittifak kurabilir. Bir sınıf, diğer bir sınıfla ittifak kurmak istiyorsa, açık ki, herşeyden önce kendi temsilcileri arasında bu ittifakı geliştirilir, ve örgütler sınıflarını bu doğrultuda eyleme geçirebildikleri oranda sınıflararası dayanışma güçlenir. Gerçekler bu kadar açık iken, bu konuda şu ya da bu biçimde demogoji yapmanın hiç bir anlamı yoktur; bu, gerçekte ciddi bir şey ifade etmez, ancak sahiplerinin basitliğini gösterir.

Bu anlayış, pratik açıdan tehlikelidir; çünkü, faşizmin azgınca saldırdığı, buna karşı halk sınıf ve tabakalarının örgütlenmesinin çok zayıf ve ittifakının ise yok denecek kadar az olduğu günümüzde, sınıfların ve onların temsilcisi olarak örgütlerin ittifakına karşı çıkarak, bunu imkânsız görerek, sınıf örgütlenmelerinin gelişmesi ve ortak mücadelenin yaratılması önünde engel olmakta, ve böylece halklarımızı faşist saldırılar karşısında güçsüz bırakma eğilimini içinde taşımaktadır. Sınıfların, örgütleriyle temsil edilip, örgütleri aracılığıyla ittifak kurdukları kesin bir gerçek iken, örgütlerin ittifakı ile sınıfların ittifakını biribirinden tamamen ayırmak, örgütlerin ittifakının sınıfların ittifakı, cepheleşmesi olamayacağını söylemek, özde ittifakları reddetmek ve sınıfları ittifaksız bırakmak anlamına gelir. Bugün sınıflarıyla bağları ne kadar zayıf olursa olsun, mevcut örgütlerin ittifakı, sınıfların ittifakının bir başlangıcı, bir adımıdır; ve bu koşullarda bu adımın mutlaka atılması gerekir. Eğer mevcut örgütlerin ve bu örgütlerin oluşturduğu ittifakın yanlışlığı varsa, bu, ittifak kurduklarından değil, bizzat kendi anlayışlarından kaynaklanır. Ve örgütlerin yanlışlıklarını gidermelerinin önemli bir alanı da, içine girecekleri ittifak alanıdır; mücadele bu temelde yükselecek, örgütler kendilerini eğitecek ve yanlışlarından arınacaklardır. Bu nedenlerle, bu konudaki eleştiri, örgütlerin yaptığı ittifak, cephe yanlıştır biçiminde değil, örgütler içine girdikleri ittifakta sınıf amaçlarına yeterince bağlı kalmadılar, strateji ve taktiklerini doğru koymadılar biçiminde ancak yapılabilir; yoksa diğer biçim sakat ve yanılma, başkalarını yanıltma olur.

Bu noktada diğer yanlış bir düşünce olarak da, "sınıflar eyleme geçecek, eylemlilik düzeyi yükselecek ki, ancak o zaman birbirleriyle ittifak ve cepheleşmeleri gelişsin" biçimindeki anlayıştan sözetmek gerekiyor. Bir kere, bir toplumda karşı-devrim ve devrim çatışması varsa, orada sınıfların eylemlilik, hareketlilik durumu başlamış demektir. Emekçi sınıf ve tabakaların eylemlilik düzeylerinin yükselmesi ise, onların örgütlülük durumuna, yani hem sınıf örgütlerini ve hem de sınıflar ittifakı olarak cepheleşmelerini geliştirmiş olmalarına yakından bağlıdır. Hele hele emperyalizme bağımlı ülkelerde bu, daha başlangıçtan itibaren doğru bir ittifaklar sistemi içinde hareket etmeyi, cepheleşmeyi gerekli kılmaktadır. Örgütlülük düzeyi ile eylemlilik düzeyinin gelişmesi biribirine sıkı sıkıya bağlıdır ve bunları biribirinden koparmak mümkün değildir. Yüksek bir eylemlilik düzeyine, kendi örgütlerini ve cepheleşmesini geliştirmeden emekçi sınıf ve tabakalar nasıl ulaşacaklardır? Açık ki, bu anlayış, korkunç bir kendiliğindenciliği içermektedir; ve kendiliğindencilerin de kitlelerin öncüsü değil, artçısı oldukları herkes tarafından çok iyi bilinmektedir.

Yine bu konuda sorun bir de şöyle ortaya konmaktadır; eylem birliğimi mi, cephe birliği mi? Sorunu bu biçimde ele alanların, şu yada bu biçimde mücadele görevlerinden yan çizmeye çalıştıkları ortadadır. Eylem birlikleri, cepheleşmenin ilk adımı olabilir; böyle bir adım cepheleşmeyi dıştalamadığı, ona karşıt olmadığı gibi, tersine geliştiğinde ona dönüşür ve zaten böyle bir yaklaşımla ele alınmalıdır. Bu doğrultuda atılan adımlar olumlu karşılanmalı ve desteklenmelidir. Ancak devrimci mücadele açısından cepheleşmenin önemi ve gerekliliği de kesin olarak gözardı edilmemeli, güçlü bir cepheleşme yaratabilmek için çalışılmalıdır. Cephe, en güçlü, en gelişmiş ve en ciddi eylem birliği demektir; ancak güçlü ve ciddi işler yapmaya, mücadeleyi bu biçimde geliştirmeye cesaret edemeyenler, cepheleşmekten korkabilirler.

d) Halk Demokrasisi mi-Burjuva Demokrasisi mi Sorunu

Faşizme karşı zafer kazanan bir mücadelenin nasıl bir yönetimi ortaya çıkarabileceği sorununa da açıklık getirmek gerekmektedir.

Bugün bu soruna, faşizme karşı mücadele bizi halk demokrasisine mi, yoksa burjuva demokrasisine mi götürecektir biçiminde yaklaşanlar vardır. Özellikle TKP, TSİP, TKP-(B) gibi gurupçukların, bu konuda sahte anlayış ve birikimlerle karşımıza çıkmaya çalıştıkları görülmektedir. Bunlar, faşizme karşı cepheleşmeyi kabul ediyorlar; ama bu mücadele sonuçta bizi burjuva demokrasisine götürmeli, yada başka bir deyişle emekçi sınıf ve tabakalar burjuva demokrasisinin soldan bir yamanması gibi hareket etmeli diyorlar. Bunu nasıl ifade ederlerse etsinler, anlayışları sonuçta böyle özetlenebiliyor ve bu güçler, pratikte bizi, geçmişte yaptıkları gibi günümüzde de, hiç bir zaman gerçekleşmesi mümkün olmayan burjuva demokrasisine doğru çekmeye, ona hizmet ettirmeye çalışıyorlar.

Hiç şüphesiz, faşizme karşı mücadele meselesi, daha başlangıçtan itibaren bir demokrasiye ulaşma meselesi, devrimci-demokratik mücadele meselesidir. Daha başlangıçta iken sonucun halk demokrasisi mi, burjuva demokrasisi mi olacağı biçimindeki kesin bir ayrımın konulması, sınıflar mücadelesinin belirleyeceği sonucun şimdiden bilinebilecekmiş gibi tespit edilmesi olanaksız olduğu gibi, antifaşist cephe için bunda dayatmanın da tehlikeli bir anlayış olacağı açıktır. Burada önemli olan, tüm anti-faşist güçlerin mücadele birliğinin yaratılmasıdır. Bu birliğin ne ile sonuçlanacağını belirleyecek olanın ise, birlik içinde yer alan sınıf ve tabakaların gücü, hazırlığı ve mücadelesi olacağı açıktır.

Özellikle bazıları, bu konuda Dimitrov'dan aktarma yaparak, Dimitrov'un, faşizme karşı mücadele için burjuva demokrasisine dört elle sarılmak gerekir diye söylediğini ispat etmeye çalışıyorlar. Madem-ki Dimitrov'a başvuruluyor, o halde Dimitrov'u doğru değerlendirmek gerekir. Dimitrov, faşizme karşı mücadelenin bazı sonuçlarını değerlendirir ve burjuva demokrasisi ile proletarya diktatörlüğüne bir geçiş biçimi olarak halk demokrasisi üzerinde durur. Dimitrov şöyle der:

"Bu konuda her türlü basitleştirmeye ve her türlü şematizme karşı bir uyarıda bulunmak istiyorum. Hayat bütün şemalardan çok daha karmaşıktır. Örneğin, meseleyi, birleşik cephe hükümetinin proletarya diktatörlüğünü kurma yolunda **vazgeçilmez bir aşama** *olduğu şeklinde koymak yanlış olur. Aynı şekilde eskiden olduğu gibi, faşist ülkelerde* **hiç bir ara aşamanın** *olmayacağı ve faşist diktatörlüğün yerine* **mutlaka** *ve* **doğrudan doğruya** *proletarya diktatörlüğünün geçeceğini sanmak da yanlıştır."*

"Meselenin özü, proletaryanın tayin edici bir anda burjuvaziyi doğrudan doğruya yıkmaya ve kendi iktidarını kurmaya hazır olup olmayacağıdır. Ve bu durumda müttefiklerinin desteğini sağlayıp sağlayamayacağıdır. Veya proletarya birleşik cephesi hareketi ve anti-faşist halk cephesi belirli bir aşamada, burjuvazinin diktatörlüğünü doğrudan doğruya tasfiye etmeden, sadece faşizmi bastırmak veya yıkmak durumunda mı olacaktır? Bir birleşik cephe veya bir halk cephesi hükümetini kurmaktan ve desteklemekten sadece ikinci durumda belirtilen sebepten ötürü vazgeçmek, ciddi bir devrimci siyaset değil, **kabul edilemeyecek** *bir siyasi dargöşlülük olurdu."*(G. Dimitrov/Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe/Syf: 169)

Açıktır ki, Dimitrov, anti-faşist cephenin bagajına burjuva demokrasisini de koymuştur, işçi sınıfı önderliğindeki halk demokrasisini de. Cephe içinde yeralan her sınıf ve tabaka, kendi sınıf çıkarına uygun olan biçimi geliştirmek için çalışacak, mücadele edecektir. Bu nedenle, Dimitrov, faşizme karşı mücadele cephesine burjuva demokrasisini de koymuştur diye, sonucun mutlaka burjuva demokrasisi olacağı ve herkesin bunun için çalışması gerektiği biçiminde bir yargıya varılamaz. Herşeyden önce, bunu, yine Dimitrov'un kendisinin önderlik ettiği devrim pratiği reddetmiştir. Ancak buna rağmen, Türkiye'de kendisinin işçi sınıfının temsilcisi olduğunu iddia eden ve işine geldiğinde Dimitrov'a da başvuran bazı guruplar vardır ki, bunlar, şimdiden herkesin burjuva demokrasisi için çalışması gerektiğini söylemektedirler. Bu durumlarıyla bunlar, ya iflah olmaz bir oportünizmin kurbanı olarak bilmeden burjuvaziye hizmet etmektedirler; ya da eğer böyle değilse, o zaman burjuvazinin paralı hizmetçileri, temsilcileridirler.

Biz proletarya ve halk devrimcileri için, faşizme karşı mücadelede burjuva demokrasisi bir alternatif olamaz. Ama biz, önümüzdeki dönemde burjuva demokrasisi ortaya çıkabilir diye, her türlü antifaşist güçle, burjuva liberal ve sosyaldemokratından küçük-burjuva demokratına kadar hepsiyle ittifak etmemezlik durumuna düşemeyiz. Onlarla da ittifak ederiz, ama görevimiz, onların önderliğinde bir cephe ve burjuva demokrasisi yaratmak değil, tersine proletarya önderliğinde bir halk demokrasisine gitmek için gerekli hazırlıkları, ittifakları yapmak, mücadele yürütmek ve böyle bir demokrasiyi yaratmaktır. Proletarya ve emekçi sınıflar devrimciliğinin tek doğru yaklaşımı budur.

Türkiye'de, bazı güçlerce, anti-faşist mücadelenin önder ve temel gücü olarak gösterilmeye çalışılan o burjuva çevrelerin faşist darbe karşısında bir günde nasıl dağıldıklarını, anayasa ile de açıkça görüldüğü gibi faşizmin kesin olarak kurumlaşmakta olduğunu dikkate alırsak, şunu açıkça görürüz ki, faşist yönetim ancak güçlü bir devrimci mücadeleyle yıkılabilir; ve bu mücadele de, ancak işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü ittifakı temelinde, Türkiye devrimci-demokratik hareketiyle Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin sağlam, kalıcı ve temel ittifakına dayanarak geliştirilebilir, zafere götürülebilir. Bu gerçeğin karşısında, hâlâ eski ittifak anlayışını sürdüren malûm güçlerin, Avrupa'ya dayanan CHP, yani sosyal-demokrasi gibi güçleri, hatta bunlara MSP, vb. çevrelerinde eklenmesini temel müttefik, önder güç olarak gören anlayışlarının, halklarımızın çıkarları açısından ne denli tehlike arzettiği açıktır. Bu güçlerin, Dimitrov gibi devrimcileri çarpıtarak, onun arkasına sığınmalarının, kendi gerçek yüzlerini gizlemek için başvurdukları basit ve utanmazca bir demogoji olduğu ortadadır.

Bu anlayışın üzerine gidilmeli, Dimitrov'a da yapılmış en büyük hakaret olan bu anlayışın sahteliği görülmeli ve gösterilmelidir. Faşizme karşı mücadelede doğru devrimci ittifak anlayışı egemen kılınmalıdır. Açıktır ki, faşizme karşı mücadele cephe temelinde yürütülecektir; ve bu cephede, işçi sınıfından burjuva demokratlarına kadar tüm anti-faşist güçler yer alabilecektir. Böyle bir cephe içinde, her sınıf kendi önderliğini sağlamak ve sonucu kendi lehine yaratmak için mücadele edecektir. Hangi sınıf ve onun temsilcileri, az hata yapar, eksikliklerini giderir, örgütlenmesini güçlendirir, ittifaklarını sağlam kılar ve kararlı mücadele yürütür ise, anti-faşist cephede ve anti-faşist mücadelede etkinliğini o kuracak ve sonucu lehine çevirecektir. Bu konuda şimdiden hiç kimseye bir garanti verilemeyeceği gibi, hiç kimse de garanti yok diye cepheye karşı çıkamaz.

e) Halk Güçleri Arasındaki İlişkiler Sorunu

Halk güçleri arasındaki ilişki sorununa, halk demokrasisi ilkelerine uygun olarak doğru bir anlayışla yaklaşmak gerekmektedir. Geçmişte bu sorunda da önemli hataların yapıldığı ve günümüzde bu hataların mutlaka aşılması, doğru bir halk demokrasisi anlayışına ulaşılması gerektiği ortadadır.

Elbette ki, bu sorun da, durup dururken ortaya çıkmamaktadır. Bugün mutlaka içine girilmesi gereken faşizme karşı ortak mücadelenin bir sorunu olarak varolmaktadır. Ama gerçek anlamda bir burjuva demokrasisine bile tanık olmamış olan Türkiye'de, bir de buna başka bir ulus üzerinde ulusal baskı uygulanması eklenince, bu sorunun tarihi ve toplumsal nedenlerinin güçlü olduğu açıkça görülür.

Herşeyden önce, Türkiye'de, yüzyılın başında emperyalizm-feodalizm bağlaşmasının egemen olması ve daha sonra da emperyalizme bağımlılık ve feodalizmle belli bir ittifak içinde kapitalizmin gelişip tekelleşmesi sonucunda feodalizmin devrimci bir tarzda tasfiye edilmemesi, çeşitli üstyapı kurumlarında ve en önemli olarak da düşüncede feodalizmin yaşaması ve toplum içinde burjuva anlamda da olsa bir demokrasi anlayışının fazla kökleşmemesi olayı doğmuştur. Hakim olmak, emretmek, başkalarına değer vermemek, böyle bir gelişme sonucunda insan yapısının bir özelliği haline gelmiştir. Bunun, halk güçleri arasındaki ilişkilere de yansıdığı açıktır. Yine tarihten kalan ezilen-ezen ulus ilişkisi, hakim ulusun ezilen ulusa yaşam hakkı tanımaması olayı vardır. Türk burjuvazisinin, doğuşundan beri, adını bile kabul etmeksizin Kürt halkı üzerinde yürüttüğü güçlü baskı, katliam, özümseme, inkâr ve bir bütün olarak imha politikası vardır. Ve önemli oranda, Türk ulusunun tüm sınıf ve tabakalarını bu suça bulaştırmayı başarmıştır. İşte ilişkilerin bundan kaynaklanan sağlıklı olmama yönü vardır. Böyle bir politika altında yaşayan Kürt halkının içinde bulunduğu geri toplumsal yapı da dikkate alınırsa, belli bir güvensizliğin ve ilişki yetersizliğinin olacağı açıkça görülür. Ayrıca emekçi sınıf ve tabakaların kendi aralarında sağlıklı ve dengeli ilişki geliştiremedikleri, ortak bir mücadele deneyine sahip olmadıkları açık bir gerçektir.

Bütün bunlar, halklarımız ve halk sınıf ve tabakaları arasında olduğu kadar, bunların temsilcileri arasında da ilişkilerin sağlıksız gelişmesine yolaçmaktadır. Bu ilişkilerin kendiliğinden doğmadığı, böyle bir tarihsel ve toplumsal objektif zeminin olduğu ortadadır. Devrimci ve ilerici örgütler arasındaki ilişkilerin doğru gelişmeyişinin de böyle bir temeli olduğu açıktır. Ama, mademki halkların birleşik direniş mücadelesinin zorunluluğu kabul ediliyor, mademki halk sınıf ve tabakalarının ortak mücadelesi gerekli görülüyor, o halde, bu durumu bir kader olarak kabul etmeden, halk güçleri safında yeralması gereken tüm güçlerin herşeyden önce kendi aralarındaki ilişkiye bir çekidüzen vermeleri, bu konuda örnek oluşturmaları gerekir. Bu konudaki eksiklikler giderildiği oranda, halklar arasındaki ve halk sınıf ve tabakaları arasındaki ilişkilerin düzene kavuşacağı, güven unsurunun gelişeceği açıktır. Ve bunlar yapıldığında, uzun bir tarihsel, toplumsal geçmişi olan ve devrimci safları da daha yakın zamana kadar son derece olumsuz bir yönde etkileyen bu kötü mirasın ortadan kalkacağı kesindir.

Ama bunun için mücadele etmek gerekiyor. Bunun için, her örgütün başta önderlikleri olmak üzere her üyesinin, herşeyden önce kendisini doğru tarihsel ve toplumsal anlayış temelinde gözden geçirmesi, halk demokrasisi ve ulusal sorun konusunda doğru bir anlayışa ulaşması, tarihten kalma despotik anlayışlarla başkalarını bastırmaması, bu alandaki meseleleri sopayla çözmemesi, bu konuda güçlü bir irade esnekliğine sahip olunması, yani kısaca halk demokratı olması gerekiyor. Herşeyden önce demokratlığın kişinin ve örgütün kendi bünyesinde yaratılması, giderek bunun cepheye egemen kılınması ve daha da ileri giderek halklarımızın bünyesine oturtulması gerekiyor. Açıktır ki, bu konuda, başta kendimiz olmak üzere, örgütlerimizi ve halklarımızı eğitme gibi ciddi görevlerimiz vardır. Bu görevler, tüm kapsamıyla ve açık olarak görülmeli ve yerine getirilmelidir.

Bir halk cephesi birliği içinde bir araya gelmeye çalışıyoruz. Ve çeşitli biçimlerde farklı ideolojik-politik görüşlere sahibiz. Açık ki, kendi içimizde hem birliğimiz, hem de mücadelemiz olacaktır. Bu doğrultuda, hiç bir örgüt, kendi ideolojik görüşlerinde dayatıcı olmamalı, başkalarının farklı ideolojik anlayışının varlığını unutmamalı ve yapılacak ideolojik mücadele birliğimizi daha da güçlendirmeye hizmet etmelidir. Birlik ve mücadele, dostluk espirisi içinde doğru kavranılmalı, engelleyici değil geliştirici, bozucu değil yapıcı, bastırıcı değil çözümleyici anlayış ve davranış içinde olunmalıdır. Cephe platformu temelinde politik, faşizme ve ulusal baskı sistemine karşı mücadelede pratik birliğimizi sürekli güçlendirici bir çaba harcanmalıdır.

f)Türkiye'de Proletarya Partisi ve Anti-Faşist Cephe Sorunu

Türkiye'de faşizme karşı mücadelenin kalıcı ve sağlam temellerde geliştirilebilmesi için, bu mücadelenin önderi olması gereken proletaryanın parti birliği ile anti-faşist devrimde cephe sorununu doğru ele almak gerekmektedir.

Daha önce, Türkiye'de faşizme karşı devrim mücadelesinin kalıcı ve güçlü bir tarzda geliştirilemeyişinin belirleyici etkenlerinden birisi olan ve bu mücadelenin ideolojik, politik ve örgütsel yönetici gücü olması gereken proletarya partisinin yaratılamadığını, böyle bir sorunun var olduğunu belirtmiştik. Geçmişte olduğu gibi günümüzde de, proletaryanın parti birliğinin yaratılmamış olmasını, faşizme karşı mücadelenin doğru bir rotada gelişmeyişinin en önemli etkeni olarak belirtmek gerekir. Proletaryanın parti birliği gelişmedikçe, esasta bir devrim mücadelesi olan faşizme karşı mücadelenin tutarlı ve sürekli gelişebileceğini söylemek mümkün değildir.

Günümüzde eğer güçlü bir anti-faşist devrim mücadelesi geliştirilmek isteniyor ise, proletaryanın parti birliğinin yaratılmasına gereken özenin gösterilmesi, bu konuda tutarlı, samimi ve sorumlu bir yaklaşım içine girilmesi, teorik, programsal, stratejik ve taktik düzeyde doğru çözümlerin getirilmesi gerektiği ortadadır. Bu sorun, geçmişin en önemli sorunu olduğu gibi günümüzün de en önemli bir sorunudur. Ve bu sorunu asıl saptıran anlayışın, parti birliği ile eylem ve cephe birliği arasındaki ilişkileri doğru bir biçimde belirleyemeyen anlayış olduğu açıktır. Bu konuya ilişkin olarak bir yığın sapmanın varolduğu ortadadır.

Günümüzde, ister emperyalist metropollerde olsun, isterse bağımlı ülkelerde olsun devrimci-demokratik mücadelenin genel olarak ittifak ve cephe esprisi içinde geliştiği bilinmektedir. Yine ister sosyalist devrim ve isterse demokratik devrim mücadelelerinde olsun, ister ulusal kurtuluş mücadelelerinde ve isterse faşizme karşı mücadelelerde olsun, bir sınıfın, yanlız kendi gücüne dayanarak iktidara yürüyemediği, gelişmiş bir ittifaklar sistemi içinde iktidarı ele geçirmeye çalıştığı bilinen bir gerçektir. Bir sınıfın partileşmesiyle diğer sınıf ve tabakalarla ittifakı arasına uçurum koymak, bunları biribirleriyle ilişkisizmiş gibi görmek, çağdaş sınıf mücadelelerini, çağdaş ulusal kurtuluş mücadelelerini gerçekten anlamamak ya da bile bile saptırmak demektir. Özellikle bağımlı ülkelerde partileşme ile ittifaklar geliştirme, etle tırnak gibi biribirlerine bağlı olan sorunlardır. Partilerin yaratılıp geliştirilmesi ittifakları zorunlu kıldığı gibi, ittifaklar da partileri gerektirir. Bu konuda geçmişte yapılan hataların ne kadar vahim kayıplara yolaçtığı apaçık ortadadır.

Bugün Türkiye'de, proletarya partisini yaratacağım ya da proletarya partisiyim diyen, bu konuda iddialı olan birçok gurup ve örgüt vardır. Ama buna rağmen, daha yakın zamana kadar ittifak ve cepheden sözetmek, böyle birşey bulmak mümkün değildir. Bunların belli bir kesimi, hâlâ güçlü bir proletarya partisi haline gelmedikçe ve dolayısıyla daha başından beri mücadeleye önderliğini hakim kılmadıkça -ki, burada önderlikten kastedilen proletaryanın değil, kendi örgütünün önderliğidir-, bunu sağlama almadıkça, hiç bir ittifaka girmeyeceğini, böyle tehlikeli uzlaşmalara yanaşmayacağını söylemektedir. Marksist-Leninist teorinin genel bir değerlendirilişi bile, böyle bir anlayışın ne kadar kof ve çocukça bir "solculuk" olduğunu açıkça gösterir. Marks, daha Komünist Birliğe Çağrı...adlı yazısında, komünistlerin ittifak anlayışını net bir biçimde ortaya koymuştur. Küçük-burjuva demokratlarıyla ittifaktan ne anladığını, bunlarla iktidara kadar nasıl birlikte mücadele edeceklerini, daha sonra yine bunlara karşı nasıl mücadele edeceklerini çok açık bir biçimde belirtmişti. Yine Lenin, 1900'lerde, daha henüz Bolşevik bir gurup haline bile gelmeden, burjuva demokratlarıyla nasıl ittifak kurduklarını, bu ittifakın nasıl yararlı olduğunu ortaya koymuştu. Rusya'da daha sonra 1917 Şubat'ına kadar verilen tüm mücadelenin, küçük-burjuva demokratlarıyla bir ittifaklar sistemi altında geliştiğini bilmeyen yoktur. Örneklerimizi çoğaltarak devam edersek, Ekim Devriminden sonra başta Bulgaristan olmak üzere bir çok ülkede, hatta daha faşizm gelişmesinin başlangıcında iken bile devrimcilerin bir birleşik cepheye yöneldiklerini, anlayış olarak faşizme karşı halk cephesi akımını geliştirdiklerini ve bu silahı zafere kadar kullandıklarını bilmeyen yoktur sanırız. Yine emperyalizm boyunduruğundaki ülkelerde, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı daha başlangıçtan itibaren işçi-köylü temel ittifakıyla yola çıkıldığı, çeşitli sınıf ve tabakaların çıkar birliğinden kaynaklanan bir ulusal kurtuluş cephesiyle mücadele edildiği ve bu ittifakın uzun süreli bir biçimde yapıldığı herkesçe bilinir. Ve bütün bunların günümüzde de böyle olduğunu belirtmek bile yersizdir. Kısaca, egemen sınıf iktidarı ister burjuva demokrasisi biçiminde bir diktatörlük, ister faşist bir diktatörlük, isterse sömürgeci bir boyunduruk olsun, yine proletarya ister küçük bir gurup halinde ve isterse gelişmiş bir parti biçiminde örgütlenmiş bulunsun, devrim mücadelesi görevlerini yerine getirmek için, açık bir ittifak anlayışıyla yola çıkmakta, tamamen müttefikleriyle birlikte yürümekte, mücadeleyi bu biçimde geliştirmekte ve iktidara böyle girmektedir.

Ama bunlara karşın, Türkiye'de öyle bir ucûbe anlayış ortaya çıkarılmış ki, sanki doğuştan itibaren güçlü bir parti haline gelene kadar ittifak konusunda hiç bir iş yapılmayacakmış gibi bir yaklaşım varedilmiştir. Bu, çok tehlikeli bir anlayıştır ve proletarya partisinin gelişmeyişinin bu anlayışla sıkı bir ilişkisi vardır. Proletarya partisinin gelişiminin daha bir gurup aşamasında bile politik ittifakları gerektirdiği biçimindeki leninist anlayışın kavranmadığını gösterir. Doğuşundan itibaren ittifaklara yönelmeyen proletarya hareketinin müttefiklerinden tecrit olduğunu ve ezilebildiğini gösteren sayısız dünya örneği vardır. Hâlâ bu dünya örneklerinden doğru dersler çıkarmayan ve Türkiye'de işleri bu biçimde idare etmeye çalışan gurupların nasıl küçüldüğünü, daraldığını ve tasfiye olduğunu görmek bile bu saçma anlayışın özünü kavramak için yeterlidir. Bu nedenle, ister küçük bir gurup isterse gelişmiş bir parti olsun, bugün Türkiye koşullarında emekçi sınıf ve tabakaların çıkarlarını dile getirmek, hele hele bunu proletarya önderliğinde yapmak isteyen ve kendine Marksist-Leninistim diyen her örgütün, ittifak ve cepheden kaçınamayacağı somut olarak ortadadır.

Bugün Türkiye'de bazı güçler, henüz güçlü bir sınıf hareketinin olmadığını, gurup ve örgütlerin ise ağır darbe yiyerek çok zayıf düştüklerini, bu nedenlerle günümüz koşullarında ittifak ya da cepheye gidilmeyeceğini söylemektedirler. Açıktır ki, bunlar, ittifakı, bazı gurupların önderlerinin ya da bazı örgütlerin biraraya gelmesi biçiminde anlıyorlar, ve eylem ya da cephe birliklerini ise şu ya da bu işin birlikte yapılması biçiminde kavrıyorlar. Bu kadar sığ, bu kadar dar görüşlü ve bu kadar tehlikeli bir küçük-burjuva anlayışa başka yerlerde rastlamak mümkün değildir. İttifak ya da cephe olayına bu biçimde bakılamaz. Ve böyle bir anlayışla yaklaşılamaz. İttifaklar, sınıfların içinde bulundukları objektif özelliklerine ve onların siyasal konumlarına bağlı olarak belirlenir ve geliştirilir. Bir sınıfın objektif konumu, o sınıfın müttefik olmasını elverişli kılıyorsa, o sınıfla ittifaka girilir. Bunun için önce bir eylemle mi başlanmış, yoksa programla mı başlanmış, önemli değildir. Yine sınıf hareketi güçlü olur ya da emekleme safhasında bulunur, o sınıfın partisi güçlü olur ya da henüz küçük bir gurup düzeyinde bulunur, bütün bunlar ittifak ve cepheleşmeye kesin olarak engel değildir; tersine zorunlu kılar. Çünkü, partinin güçlenmesi, oluşturulan ittifaklar temelinde sınıfsal hareketin ivme kazanmasından geçer. Bu adımlar atılmadıkça, ne gelişmiş sınıf hareketinden ve nede gelişmiş bir partiden bahsedilebilir. Burada yine sonuçlar neden olarak gösterilmektedir. Çünkü, eğer gelişmiş bir sınıf hareketi ya da bir ulusal hareket var ise, zaten mutlaka cephe var demektir, ve o zaman cephe kurmak isteyenler kendilerini bir kenarda bulacaklardır. Cephenin kendisi, zaten sınıfsal ya da ulusal hareketi geliştirme ve güçlendirme aracıdır.

Türkiye'de herşeyden önce bu konudaki sapmalar, yanlış anlayışlar giderilmeli ve yerlerine doğru anlayışlar geçirilmelidir. Partileşme ile ittifak ya da cepheleşme biribirlerine zıt şeyler değil, tersine aralarında çok yakın bir bağ vardır. Emperyalizme, faşizme ve ulusal baskı sistemine karşı güçlü bir ittifak halinde yürümek, çeşitli sınıfların kendi partilerini yaratmalarını olanaklı kılacağı gibi, bu sınıfların küçük guruplar biçiminde de olsa varolan partileri, ancak gelişmiş bir ittifak anlayışıyla mücadeleye yönelirlerse kendilerini geliştirebileceklerdir. Bu nedenle, günümüzde yanlışlığı tamamen ortaya çıkmış olan anlayışlardan, hiç bir kaygıya düşülmeden vazgeçilmelidir. Doğru bir ittifak anlayışına sahip olunmalı ve buna uygun pratik adımlar mutlaka atılmalıdır.

Özetlersek; Türkiye'de bugün varlığı gizlenemeyecek kadar açık olan proletaryanın parti birliğinin yaratılması sorununa karşı doğru devrimci bir yaklaşım içinde olunmalı, proletaryanın öncü müfrezesi yaratılmalı ya da hiç olmazsa bu konuda olumlu, bilimsel ve güçlü bir çaba harcanmalıdır. Diğer devrimci görevlerle birlikte partileşmenin geliştirilmesi görevinin de gerçekleştirileceği en iyi platform olan anti-faşist cepheleşme hareketi, doğru bir anlayışla, sorumlu ve seviyeli bir yaklaşımla ele alınarak genişletilmeli ve güçlendirilmelidir.

g) Kürdistan Halkının Ulusal Kurtuluşu ve Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketiyle İttifakı Sorunu

Kürdistan halkının ulusal kurtuluş sorununa doğru yaklaşmak, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi ile Kuzey Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi arasındaki vazgeçilmez bağı doğru bir anlayış temelinde ele almak gerekmektedir.

Bu sorunun, tarihten kaynaklanan bir yönü vardır. Daha 1920'lerde, Türkiye Komünist Hareketi henüz yeni doğmakta iken yanlış bir ittifak anlayışına sahip olduğu, tümüyle kemalist burjuvaziyle bir ittifak arayışına yönelerek o zamanki Kürt direnme hareketiyle ilişkisini doğru geliştirmediği, bu nedenle nasıl sosyal-şoven bir konuma ve tarihi bir yanılgıya düştüğü, bunun sonucunda başta kendisi olmak üzere halklarımızın çıkarlarına ne kadar aykırı bir tutum içine girdiği iyi bilinmektedir. Yine bu anlayışın devrimci mücadeleye nasıl zararlar verdiği, bu anlayış sonucunda Türkiye Komünist Hareketi ile Kürt direnme hareketlerinin ne hale geldiği, kemalist burjuvazinin her ikisini de nasıl ezerek acı sonuçlara uğrattığı iyi bilinmektedir. Daha cumhuriyetin kuruluşundan beri, Türkiye'de işçi-köylü ittifakının önderliği olarak yürümesi gereken komünist partisinin, temel müttefiki olarak kemalist burjuvaziyi değil, Kürt halkını seçmesi gerekiyordu. Bu temel ittifaka bağlı olarak diğer ittifakların gündemleştirilmesi ve böylece Türkiye'de iktidar sorununun çözümlenmesi mümkün olacaktı. Ama, daha o zamandan beri kemalist burjuvaziyle temel ittifakı ön plana çıkararak, köylülükle ve Kürt direnme hareketiyle ittifakı arka plana atan ya da bu sorunlara yaklaşımda tamamen kemalist burjuvazinin kuyruğunda giden TKP'nin, bu nedenle nasıl tasfiyeci bir konuma düştüğü gözler önündedir. Türkiye proletarya hareketi, böyle acı tarihsel tecrübeye sahiptir.

Türkiye'de 1960'lardan sonra gelişen devrimci-demokratik hareketin de, bu tarihsel yanılgıdan payını aldığını belirtmek gerekir. Bu dönemde, daha yola çıkılırken yine temel ittifak olarak CHP'nin ya da Kemalizmin görüldüğü, bu temelde cepheleşmeler ve eylem birliklêri yaratılmak istenildiği, fakat bunun hiç bir zaman ittifak ve cephe sorununu çözemeyip, faşist gelişmeyi engelleyemediği, 12 Mart darbesi sırasında, ama daha açık olarak da 12 Eylül faşist darbesi karşısında açıkça görülmüştür.

Bütün bunlar bir tek gerçeği ifade eder ki, Türkiye işçi sınıfı adına hareket edenler, bu tarihsel yanılgıdan kendilerini mutlaka kurtarmak zorundadırlar. Temel müttefik olarak gördükleri CHP'nin faşist darbe karşısında bir solukta ne hale geldiği gözler önündedir. O, kemalistler denilen, ve fakat nerede ve kim oldukları, ne yaptıkları belli olmayan kesimin hali ortadadır. Buna rağmen, bazı kendini kaybetmiş güçler, temel ittifak adı altında hâlâ hangi güçle ittifaktan bahsetmektedirler? Ama günümüze kadar işçi sınıfının yoksul ve orta köylülük gibi güçlü bir müttefiki ihmal edilmiştir; bu ittifaka gereken önem verilmemiştir. İşçi sınıfının bu müttefikinin örgütlendirilmesi ve ayağa kaldırılması gerekmektedir. Geçmişte yapılamayan bu görevin günümüzde yapılması ve çözümlenemeyen sorunun çözülmesi lâzımdır. Bu konuda, sorunun çözümlenmediği koşullarda faşizmin bundan nasıl yararlanmak istediği, işçi sınıfını müttefiksiz bırakabilmek için korkunç demogojiyle köylülüğü nasıl yanına çekmeye çalıştığı, ve 12 Eylül yönetiminin başlangıçta bu konuda nasıl başarılı olduğu ortadadır. Gerçek bu iken, temel ittifak sorununda hâlâ hatalı yaklaşımlarda bulunmak asla kabul edilemez.

Ve yine, Türkiye'deki işçi-köylü ittifakının temel müttefiki olarak Kuzey Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini görmemek, böyle bir hareketin hem ortaya çıkarılmasında ve hem de geliştirilmesinde üzerine düşen görevi yapmamak, Türkiye proletaryası adına hareket eden güçler için çok acıdır; ve geçmişte olduğu gibi gelecek için de yenilginin önemli bir nedenini hazırlamak demektir. 12 Eylül darbesinin kolayca başarılmasının nedenlerinden birinin bu olduğunu belirtmiştik. Günümüzde de faşizme karşı mücadelenin temel sorunlarından birisinin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin geliştirilmesi, pekiştirilmesi ve Türkiye devrimci-demokratik hareketinin temel müttefiki olarak görülmesi olduğu açıktır. Eski temel müttefiklerin hali günümüzde ortada iken, ve buna karşı Kürdistan'ın güçlü, gürbüz muhalif potansiyeli faşizmin ödünü kopartırken, hatta bölge gericiliği ve emperyalizm için bile ciddi bir tehdit oluştururken, Türkiye devrimci-demokratik hareketinin, hele hele proletarya hareketinin böyle önemli bir müttefiki görememesi ve doğru bir yaklaşım temelinde onunla güçlü bir ittifak kuramaması artık kabul edilemez.

Günümüzde faşizme ve ulusal baskı sistemine karşı ortak mücadelenin temel sorunlarından birisi olan bu sorunda, doğru devrimci tutum içine girilmeli, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketiyle Kuzey Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi arasında sağlam bağlar kurulmalıdır. Bu konuda hakim ulustan kaynaklanan şoven, sosyal-şoven anlayışlarla, ezilen ulustan kaynaklanan reformist-milliyetçi anlayışlar mutlaka aşılmalıdır. Halklarımız arasındaki militan dayanışma, bir yandan Türk halkının anti-faşist devrimci-demokratik mücadelesini bütün gücüyle ortaya çıkarması, öte yandan bunun en güçlü müttefiki olarak Kürt halkının ulusal kurtuluş hareketini görme ve devrimci bir önderlik altında geliştirmesine yardımcı olma, ve bu iki güç arasında yıkılmaz bağı gerçekleştirme temelinde kurulmalıdır. Tarihte yapılamamış olan bu görevin, önümüzdeki kısa dönemde mutlaka yapılması gerekir. Bu yapıldığında, faşizme karşı mücadelenin önemli bir eksikliğinin giderildiği ve mücadelenin güçlü bir ivme kazandığı açıkça görülecektir.

Bu konuda bazı yanlış anlayışların hâlâ günümüzde de devam ettiğini üzülerek belirtmek gerekiyor. Özellikle hakim ulus devrimci-demokratik hareketi içinde, hâlâ Kürdistan gerçekliğini ve Kuzey Kürdistan Halkının Ulusal Kurtuluş sorununu yadsıma, zorunlu olmadıkça bu soruna yaklaşmama, bu sorunun çözümlenmesi faşizme karşı devrimci-demokrasi için mücadelenin temel bir görevi değilmiş gibi davranma, Türk işçi sınıfının ve halkının kurtuluş mücadelesinde temel müttefik olarak Kürt halkının kurtuluş hareketini görmeme, bu konuda doğru bir ittifak anlayışına sahip olamama, soruna taktik düzeyde bakma, en önemli olarak da Kürdistan'da gelişen halk hareketine iştahlanarak ve fakat bunun nasıl bir mücadele ile, hangi değerler üzerinde ortaya çıktığını görmeden soruna faydacı yaklaşma gibi hatalı anlayışlara rastlanmaktadır. Bu anlayışlar, doğru bir biçimde mutlaka aşılmalıdır. Çünkü, sözle ne söylenirse söylensin, Kürdistan proletaryası, bu kadar zorluklara karşın yürüttüğü devrimci mücadelesiyle yaratmış olduğu partileşmesini mutlaka geliştirecek, Kürdistan halkı ulusal kurtuluş sorununu çözmek için mutlaka ayağa kalkacaktır. Bunun karşısında, Türkiye proletaryası adına hareket eden güçler, proletarya enternasyonalizminin gerçek anlamına ulaşmalı ve görevlerine sahip çıkmalıdırlar. Bu konuda, tutarlı bir demokratın tavrını bile gösteremeden sorunu yadsımak, ya da yaratılmış olan değerleri görmeden soruna faydacı bir tarzda yaklaşmak gibi değişik biçimlerde de olsa hataya düşmemeli, hem proletarya örgütlenmesi ve hem de ulusal kurtuluş hareketi olarak ortaya çıkan gelişmeleri görmeli, desteklemeli, birleştirici ve güçlendirici tavır içinde olmalıdırlar. Genel olarak devrimci-demokratik güçler, geçmişten doğru dersler çıkararak, Kürdistan'da meydana gelen gelişmeleri görerek ve gerçek bir demokratın anlayışına ulaşarak, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş hareketini tanımalı ve gelişecek olan ulusal kurtuluş cephesini kendisine temel müttefik olarak görüp onunla sağlam ve kalıcı bir cepheleşmeye yönelmelidirler.

İkinci bir yanlış anlayış olarak, ezilen ulus muhalefeti içinde ortaya çıkan, Kuzey Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini reformist, dar milliyetçi bir temelde ele alan, onu devrimci, radikal bir biçimde değil, bazı reformlarla çözmeye çalışan ve bu nedenle hareketin Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketinin sağlam bir müttefiki olmasını engelleyerek, onu küçük-burjuva reformizminin ve hatta burjuva liberalizminin kuyruğuna takmak isteyen anlayışların varlığı da bilinmektedir. Özellikle bu anlayış sahiplerinin, günümüzde atılan bu adımlara karşı çıkarak, **"öncelikle bir Kürt cephesi oluşturulmalı, böylece Türklerin karşısına güçlü oturulmalı, onlardan çok taviz koparılmalı"** gibi sözlerle propaganda yapmaları, onların nasıl iflah olmaz bir burjuva milliyetçisi olduklarını açıkça göstermeye yetmektedir. Bu tür tehlikeli anlayışlarla mücadele edilmeli, Kürdistan halkının ulusal kurtuluşçu birliği devrimci temellerde yaratılmalı, geliştirilmeli ve Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketiyle sağlam, kalıcı cepheleşmesi sağlanmalıdır.

İttifak anlayışımız, sorunu, halklarımızın doğru devrimci görevlerine bağlı olarak ele almayı içermeli, bu konuda birbirlerinin karşısına güçlü oturma biçiminde değil, birbirlerinin devrimci mücadelesini güçlendirme, ona yardımcı olma biçiminde şekillenmelidir. Böyle bir anlayış doğrultusunda, hiçbir endişeye ve küçük-burjuva darlığına düşülmeden, Türk halkıyla Kürt halkının, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi ile Kuzey Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin sağlam ve kalıcı ittifakı, halkların kardeşliği prensibine uygun olarak mutlaka gerçekleştirilmelidir.

h) Cepheleşmede Program, Strateji ve Taktik Sorunu

Birlik ve cephe sorununa, daha başından itibaren belli bir teorik anlayışla yaklaşmak, bir program, strateji ve taktik ortaya çıkararak başlayıp geliştirmek gerekmektedir. Günümüzde her türlü birlik, daha başlangıçtan itibaren belli bir perspektife ve taktiğe dayanmak zorundadır.

Bugün Türkiye'de halkların gündeminde eğer bir birlik sorunu varsa -ki, bu, dünün olduğu gibi bugünün de sorunudur-, açıktır ki, bu işi bir program, strateji ve taktik sorunu olarak ele almak kaçınılmazdır. Halkların iktidarı sorunundan, devrim ve demokrasi sorununundan sözedilmektedir. Bu sorunlar, kapsamlı sorunlardır; belli bir programı, stratejiyi ve taktiği zorunlu kılan sorunlardır. Gerçek bu iken, Türkiye'de, geçmişte olduğu gibi günümüzde de, hâlâ işe programla başlamayı yanlış ve tehlikeli gören, doğru bir strateji ve taktik belirlemeden soruna yaklaşılabileceğini sanan anlayışlar vardır. Bunlar, kesinlikle yanlış ve mücadelenin gelişimini engelleyen zararlı anlayışlardır. En basit eylem birliğinden en güçlü cephelere kadar tüm bu sorunlar ele alınırken, pratikte olduğu kadar teoride de soruna yaklaşmak, bunların ikisi arasındaki bağı doğru koymak gerekir. Nasıl ki, bu sorun, **"yalnızca pratik sorundur, birkaç eylem için ittifak yapmayı içerir"** denilerek basitleştirilemezse, aynı zamanda **"yalnızca bir teorik sorundur, birkaç ilke belirler sorunu çözeriz"** denilerek de maddiyattan koparılamaz. Ama Türkiye'de şimdiye kadar olagelen budur: ya genel ilkeler düzeyinde sorun ele alınmış, ya da birkaç basit eylem biçiminde soruna yaklaşılmıştır. Halbuki sorun, daha başlangıçtan itibaren belli bir teorik anlayıştan kaynaklanan belli bir program, strateji ve taktiği içerir; ve bu doğrultuda pratik adımların atılmasını gerektirir. Türkiye'de, bu konuda geçmişte ortaya çıkan hataların aşılmasının, günümüzde soruna doğru sahip çıkılmasının gerekliliği açıktır.

Türkiye'de hâlâ bazı güçler, soruna yalnızca bazı eylemlerde işbirliği biçiminde yaklaşmaktadırlar. Anti-faşist mücadele pratiğine doğru bir teorik perspektifle yaklaşmadıktan sonra, hangi güçlü eylem adımı atılabilir? En güçlü eylem adımlarının, doğru bir teorik anlayıştan, program, strateji ve taktikten kaynaklandığı açıktır. Doğru bir stratejiden yoksun olan hangi pratik eylem adımının başarı şansı olabilir? Ama bazı güçlerce, **"program, strateji ve taktiği bir tarafa bırakalım, gelin falan eylemi gerçekleştirmek için eylem birliği yapalım"** denilmektedir. Bunun kadar küçük-burjuva darlığını ve sığlığını ifade eden başka bir anlayış olamaz. Sınıflar ve sınıfların temsilcileri olması gereken güçler, böyle basit nedenlerle biraraya gelemezler; ve ittifak sorununa bu kadar basit bir tarzda yaklaşamazlar. Eylemde birlik yapılmalıdır, ama bunun doğru bir teorik anlayıştan kaynaklanması, yine doğru bir programın gerçekleştirilmesine hizmet etmesi ve bir stratejik, taktik anlayışa dayanması gerektiği unutulmamalıdır. Bütün dünyada ittifak sorununun böyle ele alındığı ve işlerin bu biçimde geliştirildiği unutulmamalıdır.

Açıktır ki, sağdan ve "sol"dan, faşizme karşı kapsamlı, güçlü, örgütlü, sonuç alıcı teorik ve pratik mücadeleye yönelemeyen, cesaretli eylem planları geliştiremeyen anlayışlar, kendilerini gizleyebilmek için, ittifak ve cephe sorununda da, ya yüzeysel birkaç ilkeyi öne çıkarıp pratiğin sözünü bile etmemekte, ya da basit birkaç eylemde birlik isteyip faşizme karşı mücadelede cepheleşmeyi gözardı etmektedirler. Özellikle reformist ve kuyrukçu anlayışlar, sorunu daha çok bulanıklaştırmaya çalışmaktadırlar. Onlar, kendi yüzlerini gizlemek için bunu yapmak zorunda oldukları gibi, devrimcilerin de bu anlayışları teşhir etme zorunlulukları ve bu konuda açık görevleri vardır.

Birlik ve cephe sorununun çözümü, onu gelişmiş bir teorik perspektifle ele almayı, böyle bir teoriden kaynaklanan bir programa, stratejik ve taktik çizgiye sahip olmayı, bu doğrultuda güncel pratik adımları atmayı zorunlu kılar. Birlik için biraraya gelen güçlerin bunları yapması gerekir. Zaten birlik sorunu, esas olarak bunları içerir. Birlik oluşturmak için değişik örgütler biraraya geldiğinde, birlik yaratmak istenildiğinde ortaya çıkacak sorunlar bunlardır. Birlik sorunları, bazılarının sandığı gibi, bir askeri eylem yapma ya da faşizme karşı ortak bir gösteri, yürüyüş düzenleme değildir. Sınıfların ve örgütlerin ortak hareketi, bu amaçlar çerçevesinde ele alınamaz.

Türkiye ortamında, bu konuda onbeş yıldır yapılan şeylerin pek bir sonuç ortaya çıkarmadığı, basit anlayışlarla oluşturulan birliklerin kalıcı ve olumlu bir mirası bize bırakmadığı dikkate alınırsa, günümüzde soruna teoride ve pratikte kapsamlı yaklaşmanın ne kadar önemli olduğu, bunun sorunun düğümlendiği bir halkayı oluşturduğu açıkça anlaşılır. Bu açıdan, cepheleşme sorununa eğilirken, işe belli bir teorik perspektifle ve bundan çıkan bir platform taslağıyla başlamış olmamız son derece doğrudur. Şimdi, bu toplantıda, bu konuda geçmişte yapmış olduğumuzun doğruluğunu savunmak ve daha da geliştirmek gerekiyor. Bu konuda yapılanların her açıdan önemini kavramak, hataları varsa düzeltmek, yetersizse bunları gidermek gerekiyor. Yine bu toplantıda, geçmişte ele alamadığımız, ama şimdi ele almamız gereken sorunları belirlemek, onları çözümlemek, daha yeni, ileri adımlar atmak gerekiyor. Cepheleşme hareketimizin ilerleyebilmesi için, onun programına uygun bir mücadele ve örgütlenme anlayışına sahip olmasının ve bu konuda toplantının karar vermesinin gerektiği ortadadır. Bu doğrultuda, toplantıya sunulan Direniş Cephesinin mücadele ve örgütlenme anlayışına ilişkin taslak metin tartışılmalı, geliştirilmeli ve cephenin temel taktik anlayışı belirlenmelidir. Yine cephenin örgütlenme kurallarının belirleyebilmek, onu örgütleriyle varolan bir güç haline getirebilmek için, bu konuda toplantıya sunulan öneri incelenmeli ve bir sonuca bağlanmalıdır. Ve bunların gerektirdiği pratik adımlar, büyük bir sorumluluk ve cesaretle atılmalıdır. Böylece cepheleşme hareketimiz, teorik perspektifi ve programıyla, strate-

jisi ve taktiğiyle sağlam bir bütün olarak, halklarımızın kurtuluş mücadelesindeki ağırlıklı yerini almaya ve görevlerini yerine getirmeye başlayacaktır.

i) Uluslararası İlişkiler Sorunu

Türkiye ve Kürdistan halk güçlerinin, uluslararası ilişkilerini, doğru bir anlayış temelinde kurup geliştirmeleri gerekmektedir. Burjuvazinin, dünyanın en azgın gücü olan ABD emperyalizmiyle, emperyalizmin saldırgan örgütü olan NATO ile, ekonomi örgütleri olan İMF, Dünya Bankası, AET, vb. kuruluşlarla ve çok sayıda devlet ile ikili ilişkilerinin ve güçlü ittifaklarının varolduğu dikkate alınırsa, halklarımızın doğru bir dış politikasının yaratılması ve bu doğrultuda güçlü ilişki ve ittifaklarının kurulması gerektiği açıkça görülür. Yapılması gerekenler bunlar iken, devrimciliğin bu konuda çocuk oyuncağı gibi olduğu ortadadır. Sözde halklarımızı temsil ediyoruz, ama dış ilişkilerimiz incir çekirdeğini doldurmayacak kadar azdır. Egemen sınıfın kurduğu ilişkilerle kıyasladığımızda, zor günlerde kendimizi dışarda idare edecek kadar bir dostluk ilişkisine bile sahip olmadığımızı görürüz.

Bu durum, boyumuzun ne kadar cüce olduğunu gösteren açık bir örnektir. Eğer emperyalizme ve işbirlikçi tekelciliğe karşı halklarımızın alternatif bir gücünü ortaya çıkarmak istiyorsak, dünya bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm güçleri ile, yine Ortadoğu halkları ve devrimci-ilerici güçleriyle doğru ve güçlü bir ittifak kurmamızın zorunlu olduğu, bu ittifaklar geliştirilmeden ülke içindeki mücadelemizin geçmişte olduğu gibi her zaman ezilme tehlikesiyle karşılaşabileceği açıktır. Ancak içerdeki mücadele ile dışardaki mücadele arasında sağlıklı, diyalektik bir bağ kurulduğu oranda, bu iki mücadele biribirini besler ve gelişir. Çağımızda bütün halkların kurtuluş mücadelesi de bu biçimde gelişmektedir. Bugün hiçbir devlet, hiçbir parti ya da cephe yoktur ki, dünya halklarının birleşik mücadelesiyle ittifakını kurmamış olsun. Yine ister egemen sömürücü sınıflar açısından olsun, isterse ezilen sömürülen sınıflar açısından olsun, her güç kendi ittifaklarını kurmadan, geliştirmeden iktidar mücadelesinde fazla sonuç alamayacağını çok iyi bilmektedir.

Türkiye'de egemen sınıfın, yüzyıllardan beri ne tür ittifaklar geliştirdiği ve günümüzde de ne kadar güçlü ittifaklara sahip olduğu gözönüne getirilirse, halklarımızın bu konuda ne kadar çok eksikliklerinin bulunduğu, bu eksikliklerin mutlaka giderilmesi gerektiği, eğer giderilmezse mücadelede de fazla başarılı olunamayacağı açıkça görülür. Bu açıdan, herşeyden önce eksikliğin varlığını kabul etmek, daha sonra da eksikliğin içeriğine bakmak gerekiyor. Bugün Türkiye'de bazıları, halklarımızın gündemine müttefik olarak alması gereken güçleri düşman ya da ona karşı savaşılması gereken güç olarak, yine nötralize edilmesi gereken güçleri düşman olarak koyuyor ve böylece içerde birçok örgütü, dışarda da hemen hemen tüm dünya ülkelerini düşman olarak alıyor; geriye ise sonderece tecrit edilmiş bir örgüt ve bu örgütün temsilcisi olduğunu iddia ettiği halk kalıyor. Böyle bir anlayışla, kesinlikle mücadelede başarıya ulaşılamayacağını belirtmek gerekir. Bu anlayışın, ne Marx'la, ne Lenin'le ve ne de Mao ile hiç bir ilişkisi yoktur. Bunun, akıllı küçük-burjuvalık veya burjuvalıkla da bir ilişkisi yoktur. Ekim Devrimi, uluslararası proletarya hareketiyle kurulan sağlam ittifaka dayanarak ve uluslararası burjuvazinin çelişkilerinden ustaca yararlanarak zafere ulaşmıştır. Ve Ekim Devriminden sonra zafer kazanmış hiçbir devrim hareketi görülmemiştir ki, Ekim Devriminin kazanımlarından yararlanmamış, bu temelde yükselen bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm güçleriyle ittifak ve dayanışma kurmamış olsun.

Gerçekler bu kadar açıklığıyla ortada iken, Türkiye'de hâlâ, devrim mücadelesinin ittifaksız geliştirilebileceğini, içte olduğu gibi dışta da herkes düşman görülerek iktidara yürünebileceğini sananlar vardır. Bunlar, ya çok safdırlar ya da çok dar görüşlü, doğmatik bir anlayışa sahiptirler. Burada sorun, dünyanın sosyalist kamp, emperyalist kamp biçimindeki ayrımı ve bu ayrımı kabul edip-etmemek de değildir. Bu konuda herkesin belli bir ideolojik-politik yaklaşımı elbette vardır. Ama buradaki esas sorun, bugün cuntanın dıştaki başdestekçisi olan ve sözgötürmez bir biçimde açığa çıkmış bulunan ABD emperyalizmine ve cuntayı bizzat inşa eden, programlayan bir güç olan NATO'ya, bunların içerdeki işbirlikçisi olan tekelci sınıfa ve onun faşist yönetimine karşı kim yanımızda yer alabilecek ve bize müteffik olabilecektir, sorunudur. Mevcut düşmanlara karşı kendi müttefiklerimizi bulma sorunudur. Bu müteffiklerden bazıları –dünya işçi sınıfı ve ezilen halkları, bölge halkları ve bunların kurtuluş hareketleri– temel müttefiklerdir; yine dünya demokrasi güçleri önemli müttefikler durumundadırlar. Bunlar, bazı yerlerde devletler düzeyinde varolduğu gibi, dünyanın her tarafında örgütler, cepheler ve partiler düzeyinde de mutlaka vardırlar. Bu güçlerle halklarımızın sağlıklı bir ittifak ve dayanışmasını kurmak ve geliştirmek gerekmektedir. Yine nötralize edilmesi gereken, baş düşmanla aynı kefeye konulmayacak olan güçler vardır. İttifak anlayışımız, bunların doğru bir biçimde nötralize edilmesini de içermelidir. Bu sorun da, bizlerin çözmesi gereken bir sorundur. Bütün dünya güçleri aynı kefeye konulup saldırılamaz. Düşmanı yalıtlama, tecrit etme görevi vardır, ve bu, dünya devrim ustalarının en çok önem verdikleri bir husustur. Bugün, bu politikayı en iyi uygulayan devrim ustalarına bağlı olunduğunu söyleyip de, aynı politikayı kendi pratiğimize aktarmamak ya da aktaramamak kabul edilir bir durum değildir.

Bütün bunların sonucunda şunu söylüyoruz ki, emperyalistler arasındaki çelişkilerden ve burjuvazinin çeşitli kesimleri arasındaki çelişkilerden yararlanmadan, nötralize edilmesi gereken güçleri tarafsızlaştırmadan ve temel müttefik olması gereken güçleri müttefik olarak arkasına almadan, tüm dünyada olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan'da da mücadelenin fazla ilerletilemiyeceği iyi bilinmelidir. Faşizme karşı mücadele, her şeyden önce yurtdışında da geniş bir ittifaklar sorununun olduğunu, bu geniş müttefiklerin bulunup ittifak geliştirilmesi gerektiğini ortaya koyar. Eğer faşizme karşı başarılı bir mücadele geliştirmek istiyorsak, onun dış ittifaklarına karşı bizim de dış ittifaklar geliştirmemiz ve hatta onu bastıran ittifaklara sahip olmamız zorunludur. Bu konuda geçmişte varolan önemli eksiklikler teorik ve pratik düzeyde giderilmeli ve doğru, bilimsel bir anlayış temelinde, halklarımızın çıkarına olan dış ittifaklar geliştirebilmek için aktif çaba harcanmalıdır.

SONUÇ

Emperyalizmin ve işbirlikçi tekelciliğin çıkarlarının bir ürünü olarak ortaya çıkan 12 Eylül faşist-askeri darbesi, dışta ve içte en azgın gericiliğe dayanarak ve halk muhalefetinin yetersizliklerinden, devrimci-demokratik hareketin hata ve eksikliklerinden de yararlanarak başarılı oldu. Faşist generaller eliyle iki yılı aşkın süreden beri yürütülen keyfi yönetimle, emperyalizmin bölgedeki çıkarları savunulmaya, tekelci burjuva düzeni yaşatılmaya çalışıldı. Bunun için halklarımıza karşı faşist bir savaş açıldı; ekonomik, sosyal, siyasal her alanda emekçi kitleler üzerinde zor uygulandı; baskı ve sömürü dayanılmaz boyutlarda arttırıldı; işçi sınıfı ve emekçi yığınların her türlü ekonomik ve demokratik hakları yokedildi; her türlü demokratik örgütlenme ve siyasal mücadele yasadışı kılındı; egemen sömürücü sınıfın siyaseti silah zoruyla yürütülerek devrimci-demokrat güçler ve genelde halk kitleleri üzerinde en vahşi işkence ve katliam günlük uygulama haline getirildi; Kürdistan halkına ve onun ulusal kurtuluş hareketine karşı ulusal imha politikası savaşla sürdürülerek Kürdistan toprağı köy köy askeri hareket alanı kılındı; vb. ... Bütün bu uygulamalar, hazırlanan anayasa ile yasal hale getirilerek, bu temelde burjuva düzeni yukardan aşağıya faşist biçimlerde yeniden kurumlaştırılmaya başlandı.

Bugün, 12 Eylül faşist-askeri darbesi temelinde tekelci burjuva düzeni yenilenmeye, 12 Eylül öncesinin eksiklik ve zaafları aşılmaya, ekonomik, toplumsal, siyasal her alanda burjuva düzeni faşist biçimlerde yeniden örgütlenmeye çalışılıyor. Bu açıdan, önümüzdeki dönemde tekelci-burjuva düzeninin her alanda oturtulmuş açık bir faşizm haline getirilmek istendiği ortadadır. Halkın devrimci mücadelesiyle geriletilmedikçe ve yıkılmadıkça tekelci-burjuva egemenliğinin azgın bir faşist diktatörlük olacağı artık kesindir.

Ancak Türkiye'de, faşizmin uzun süreli zafer kazanması kaçınılmaz değildir. Faşizmin, dışta ve içte her alanda önemli zayıflıkları vardır. Bu zayıflıklardan da yararlanarak halklarımızın birleşik kurtuluş mücadelesini geliştirmek ve faşizmin karşısına büyük ve güçlü bir halk muhalefeti olarak dikilmek mümkündür. Bunun için, burjuva düzeni 12 Eylül öncesini nasıl aşıyorsa, emekçi sınıfların ve halklarımızın temsilcileri olan devrimci-demokrat güçlerin de, geçmiş yapılarını aşmaları; hata, eksiklik ve zaaflarını gidermeleri; teori, örgüt ve taktik olarak kendilerini yenilemeleri; her alandaki çalışmalarını ve cepheleşmelerini geliştirip güçlendirmeleri gerekmektedir.

Bugün, halklarımıza karşı sorumluluk duyan bütün güçlerin, onları koyu karanlıklar içine sokmaya çalışan faşizme karşı mücadele etmek gibi asli ve vazgeçilmez görevleri vardır. Sorumlu güçler, mevcut koşullarda hiçbir şey yapmamak temel görevlerine sahip çıkmamak gibi bir durum içinde olamazlar. Mutlaka bir şeyler yapmaları ve faşizme karşı şu ya da bu biçimde mücadele etmeleri gerekir.

Açıktır ki, faşizme ve onun yaşatmakta olduğu ulusal baskı sistemine karşı mücadele görevi, Türkiye'nin tüm anti-faşist devrimci-demokrat güçleriyle Kuzey Kürdistan'ın ulusal kurtuluş güçlerinin omuzlarındadır. Ve bütün bu güçlerin ortak mücadelesi, Türkiye'de faşizmi yıkacak tek güçtür. Bu nedenle, Türkiye'nin tüm anti-faşist güçleriyle Kuzey Kürdistan'ın ulusal kurtuluş güçlerini, faşizme karşı ortak bir mücadelede ve bu mücadeleye temel teşkil edecek olan birleşik bir cephede biraraya getirmek, günümüzün en yakıcı görevidir. Bu durum, cepheleşmenin ve ortak mücadelenin yukarda açıklamış olduğumuz sorunlarını ortaya çıkarmaktadır. Bu sorunlar, doğru bir temelde ele alınıp çözümlenmedikçe, faşizme ve ulusal baskı sistemine karşı halklarımızın güçlü bir ortak mücadelesini yaratmanın çok zor olacağı açıktır. Bu nedenle her devrimci, demokrat, yurtsever kişi, kuruluş, örgüt ve partinin, ortak mücadelenin bu sorunlarını olumlu ve çözücü bir yaklaşımla ele alma görevi vardır.

Yaşadığımız kısa pratik göstermiştir ki, bugün Türkiye'de faşizme karşı mücadele de iki anlayış, iki çizgi giderek netleşmektedir.

Bunlardan birincisi; Şili, İspanya, Portekiz gibi faşizmin egemenliğini yaşamış ya da yaşamakta olan hemen her ülkede örnekleri görülen **pasifist-reformist çizgidir**. Bu çizgi, faşizmin azgın saldırılarına karşı devrimci direnişe yönelmeyerek, halklarımızın birleşik gücünü, siyasal ve silahlı kuvvetini, ortak direniş mücadelesini yaratma ve geliştirme sorunlarını basit ve yüzeysel bir biçimde ele alarak, kuyrukçu ya da sekter anlayışları taşıyarak ve bütün bunlarla halklarımızın ortak kurtuluş mücadelelerinin gelişmesini şu ya da bu biçimde engelleme konumuna düşerek burjuvaziye hizmet etmektedir. Böyle bir çizgide sağ pasifizmin ve "sol" sekterizmin birleşmesi örneği, birkez de Türkiye'de gerçekleşmektedir.

İkincisi; halklarımızın faşizme ve ulusal baskı sistemine karşı ortak mücadelelerinin tek yolu olan **devrimci direniş çizgisidir**. Bu çizgi, halklarımızın siyasal ve silahlı güçlerini yaratmayı tüm devrim ve demokrasi güçlerini ortak bir cephede birleştirmeyi ve bu temelde direniş yöntemiyle faşizmin karşısına dikilmeyi öngörür.

Bugün devrimci direniş çizgisi doğrultusunda ilk adımlar atılmış, halklarımızın sorumlu temsilcilerinin ağırlıklı gücü Birleşik Direniş Cephesi'nde biraraya gelmiştir. Açıktır ki, şimdiye kadar sağlanan gelişme, atılan bu adımlar, devrimci sorumluluğumuz ve görevlerimiz karşısında küçük kalmakta, daha henüz bir başlangıcı oluşturmaktadır. Ama içinde bulunduğumuz koşullarda, böyle küçük adımlarla işe başlamaktan ve yenileriyle bunu geliştirmekten başka çaremizin olmadığı da ortadadır. Bu nedenle, belli bir anlayış doğrultusunda ortak bir programın ortaya çıkarılmış, cepheleşme için ilk toplantıların yapılmış olması gibi adımlar küçümsenmemeli, anlamı doğru kavranmalı, savunulmalı ve daha güçlü adımlarla geliştirilmelidir. O küçük adımlar atılmamış olsaydı, böyle gelişmiş bir toplantıya ulaşabilir miydik? Açıktır ki, toplantımız, atılmış olan adımların üzerinde yükselmekte, onların gelişmiş bir durağını oluşturmaktadır. Gündeminde, örgütlenme kuralları ve temel taktik gibi halklarımızın birleşik direniş mücadelesinin en temel konuları vardır; ve bu konularda sunulan önerileri tartışarak olumlu bir karara bağlayabilecektir. Böylece Birleşik Direniş Cephesi, açık bir programı, stratejisi ve taktiği olan bir örgüt olarak, halklarımızın kurtuluş mücadelesindeki yeri belirgin olan bir güç haline gelecektir. Bütün bu anlayışlar, böyle bir sorumluluk altına giren tüm kişi, kuruluş ve örgütlerin içten arzu ve istekleriyle, güçlü çalışmalarıyla hayata geçirilecektir. Eğer tüm anti-faşist kişi, kuruluş ve örgütler, güçlü bir istek duyarlar ve bu anlayışları hayata geçirirlerse, anti-faşist mücadelenin güçlü bir biçimde gelişeceği açıktır.

Açıktır ki, faşizme ve ulusal baskı sistemine karşı halklarımızın birleşik direniş mücadelesini yaratma ve geliştirme yolundaki çabalar, teoride ve pratikte birçok sorunla karşılaşmaktadır. Biz, bu sorunların başlıcalarını yukarıda belirledik ve belli çözüm yolları gösterdik. Herkesten önce Birleşik Direniş Cephesi içinde yeralan örgütler, bu sorunları olumlu ve doğru ele alarak çözmeye çalışmalıdırlar. Bu örgütler halka karşı devrimci sorumluluklarının bilincinde olarak, eski durumlarını aşmalı, teoride ve pratikte kendilerini geliştirip güçlendirmeli, ortak mücadelemizin sorunlarını çözmede olumlu yaklaşımları öne çıkarmalı, dar, faydacı, basit, sekter, engelleyici anlayışlardan uzak kalmalı, sorunlar karşısında olumlu bir tarzda çözücü ve mücadeleyi geliştirici olmalı, başka örgütlerin varlığını unutmadan onların halklarına karşı saygılı ve destekleyici davranmalı, başlattığımız doğru mücadele yolunda sorunlarımızın ve görevlerimizin üzerine cesaret ve kararlılıkla yürümelidirler.

Yukarda açıklamaya çalıştığımız sorunları doğru bir tarzda çözme temelinde, faşizme ve ulusal baskı sistemine karşı halklarımızın ortak mücadelesini yaratma ve geliştirme yolunda Direniş Cephesi içindeki ve dışındaki tüm devrimci-demokrat kişi, kuruluş ve örgütleri, ellerinden gelen çabayı harcamaya çağırıyoruz.

Hayat, halklarımızın durdurulamaz arzusu haline gelen devrimci kurtuluşlarının birleşik devrimci direniş mücadelesiyle mümkün olacağını mutlaka gösterecektir. Hiç bir güç, bu anlayışın gerçekleşmesini engelleyemeyecektir. Zafer, mutlaka halklarımızın olacaktır!

PKK
Aralık 1982

12 EYLÜL- KÜRDİSTAN'DA HALK SAVAŞI

AÇIKLAMA

Gazetemizin Aralık 1982 tarihli sayısında "On devrimci militan katledildi,, başlıklı bir haber yayınlandı. Belirtilen haberde, Ekim ayı sonlarında Güney Kürdistan'da faaliyet göstermekte olan bir gurup PKK Partizanının bir bölgeden başka bir bölgeye geçmek isterken, yöredeki muhbir ve ajanlar vasıtası ile durumdan haberdar olan sömürgeci askeri kuvvetlerin pususuna düştükleri; PKK Partizanları ile ordu birlikleri arasında çıkan ve uzun süre devam eden çatışma sırasında partizanlardan birkaçının kurtulmayı başarırken, önemli bir bölümünün de katledildiği ifade edilmekteydi. Daha sonra yapılan araştırmalar ve çatışmadan sağ kurtulmayı başaran PKK Savaşçılarından elde edilen bilgilerden, çatışma sırasında şehit düşen PKK Partizanlarının Şahin KILAVUZ, Cahit DAYAN, Musa İLK, M. Beşir AKSOY, Fuat ERTÜRK, Hasan ÖZÇELİK, Veysi ŞİMŞEK, ve Veysi HANTAŞ oldukları anlaşıldı.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde yeni bir dönemi başlatmak üzere, her alanda aylar süren sabırlı, fedakâr ve kararlı çalışmalardan sonra ülkeye dönerken, her ulusal ve sosyal kurtuluş hareketinin tarihinde rastlanan talihsiz olaylardan biri olarak, düşmanın alçakça pusularından birinde kaybettiğimiz bu yoldaşlarımız, onların direnişleri ve bunun anlamı üzerine fazla birşey söylemeye gerek duymuyoruz. Çünkü artık bize düşen, onların, köle bir halkın kaderini, bağımsız ve özgür bir toplum yaratmak amacıyla kökten değiştirmek üzere başlattıkları tarihsel eylemi tamamlamak ve başarmaktır.

Kürdistan Devriminin temel sorunlarına ilişkin görüşlerimiz daha önce çeşitli biçimlerde kadrolara ve kitlelere ulaştırılmıştır. Ancak, yoldaşlarımızın ülkemiz devriminde yeni bir süreci başlatırken nasıl bir bilinçle yüklü olduklarının daha iyi kavranması ve bu vesileyle birkez daha en çarpıcı bir biçimde ve onların kaleminden, mücadelemizin içinden geçmekte olduğu dönemin özellikleri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin karşıkarşıya bulunduğu sorunlar ve görevler konusunda, şehit düşen yoldaşlarımızdan gurup sorumlusu Şahin KILAVUZ yoldaşın "HALK SAVAŞINDA SİLAHLI PROPAGANDA ve AJİTASYON,, broşüründe belirttiği görüşleri, bu broşürün bir bölümünü aynen yayınlayarak vermeyi görev bildik.

Her devrim fırtınası esmeye başladığı zaman, sınıf mücadelesinin doğası gereği, kuvvetli bir karşı-devrimi de beraberinde doğurur. Bu gerçek bir çok ülke devrimlerinin deneyinin doğrulamış olduğu bir gerçektir.

Başlangıçta devletin fideliğinde, 1945-1950'lerle birlikte işbirlikçilik temelinde gelişen, 1970 yıllarında gelişmenin doruğuna ulaşmış olan Türk kapitalizmi; bu tarihten itibaren yükselen, büyüyen bir seyir değil, sürekli başaşağıya giden, yıkılmanın eşiğine sürüklenen gelişmeler doğrultusunda bir seyir izlemiştir.

İçte emekçi yığınlarda ortaya çıkan alım gücünün düşüşü, ihracatın bütün çabalara rağmen ithalatı karşılayamaz oluşu ve artık bir bütün olarak kendi kendisini yenileme olanaklarından yoksun kalışı, sömürgeci ekonomiyi sürekli bir bunalımın içine sokmuştur. Özellikle 1973 petrol bunalımının dünya ölçüsünde baş göstermesiyle birlikte emperyalist ekonomilerin kendisini bir türlü bunalımlardan kurtaramadığı günümüz koşullarında Türk ekonomisinin içine düştüğü sürekli bunalım koşullarını atlatmasından, kurtulmasından bahsetmek tam bir ham hayalcilik olur.

Nasıl ki, 70'li yıllarla birlikte sömürgeci ekonomide anarşi giderek büyük boyutlara ulaşmışsa sömürgeci yönetim cihazında da kargaşa kendisini hakim kılmıştır. Cumhuriyet devleti biçiminde ortaya çıkan sömürgeci devlet mekânizmasını bu günlere kadar yaşatabilen, bu mekânizmanın ihtiyaçlarına cevap verebilecek şekilde politikasına yön veren sömürgeci partiler de işlemez hale gelmiştir. Yönetim mekânizmasına birinin gitmesi, yerine diğerinin gelmesi ekonomide baş gösteren çöküntüyü durduramamış; aynı çöküntünün yönetim aygıtında giderek boyutlanmasına neden olmuştur.

Özellikle 1975'lerden itibaren gelişen Türkiye Devrimci Hareketi ile PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi; Türk kapitalizminin ekonomide ve siyasette içine düşmüş olduğu bunalımı daha hızlandırmıştır. 1978 yılları ile 1980 yılları arasındaki iki yıllık süreçte Türkiye ve Kürdistan'da devrimci mücadeleler doruğa kavuşmuş, devrimci mücadelelerdeki bu kabarma yılları Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin gelişmesi lehine olurken, sömürgeci devlet mekanizmasının aleyhine gelişen yıllar olmuştur.

Özellikle son yıllarda PKK önderliğinde geliştirilen ulusal kurtuluş mücadelesi; Türk devletinin tarihsel temellerini derin sarsıntıya uğratmış, Türk devletinin Kürdistan'daki çıkarlarını bir bütün olarak, yok olmayla karşı karşıya bırakmıştır. Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi, Türk devletinin ekonomide ve siyasette bunalımını had safhaya kavuştururken, buna bir de Türkiye Devrimci Hareketinin eklenmesi ile, bu iki güçlü muhalefet sömürgeci mekânizmayı yıkılmanın eşiğine getirmiştir.

İçte gelişen Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci muhalefetler boyutlanarak Türk kapitalizmini başaşağıya giden bir süreç içine sokarken, bölgedeki gelişmelerin de emperyalist-kapitalist sistemin çıkarlarını zedeleyen yönde gelişen bir süreci izlemiş olması Türk devletini yeni bir yöneliş içine sokmuştur. Bölgedeki Şahlık monarşisinin yıkılması, Afganistan'da gündeme gelen yeni olumlu gelişmeler, bölge çapında başta Filistin halkı olmak üzere yükselen kurtuluş hareketleri emperyalizme geri adımlar attırırken, sosyalist ve radikal ilerici hareketlerin yeni mevziler kazanmasına yolaçmıştır.

İçte gelişen bu devrimci muhalefet, Ortadoğu'da emperyalizmin aleyhine değişen yönetimler ve sürekli gelişme gösteren ilerici halk hareketleri; başta ABD emperyalizmi olmak üzere bütün emperyalistlerin tezgâhladıkları ve işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin uygulamaya soktuğu 12 Eylül faşist cuntasını gündeme getirmiştir.

İçte Türkiye ve Kürdistan'da devrimci muhalefetlerin büyük boyutlara kavuştuğu, bölgede ise; başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalizmin, mevzilerini kaybetmeye başladığı tarihi koşullarda 12 Eylül cuntasıyla gündeme gelen faşist diktatörlüğün, bölgede emperyalizmin çıkarlarını korumak, içte sömürgeci devlet mekanizmasını ayakta tutmak için kendi açısından gerçekleştirilmesi gereken acil görevleri önüne koyduğu açıktır. Emperyalizmin yüklediği ileri karakolluk vazifesini bölge çapında üstlenmesi ve becermesi; bu doğrultuda çağ dışı zor mekanizmasının temelini oluşturan ordusunu radikal ilerici hareketlere karşı seferber etmesi, baş düşmanı durumunda olan alternatif güçleri yok ettiği ölçüde mümkündür.

12 Eylül'le birlikte işbaşına gelen faşist diktatörlük bu temel görevini yerine getirmek için başta Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önder gücü olan PKK'ye azgınca saldırılarını yoğunlaştırırken, diğer yandan anti-faşist eğilimli Türkiye devrimci hareketlerine de saldırmıştır. Faşist diktatörlüğün zincirlerden kurtulmuş vahşi bir canavar gibi azgınca saldırıları Türkiye devrimci hareketi üzerinde şu veya bu oranda başarılı olmuşsa da; Kürdistan devriminin önder gücü PKK üzerinde istediği başarıyı elde edememiştir.

Bugünkü iç sorununu PKK hareketinin şahsında somutlaştıran faşist Türk sömürgeciliği, Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluşu yoketmek için, ulusal kurtuluşun ideolojik, örgütsel ve politik ifadesi durumunda olan PKK Hareketini ortadan kaldırmak için her düzeyde yoğun bir hazırlık ve saldırı içine girmiştir. Artık sömürgeci devlet mekânizmasının bugünkü sorunlarına cevap veremeyen eski kurumlaşmaları ortadan kaldırmaya başlamış, siyasi partilerden tutun yönetim mekânizmasında, anayasada olmak üzere her alanda yeni kurumlaşmalara gitmiştir.

Sömürgeci Türk burjuvazisi, Kürdistan'da ulusal kurtuluşu engellemek için 12 Eylül cuntasıyla birlikte Kürdistan halkına ve onun önder gücüne karşı özel ve tek yanlı olmak üzere başlatmış olduğu sömürgeci savaşı azgınca sürdürmektedir. Baş aşağıya giden bir seyir içinde olan Türk kapitalizmini ekonomide ve siyasette yeniden istikrarlı bir yapıya kavuşturma çabasında olan faşist Türk sömürgeci devleti Türk kapitalizmini istikrarlı bir yapıya kavuşturmanın ana ve tek yöntemi olarak faşist, şoven, çağdışı zorunu görmektedir.

Eğer yaşatılmak istenen düzen, toplumsal güçleri ve toplumsal öğeleri geliştirmiyorsa ve onların gelişmesinin önünü tıkıyorsa, o düzeni yaşatmakla yükümlü zor sisteminde de onu yaşatamayacağı açıktır. Nasıl ki, emperyalist köleci Roma imparatorluğu, toplumsal gelişme açısından bir noktada artık gerici olmuşsa, imparatorluğu yaşatmakla yükümlü olan köleci ordu da; içte kölelerin dışta ise ezilen köle halkların imparatorluk düzenine karşı yürüttükleri devrimci zor karşısında yenik düşüp, tarihin çöplüğüne atılmışsa, Türk kapitalizminin durumu da budur. Türkiye ve Kürdistan toplumlarını geliştiremmeden öte, bugün halkların toplumsal gelişmesini zorla durdurmaya çalışan ve bu gelişmenin önünü çağdışı şoven zoru ile tıkayan bir durum söz konusudur. Nasıl ki, büyük ordular köleci emperyalist Roma'nın yıkımını durduramamışsa, bugün çağdışı şoven zor mekânizması da Türk kapitalizminin yıkımını durduramayacaktır.

Gelişmelerle dolu olan süreç öyle bir noktaya gelmiştir ki, Türk kapitalizmi ve Türk devleti eğer kendisine alternatif güçleri; yani Türkiye Devrimci Hareketini ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini yok edemezse, kendisinin yaşamı sona erecektir. Böyle bir sonucu aklına getirdikçe tüyleri ürperen işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin kudretinin sonuna kadar Türkiye halkına ve Kürdistan halkına karşı açmış olduğu bu savaşımı daha şiddetli ve daha bağnaz sürdüreceği açıktır.

Türkiye ve Kürdistan halkına karşı yaptığı uygulamalar bunun en iyi göstergesidir. Yüzlerce yurtsever, ilerici ve devrimcinin işkencehanelerde öldürülmesi, yüzbinlere varan yurtsever ilericinin işkencelerden geçirilmesi, düzinelerce operasyon ve tatbikatın geliştirilmesi, sömürgeci devlet mekanizmasının o gerici çağdışı yüzünü açıklıkla sergileyebilmektedir.

Çağdışı gericiliği bünyesinde somutlaştırmış olan ve bugünkü emperyalist gericilikle beslenen Türk sömürgeci devlet mekânizması devlet olarak tarihsel deneyimini ve emperyalizmin ulusal kurtuluş savaşlarından çıkarmış olduğu deneyimleri gözönüne alarak haksız çağdışı gerici savaş hazırlıklarını yoğun olarak sürdürmektedir. Bugün Türk sömürgeci devlet mekânizmasının açmış olduğu sömürgeci savaşa karşı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini daha büyük boyutlara kavuşturma kararlılığında olan devrimci kadronun, her yurtseverin Kürdistan devrimci mücadelesinin yüklediği görevleri başarıyla yerine getirebilmesi, ancak Kürdistan halkına karşı açılmış olan tek yanlı sömürgeci savaşta sömürgeci savaş taktiklerinin iyi bir şekilde kavranmasından geçer.

Faşist karakterli sömürgeci savaş taktiklerinde; ABD emperyalizminin farklı tarihi koşullarda Güney Vietnam halkının direniş savaşına karşı geliştirdiği pasifikasyon temel alınmaktadır. Pasifikasyon politikasını Kürdistan halkına karşı açmış olduğu sömürgeci savaşta kendisine temel alan Türk sömürgeci devleti; kitleleri kendi zor cenderesinden geçirerek kitleler içinde korku ve paniği geliştirme, varolan direnme noktalarını bir bütün olarak imha ederek kitleler içinde yılgınlığı, ezikliği geliştirme ve kitleler arasında nifak tohumları ekerek şüpheciliği geliştirip birliği parçalama çabası içindedir.

Yine pasifikasyon politikasıyla Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesinde öncü gücü olan PKK hakkında yalan ve demogojiye dayanan sahte propagandalar geliştirerek, Kürdistan halkının öncüsüne duyduğu güveni yıkmak ve öncünün geliştirdiği ulusal harekete, Kürdistan'-

daki ulusal harekete karşı güvensizliği geliştirmek için Kürdistan'da gelişecek her hareketin kendileri tarafından ezileceği, başarıya kavuşmayıp yenileceği kanısını kitlelere empoze etme çabası içindedirler.

Bugün ulusal kurtuluşu yoketmek için pasifikasyon politikasını kendisine temel alan sömürgeci mekânizma, bu doğrultuda halkımızın içinde yeni uygulamalara başvurmaktadır:

Bir gurup PKK Partizanı bir tatbikat sırasında.

a) Ajan ve muhbir ağını toplumsal örgütlenmedeki en küçük birime kadar (şehir, kasaba, mahalle, köy-her alana) yaymaktadır.

b) Halkın dini inançlarını, ihaneti geliştirmek için kullanmaktadır.

c) Kürdistan gençliği içinde ayyaşlık, şüphecilik, fuhuş ve sportif faaliyetler geliştirilerek yozlaştırılmaktadır.

d) Direnişçileri teslim almak için, Kürdistan halkının namus anlayışına el atmaktadır.

e) Toplumun tortu kesimlerinin duyguları tatmin edilerek karşı-devrimci silahlı milis kuvvetleri yaratılmaktadır.

g) Kitleler zorla okuma-yazma kurslarına tabi tutulmaktadır.

k) PKK Hareketi için sahte düzenlenmiş televizyon bantları kitlelere gösterilmektedir.

l) Her köyde Kemalizm safsatası, şoven Türk milliyetçi faşist demogoglarca kitlelere aşılanmaktadır.

m) Kürdistan halkının aşiretsel, kabilesel özelliklerinden yararlanılarak aşiret ve kabile çatışmaları yaygınlaştırılmaktadır.

Ve son olarak kitleleri toplu işkencelerden geçirebilmek için her alanda yoğun bir şekilde operasyon ve tatbikatlar yapılmaktadır.

Yukardaki örnek uygulamalarla ulusal kurtuluşu yoketmek için öncüyü imha etmeye, öncüyle halk arasındaki bağları koparmaya ve ulusal birliği parçalamaya yönelik olarak geliştirilen taktikler; faşist cuntanın askeri strateji uzmanları ve esas olarak CİA ve Pentagon uzmanlarının belirlediği, Kürdistan halkına karşı açılmış olan pasifikasyon faaliyetleridir.

Faşist Türk sömürgeci devletinin PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş hareketine karşı girişmiş olduğu bu hazırlık faaliyetleri muhtemelen halkımız içinde yeni gelişmelere yol açacaktır. Bu gelişmeler, ulusal kurtuluş sürecinden geçmiş her halkta olduğu gibi, bizde de olumlu ve olumsuz yanlarıyla birlikte geliştirilecektir. Yaşamın diyalektiğinde olduğu gibi, halkımızın bünyesinde de gelişecek olan ve şimdiden gelişen bu olumlu ve olumsuz yanlar birbiriyle kıyasıya bir mücadeleye tutuşacaklardır. Birbirlerine karşı girişecekleri bu mücadele, birinin galibiyeti ve diğerinin yenilgisi ile sonuçlanacaktır.

Bizdeki olumsuz yön veya olumsuz gelişmeler, bilindiği gibi her halkın istilacılara karşı girişmiş olduğu kurtuluş mücadelesinde ortaya çıkan bir yöndür. Bu eğilim teslimiyetçi bir eğilimdir. Bizde bu eğilimin tarihsel temelleri vardır. Özellikle tarihte bizdeki bu eğilim egemen güçlerin karakterinde somutlaşmıştır. Bugün de bu eğilimin temsilcisi olacak güçler bizdeki hainleşmiş egemen feodal-komprador yapı ile toplumsal yapımızdaki çeşitli sınıf ve tabakaların içinden çıkan ve bugünkü faşist diktatörlükle çıkarları bütünleşen kesimdir. Yine bunların dışında teorisiyle, programıyla bu eğilime objektif olarak kölece hizmet eden sahte sosyalistler, sahte devrimcilerdir. Küçük-burjuva kökene sahip bu sahte sosyalist, sahte devrimci şürekâ bugün gelmiş çatmış olan ulusal kurtuluş görevine; bir parça rahatlığını bozmamak için ihanet ederek bizzat objektif olarak Türk sömürgeci devletinin pekiştirmek istediği bu teslimiyetçi yapıya hizmet etmektedir.

Başta da dediğimiz gibi, toplumumuzda teslimiyetçi bir yan, kısır da olsa gelişmekte iken, diğer yandan bu gelişmeye zıt, bu gelişmenin karşıtı yurtseverlik temelinde direniş eğilimi de gelişecektir. Özellikle direnme eğiliminin yukarıda anlattığımız karşı-devrimci uygulamalardan dolayı belki cılız gelişmesi görülecektir. Fakat gelişen süreç toplumsal yapımızdaki bu yanımızı geliştirecektir. Şiddet beraberinde şiddet doğuracaktır. Yani bizde direnme eğilimi gelişecek yan, zaferi kazanacak yan olacaktır. Faşist sömürgeci Türk devleti, işbirlikçi-tekelci burjuvaziyi ekonomideki istikrarsızlıktan kurtarmak için önüne koymuş olduğu kendi iktisadi programını hayata geçirmesiyle birlikte (daha bugünden uygulamaya konulmuştur) toplumsal yapıdaki yoksulluk daha hızlı bir gelişme sürecine girecek, direnmenin kapsamı da genişleyecektir. Bundan dolayı varolan sömürgeci yapıyla çıkarları bütünleşmeyip zıtlık teşkil eden geniş bir toplumsal yapı ortaya çıkaracaktır. Bu geniş kapsamlı yapı bizdeki direnmenin temellerini oluşturacaktır.

Bizdeki bu iki ana eğilimin dışında göreceli olarak da olsa başka bir "eğilim"i, başka bir yönü muhtemelen toplumsal yapımız bünyesinde taşıyacaktır. Başlangıçta göreceli bir güçlülüğe sahip olan ve mücadelenin büyük boyutlara ulaşmasıyla cılızlaşıp giderek yok olacak olan bu "eğilim" kendisini bizde tarafsızlık, elini ne soğuğa ne sıcağa dokundurmama, özellikle rüzgârın estiği yöne meyil verme biçiminde gösterecektir. Bu *"eğilim"*e temel teşkil edecek olan, özellikle küçük-burjuvazi olmak üzere, çeşitli sınıf ve tabakalardan güçler olacaktır. Başka bir yön biçiminde gelişecek olan bu "eğilim"i ortadan kaldırmak, yine bizzat direniş güçlerinin yürüteceği politik faaliyetle olacaktır. Yani bizdeki direnişin temsilcisi ve bizzat önderi olan PKK Hareketi bunlar içinde "dostu çoğalt-düşmanı azalt" ilkesini temel alarak yürüteceği politik faaliyet ile, ya ulusal kurtuluş saflarına çekecek ya da en azından tarafsızlaştırarak, düşman saflarına gitmeyi engelleyerek direnişin kapsamını geliştirecektir.

Evet bu mücadelede en aşağılık güdülerin ortaya çıkışı görülecektir, ama en soylu duyguları da bu mücadele taşıyacaktır. Aşağıya yuvarlanmanın bir simgesi olan çöküntü görülebileceği gibi, yukarılara tırmanmanın somutlaştığı yiğitlik de görülecektir. **Bir halkın gerçek yüzü, büyük insanlarda, kahramanlarda görülebilir. Başka bir yerde değil!**

Bugünün azgın karşı-devrimci sömürgeci terör şartlarında öncünün tam anlamıyla görevini yerine getirmediği, üstlenmediği şartlarda cılız da olsa ve düzenli bir yapıda olmazsa da, sömürgeci teröre karşı direnme eğilimi gelişiyorsa, akıtılan kanların temelinde yükselen bu direnme eğilimini zaferle doruklandırmak; başlatılmış bulunan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini başarıya kavuşturmak, karşı-devrimci sömürgeci zora karşı devrimci ilerici zoru dayatmakla mümkün olacaktır.

Karşı-devrimci zora karşı Kürdistan'da geliştirilecek olan devrimci zorun kesin başarı kazanması, seçilecek zorun yöntemine bağlıdır. Kürdistan devriminin kendisine özgün koşullarına uygun bir yöntem temelinde halkın devrimci zoru geliştirilebilirse Kürdistan halkının direnmesi başarıya gidecektir.

Ülkemiz koşulları, bilindiği gibi en ufak barışçı olanakların bulunmadığı sömürge koşullarıdır. Toplumsal güçlerimizin her alanda baskıya maruz bırakıldığı koşullarda halkımızın kendisine özgün kurumlarından bahsetmek, varolan gerçekleri inkâr etmek olur. Sömürgeci Türk devleti bugün tek yanlı ve özel yöntemlerle halkımıza karşı geliştirdiği savaşa tutuşurken haksız ve gerici bir savaş sürdürdüğünden dolayı siyasi alanda yüzü giderek sergilenmekte ve çirkefliği giderek ortaya çıkmakta ise de başta tarihsel deneyimleri olan güçlü bir devlet örgütüne ve askeri emperyalist teknikle donatımlı güçlü bir orduya sahiptir. Bugün Kürdistan'da direnmeyi geliştirmekte olan güçlerin durumu ise sömürgeci Türk devletinin tam tersidir. Halkının bağımsızlık savaşını yürüttükleri için halkın desteğini kazanabilecek siyasi güçlülüğe ve bunun politik örgütüne sahip iseler de, en ufak bir siyasal yönetim erkinden, en ufak bir askeri birimden yoksundurlar.

Bu şartlara, sömürgeci mekânizmanın şehirlerde güçlü bir denetim ağı kurduğu, şehirlerde geliştirilecek silahlı direnişleri her an bastırma olanaklarına sahip olduğu eklenirse ve keza Kürdistan devriminin önderi proletaryanın doğal müttefiği ve Kürdistan'da nüfusun bel kemiği olan köylülüğün kırlarda yaşadığı, sömürgeci mekânizmanın bütün çabalarına rağmen ülkemizin kırsal kesiminde denetimini sağlayamadığı koşulları da gözönünde tutulursa, devrimci zoru geliştirmekte seçilen yöntemin –Kürdistan devrim programının formülleştirildiği *«Kürdistan Devriminin Yolu»* adlı broşürde konulduğu, PKK I. Konferansında daha da berraklaştırıldığı gibi– uzun süreli halk savaşı yöntemi olacağı açıktır.

Bugün düşmanın topyekûn güçlerini seferber ederek ulusal kurtuluş mücadelesini yoketmek için çabuk sonuçlu yıldırım savaş stratejisini kendisine temel seçtiği koşullarda, Partimizin biricik görevi bir saldırı için güçleri toparlamak değil, savaşı uzun süreli kılacak halk savaşı stratejisi doğrultusunda birleştirebilmektir.

Bugün Kürdistan halkının direniş savaşını zafere götürecek doğru ve tek yöntem halkımızın siyasal ve askeri kuvvetlerine dayanarak yürütülecek uzun süreli halk savaşıdır. Başka bir yöntemi gündeme getirmek, koşulların olgunlaşmadığından bahsetmek, bir dayatma olarak ortaya çıkmış ulusal kurtuluş görevinden kaçmaktır

Her an birbirinin gelişmesine hizmet eden, birbirinin gelişmesine ortam hazırlayan, birbirine sıkı organik bağlarla bağlı bulunan halkımızın siyasi kuvvetlerinin yürüteceği siyasi mücadele, silahlı kuvvetlerin yürüteceği silahlı mücadele temelinde gelişecek olan direnme savaşımız; stratejik savunma, stratejik denge aşamalarından geçerek, kırın özgürleştirilip, kentin ayaklandırılacağı ve zaferle sonuçlanacak stratejik saldırı aşamasıyla amacına ulaşacaktır.

Halk savaşı; bizdeki direnme savaşında stratejik bir rol oynayacak olan gerilla savaşıyla başlayıp, gerilla savaşının hareketli savaşa, hareketli savaşın da mevzi savaşına dönüştüğü aşamalardan geçecektir. Halk savaşımız, halkımızın öz desteğiyle ve halkımızın öz güçleriyle oluşturulacak halk kurtuluş ordusunun düşman ordularına karşı kazanacağı zaferle başarıya kavuşacaktır.

Yaşasın gerilla savaşımız.

Halkımızla düşman arasında varolan askeri, siyasi dengesizliği ortadan kaldıracak gerilla savaşının direnme savaşında rolü stratejik olacaktır. Düşmanı taciz etmeye, düşmanı maddi ve manevi yıpratmaya, düşmanı imha etmeye yönelik faaliyetlerle, düşmanı siyasi ve askeri yönden yıpratıp bir çöküntü içine sokarken, halkımızın ise düşmana karşı siyasi kuvvetlerini ve askeri kuvvetlerini geliştirerek düşmanın lehine, bizim aleyhimize varolan durumu, bizim lehimize, düşmanın aleyhine çevirerek halkımızla düşman arasındaki askeri siyasi dengesizliği dengeye kavuşturacaktır. Halkımızın siyasi ve askeri kuvvetlerini geliştirecek olan gerilla savaşı Sovyet Partizanlarının "büyük yurtsever savaşta" Kızıl orduya bağlı olarak oynadıkları rolü değil, üstlendiği görevlerden dolayı ve direnme savaşı çok çetin şartlardan geçeceğinden dolayı temel, stratejik rol oynayacaktır.

★★★

BU; OLUMUN DEGIL DİRİLİŞİN DESTANIDIR

Şahin Kılavuz

Cahit Dayan

Musa İlk

Hasan Özçelik

M. Beşir Aksoy

Veysi Hantaş

Fuat Ertürk

Veysi Şimşek

Ve orada
yeni bir kor kopmuş güneşten,
alev alev yanmakta bağrında dünyan
Böyle kalkıyor
çağımızda mezarlarından ölüler.
Etleri dökülmüş cesetler değil;

kızıl saçlarında
yeni bir dünyayla kalkıyorlar ayağa.
Ve kalktık mezarlarımızdan
alev alev saçlarımızda
yaratarak kendimizi.
Güneşten kopmuş bir kor gibi
yakarak-doğarak kalktık..

Şehit düşen PKK'li Partizanlar bağımsızlığa giden yolda kanla örülmüş bir köprü oldular

Adı soyadı: Şahin Kılavuz
Kullandığı kod isimler: Kenan-Mahir
Doğum yeri: Ankara
Doğum tarihi: 1958
Nüfusta kayıtlı olduğu yer: Erzurum-Karayazı-Yemlik

Aslen Erzurumlu yoksul bir aileden olan Şahin Kılavuz, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin daha çekirdeğinin oluştuğu bir dönemde harekete sempati duymaya başlamıştır. Daha öncesinde de, 1971 olaylarından etkilenerek devrimci dünya görüşüne yakınlık duyan ve faşistlere karşı mücadelede en ön safta yeralan Şahin Kılavuz, Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin ideolojik bir gurup olarak filizlenmeye başladığı 1975 yılında mücadele saflarına katılarak, daha aktif mücadele edebilmek için öğrencilik yaşamına son verdi.

İlk defa Kars bölgesine gönderilen Şahin Kılavuz, burada üstlendiği sorumluluğu eksiksiz yerine getirdiği gibi, daha sonra görevlendirildiği Antep ve Siverek'te de aynı devrimci enerji ve coşkuyla çalıştı. Atik, cesur ve coşkuyla dolu olması onun en büyük özelliğiydi. Onu tanıyanlar, dünyayı ve kendi toplumunu değiştirmek isteyen bir insanın sahip olması gereken enerji, bilinç ve çabayı onun yaşantısında ve mücadelesinde yakından görmüşlerdir. Kendisine, çevresine ve topluma sürekli eleştirisel bir gözle bakan, ama bunun sonuçlarını da bizzat pratik yaşamda gösteren, bunun zorunluluğuna inanan bir insandı. En zor koşullarda ve büyük olanaksızlıklar içinde sürdürdüğü çalışmalarında, bunu bizzat kanıtlayan Şahin yoldaş, yerli milis güçlerin ve devlet güçlerinin saldırılarının yoğunlaştığı 1979 yılında sıcak bir mücadelenin yaşandığı Siverek'te, askeri sorumluluk almaktan çekinmedi.

Daha mücadeleyle bağlarını kurduğu 1975 yılında, bir Kürdistan'lı olarak üzerine düşen görevin, ülkesi için savaşmak, yani artık savaşarak yaşamak olduğunu kavrayarak, kendisi için çizdiği geleceği ülkesinin geleceğine bağlayan Şahin Kılavuz, Siverek'te Bucak eşkiyalarının, diğer yerli milis güçlerin ve devletin ortak saldırılarına karşı mücadelede, uğruna savaştığı halkının bir komutanı olarak yeraldı ve bu alanda üstün başarı örnekleri sergiledi. Faşistlere, ajan ve muhbir ağına, feodal güçlere ve devlet güçlerine karşı geliştirilen 40'a yakın eylemin planlayıcısı, komutanı ya da uygu-

Devamı S: 22'de

Adı soyadı: Cahit Dayan
Kullandığı kod isimler: Garip Hoca, Şervan, Mazlum Zekeriya Yasin
Doğum yeri: Tunceli-Nazimiye
Doğum tarihi: 1957
Medeni hali: Evli

Faşist-sömürgeci güçlerce Hezik Çayında katledilen 8 PKK militanından biri olan Cahit Dayan, bir işçi ailesinin oğludur. Daha ilkokuldan başlayarak yaşamın zorlukları içine atılan Cahit yoldaş, yazları İstanbul'da mevsimlik işçilik, yörede ise inşaat işçiliği vb. yapan babasının kazancının yeterli olmaması nedeniyle, daha ilkokuldan başlayarak, okul masraflarını kendi çabalarıyla gidermeye çalışmıştır. Köyde kaldığı zamanlarda çobanlık yapan Cahit yoldaş, yazları ise İstanbul'da bulaşıkçılıktan, limon satıcılığı ve tuğla ocağında kömür külecıliğine kadar bir çok işte çalışmıştır. Ortaokul son sınıfta annesini de yitiren Cahit Dayan, yoksulluğun acısı annesizliğin acısıyla birleştiğinde çok acılı bir çocukluk ve gençlik dönemi yaşamış, küçük yaşta saflarına katıldığı Kürdistan proletaryasının içinde bulunduğu açlık, sefalet, işsizlik ve acıya karşı yüreğinde beslediği kinle büyümüştür. Cahit yoldaş, bu yıllardaki duygularını şöyle dile getirmektedir. "Özellikle yetimlerin bulunduğu bir kurumda sonsuz yetkiye sahip bir memur olmayı istiyordum. *Maddi olanaklar bana elvermedi. Devrimci olmamda, yetimliğimin, yoksulluğumun ve bunların vermiş olduğu psikolojik yapımın büyük bir payı vardır. Öyle ki, toplumda doğru bildiğim şeyleri savunma cesaretini kendimde bulamıyordum. Çünkü ben bir yoksuldum, onun için de seyirci kalmak zorundaydım. Bütün duygu ve düşüncelerim baskı altındaydı. Bundan sıyrılma ve kendimi topluma kabul ettirme olanakları yoktu. O zaman, kurduğum her hayalin sonucunda vardığım yargı; bu da bana ve benim gibilere göre değil, oluyordu. Ama devrimci olduğumda yetim ve yoksulların hakkı için ölmek pahasına mücadele etmem önünde hiç kimse o zamanki değer yargılarına göre engel değildi."*

Böylesine geniş ve yüce bir ruhla büyüyen Cahit Dayan, işçilik yaparak biriktirdiği paralarla öğretmen olmayı başardı. Ne var ki, yüreğinde büyüttüğü bu duygular daha okul yollarındayken onu devrimcilerle temasa itmiş ve giderek aktif mücadeleye çekmişti. Ancak üç yıl öğretmenlik yapan Cahit yoldaş, 2.12.1982'de

Devamı S: 22'de

Adı soyadı: Fuat Ertürk
Kullandığı kod isimler: Kusto-Ekrem-Mahmut
Doğum yeri: Elazığ Dambüyük Köyü
Doğum tarihi: 1963

Orta köylü bir aileden olan Fuat Ertürk, ailesinin köyden Elazığ'a göç etmesi nedeniyle ortaokuldan itibaren Elazığ'da okudu. Ailesinin bütçesine katkıda bulunmak için kaportacı ve soğuk demircilikte ücretli işçi olarak çalıştı. Lisede okuduğu 1976-77 yıllarında bağımsızlıkçı hareketin bir sempatizanı olarak mücadele saflarına katılan Fuat Ertürk, 1977-78 yılında Okul Komitesi içinde görev üstlenerek çalışmalarını öğrenci gençlik içinde daha geniş alanlara taşırdı. Ancak Elazığ'daki tutuklanmalar sonucu burada çalışamaz duruma geldiğinden Hozat'a giden Ertürk, Hozat'ta faaliyetler içinde doğrudan yer alamadığından soğuk demircilik işinde çalışarak Partiye maddi gelir sağlamaya çalıştı. Elazığ'daki faaliyetlerin yeniden örgütlü bir yapıya kavuşturulmaya çalışıldığı 1979 ortalarında, tekrar Elazığ'a çağrılarak askeri alanda görevler üstlendi 10'a yakın eylemi bizzat planlayarak başarıyla gerçekleştiren Fuat yoldaş, Hozat-Çemişgezek civarında da belli görevler üstlendi. Kararlı, cesur ve atik yapısı nedeniyle Pertek'te de bazı eylemleri gerçekleştirmekle görevlendirilen Fuat Ertürk, üzerine aldığı her görevi başarıyla sonuçlandıran iyi bir asker ve devrimciydi. 1980'de faaliyetlerin kırsal alana kaydırılması nedeniyle 81 ortalarına kadar bu alanda propagandacı ve örgütleyici olarak çalıştı. Fuat yoldaş, 81 yılı içerisinde Elazığ yerel komutan yardımcılığı ve daha sonra da askeri temsilcilik görevlerini üstlendi.

Eğitim için gittiği Dersim'de de belli bir süre kalan Fuat Ertürk, Parti tarafından ülke dışına çağrılıncaya kadar faaliyetlerini en zor koşullar altında büyük bir inanç ve coşkuyla sürdürmekteydi. Fuat Ertürk, sadece üzerine aldığı görevleri başarıyla yerine getiren değil, ama aynı zamanda Parti değerlerini korumak uğruna gerekirse hayatını feda etmekten çekinmeyen bir militandı.

Partinin korunması ve güçlenmesi yolundaki çabalarını bizzat kendi gelişimi için gösterdiği çabada da kanıtlayan Fuat Ertürk, Filistin kamplarında en zor koşullar altında ve sıcak savaş içinde kendisini çelikleştirmeyi bildi.

Devamı S: 22'de

Adı soyadı: Veysi Şimşek
Kod adı: Battal
Doğum yeri: Elazığ-Bírvan
Doğum tarihi: 1962

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle olan bağları 1979 yılına dayanan Veysi Şimşek, bu yıllarda Elazığ Lisesinde okumaktaydı. Bağımsızlıkçı mücadelenin ülke sathında yoğunlaşmaya ve öğrenci gençlik içinde yaygın tarzda benimsenmeye başlandığı 1979'larda, Veysi Şimşek'te bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi içinde yeralarak, öğrenci gençlik içindeki çalışmalarıyla aktif görevler üstlendi. Ailesi Bírvan'da oturduğundan, Elazığ'da birlikte kaldığı arkadaşlarıyla sürekli eğitim çalışmaları yaparak kendisini eğitmeye çalıştı. Temsilcilik görevini üstlendiği Lise'de, arkadaşları için bir örnek olmayı bilen Veysi yoldaş, daha sonraki devrimci yaşamı süresince öğrenme azmi ve göreve bağlılığıyla tanındı. Yazları kazada bir yandan siyasal çalışmaları sürdürürken, öte yandan da ailesinin gelirine katkıda bulundu. Kaza ve birkaç köyün sorumluluğunu üstlenerek, buralarda yaptığı çalışmalarda büyük bir kitle sempatisi kazandı. 12 Eylül sonrasında yaşanan yoğun baskı ortamında bir çok örgütün dağıldığı, bir çok "devrimci"nin mücadele saflarını terkederek pasifleştiği ya da ihanet ettiği bir dönemde, ve en yakınında yaşadığı bir çok ihanet ve teslimiyet örneğine rağmen, henüz çok genç yaşta olmasına karşın inancının büyüklüğü ile devrimcilikte direnerek, Parti değerlerini korumak için kıyasıya savaşan Veysi Şimşek, bir devrimci için yaşamın tek anlamının tek başına kaldığı anlarda bile direnmek olduğunu göstermiştir.

Parti tarafından yurtdışına çağrılıncaya kadar da üstlendiği sorumluluğu bütün gayreti ve inancıyla yerine getirmeye çalışan Veysi Şimşek, ülke dışına ilk geldiği dönemde düşüncelerini şöyle belirtiyordu: "*Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini sonuna kadar götüreceğime inanıyorum. Kendi hakkımda önerim; burada iyi bir eğitim görerek bir an önce ülkeye dönmek istiyorum.*" Veysi Şimşek, Partinin ülke dışında sürdürdüğü yoğun siyasal ve askeri faaliyetler içinde kendisini her yönüyle eğiterek, Kürdistan'a tam bir ulusal kurtuluş savaşçısı olarak dönme gayretleri içerisindeydi. Veysi Şimşek, Filistin halkının anti-emperya-

Devamı S: 22'de

Adı soyadı: Veysi Hantaş
Kod adı: Shadi Maxmut Nablus
Doğum yeri: Diyarbakır-Lice
Doğum tarihi: 1963

Orta gelirli bir ailenin çocuğu olan Veysi Hantaş, babası alaflık (buğday alışverişi) yapmasına karşın, aile bütçesine katkıda bulunmak amacıyla daha çocuk yaşta iken çalışmaya başladı.

Ailede dini inançların ağır basması nedeniyle kendisi de başlangıçta bu düşüncelerden etkilenmiş olmasına karşılık, yörede gelişen devrimci düşüncelerle en erkenden temasa geçti. Ancak, o dönemde kazada "Özgürlük Yolu" nun bulunması nedeniyle bu örgüt içinde yeralan Veysi Hantaş, kendi deyimiyle "*Özgürlük Yolu'nun pasif ve teslimiyetçi tutumu ve bağımsızlık için mücadele etmemesi nedeniyle*" kısa zamanda ayrıldı. PKK Hareketiyle ilişkiye geçişini "*bazı yayın organlarını okuduktan sonra hareketin ideolojik politikasını benimsedim ve böylece Harekete sempati duymaya başladım.*" diye anlatan Veysi Hantaş, PKK ile ilişkiye geçer geçmez devrimci enerjisini en aktif biçimde mücadele uğruna seferber etmeye başladı. 12 Eylül sonrasında yaşanan yoğun baskı ortamında Diyarbakır-Hani arasındaki ilişkilerin sağlanmasında adeta bir köprü rolü oynadı. Cuntanın halk üzerindeki baskı ve uygulamalarına karşı, Partinin görüşlerini yansıtan bildirilerin dağıtımı vb. işlerde de görev alarak, bir devrimcinin her koşul altında faaliyet yürütebileceğinin en canlı örneği oldu.

Partinin, 12 Eylül sonrası dönemde yurtdışına aldığı kadro adayları arasında yeralan Veysi Hantaş, Partinin yurtdışı faaliyetleri içinde kendisini geliştirmede coşkun bir azimle hareket etti. Lübnan kamplarının en tehlikeli hatlarında çekinmeden yeraldı ve Filistin halkının mücadelesine kan veren savaşçılar arasına katıldı. Veysi Hantaş, Parti çizgisine ulaşma konusunda gösterdiği çabalar ve bunun zorunluluğunu şöyle ifade ediyordu: "*Diğer ülkelerin ulusal kurtuluş mücadelelerindeki başarı ve başarısızlıklarından ders çıkarmanın, onların zengin deneyim ve tecrübelerinden yararlanarak ülkemizin somut şartlarına indirgemenin mücadelemiz açısından yararı büyüktür. Mücadeleye iyi bir şekilde hazırlanmak, ideolojik, siyasi, askeri ve örgütsel alanda kendi-*

Devamı S: 22'de

Adı soyadı: Hasan Özçelik
Kullandığı kod isimler: İsam Hesen-Erdal
Doğum yeri: Tunceli-Nazimiye
Doğum tarihi: 1964

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi saflarına 1978 yılında, Dersim'de öğrenimini sürdürdüğü yıllarda katılan Hasan Özçelik, sosyal yaşamda sahip olduğu büyük maddi olanaklara rağmen, çok genç yaşta atıldığı devrimci mücadele içinde, büyük özveriyle savaştı. Zengin bir ailenin oğlu olmasına karşın, halkının içinde bulunduğu vahşet ortamında, salt kişisel çıkarlar uğruna yaşamanın en alçakça bir yaşam olduğuna haklı olarak inanarak, karşılaşacağı tüm zorlukları yenmede halkın direncini kendine örnek seçmesini bildi. Ailesinden ve çevresinden gelen baskılara rağmen, başlangıçta sınırlı olan katkılarını giderek mücadeleye bizzat katılmaya dönüştürerek, ulusal kurtuluş savaşçısı sıfatıyla kendini silahlandırdı.

Partinin, öğrenci gençlik içinde sürdürdüğü çalışmalarda çeşitli sorumluluklar da üstlenen Hasan Özçelik, yoğun faaliyetleri ve gençlik üzerinde yarattığı etki nedeniyle, Dersim'de dergâh kurmuş çeşitli sosyal-şoven akımların ve ajan örgüt "İstêrka-Sor"un hedefi haline geldi. Üç kez pusuya düşürülerek öldürülmek istenmesine rağmen, her defasında soğukkanlılığı ve cesaretiyle kurtulmayı başardı. Okuldaki faaliyetleri polise de ihbar edilen Hasan Özçelik, bu nedenle gözaltına alındı. Ancak burada olduğu gibi, daha sonraki iki tutuklama olayında da polisin eline hiçbir delil vermeyerek kurtulmayı başardı. Şehir içinde çalıştığı yıllarda, Parti tarafından, bildiri dağıtımı ve yazılı propaganda, öğrenci gençlik sorumluluğu, şehir gençlik sorumluluğu gibi çeşitli görevlere atandı. Aldığı tüm görevleri büyük bir devrimci sorumlulukla yerine getiren Hasan Özçelik, yanlız kendi görevlerine karşı değil, tüm Parti görevlerine karşı büyük bir titizlik gösterdiğini, hatalar karşısında aldığı tavır, doğruyu egemen kılmada gösterdiği yoğun çabayla kanıtladı.

1980 sonunda Parti kararıyla kırsal alana çekilen Hasan Özçelik, yurtdışına çıkıncaya kadar, bu alanda mücadele etti. Karşılaştığı tüm zorlukları büyük bir sabırla yenmesini bilerek, arkadaşları üzerinde sonsuz bir moral kaynağı oldu. Yurtdışında Partinin siyasi ve askeri

Devamı S: 22'de

Adı soyadı: Musa İlk
Kod adı: Gazi
Doğum yeri: Tunceli-Hozat-Çığırlı
Doğum tarihi: 1955

"Devrimci olmamda bir çok olay beni oldukça etkilemişti. Daha küçük yaşlardayken dedem ve ninem bize sık sık Dersim katliamını anlatırlardı. Türk ordusunun, Türk devletinin barbarlığını, vahşetini anlatmakla bitiremezlerdi. Tüylerimiz diken diken olurdu. Öte yanda ise, yokluklar, yoksulluklar, servet eşitsizliği, hukuksal eşitsizlik vb. Dersim katliamını yaşayanlar çocukken bize şunu söylüyorlardı: 'Eskiden buralarda Türk askeri, Türk bayrağı yoktu. Bizi yendikten sonra buralara girdiler.' Bu anlatılanlar, çocukken bile kafamda soru işareti bırakmaktaydı. Günlerce düşünürdüm. Katliamda benim iki amcam da öldürülmüş, bizim köyün tümünü kurşunlamışlar. Ben daha küçük yaştayken Türk ordusuna, Türk devletine karşı duyduğum büyük kin ve nefretle büyüdüm. Böylece devrimciliğe ilk basamak oluşturulmuş oldu." Taşıdığı derin yurtsever duygularla mücadele saflarına katılan Musa İlk, devrimci oluş nedenini böyle anlatmaktaydı.

Yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olan Musa İlk, yaşam koşulları nedeniyle ancak liseye kadar okuyabildi. Daha sonra ailesinin yanında toprakta çalışarak aile gelirine katkıda bulunmaya çalıştı. Zaten bir yurtsever aileden oluşu, Kürt insanının sömürgeci vahşet altındaki acılarını yakından duymak, onu, bir kurtuluş yolu aramaya itiyordu. 1977 yılında ilişkiye geçtiği bir Kürdistanlı vasıtasıyla, karşılaştığı bağımsızlıkçı harekette, kendi duygu ve özlemlerinin ifadesini de bularak tüm varlığıyla mücadeleye sarıldı. Olanakların sınırlılığına rağmen, sürekli ilişki içinde olmaya çalışarak, elde ettiği kitaplar ve tartışmalarla kendini eğitmeye, çevresini aydınlatmaya çalıştı. 1978 yılında profesyonel çalışma içine girerek, kendini tümüyle devrimci mücadeleye adadı. Hozat'ta bulunduğu 1979 yılında bir yandan gençliğin örgütlendirilmesi için yoğun bir çaba içinde bulunurken, öte yandan da inşaat işlerinde çalışarak hem besin hemde kitap vb. ihtiyaçların karşılanmasına katkıda bulundu. Yine o yıllarda bir iş için gittiği Elazığ'da yakalanarak Binsekizyüzevler'de 15 gün gözaltında kaldı. Ancak kararlı direnişi ve hakkında fazla bir bilginin

Devamı S: 22'de

Adı soyadı: M. Beşir Aksoy
Kod adı: Şerif
Doğum yeri: Midyat-Halah
Doğum tarihi: 1956

Evli ve bir çocuk sahibi olan M. Beşir Aksoy, aktif devrimci mücadeleye katılmadan önce metropolde kaynakçı olarak, daha sonra da 1979'da Midyat'ta açtığı profal doğrama atölyesinde çalıştı. Bir sınır kazası olan Midyat'ta sömürgeciliğin toplumsal alanda yarattığı tahribattan etkilenmekten başlangıçta Aksoy'da kurtulamamıştı. Ancak çok derin bir yurtsever öze sahip olan M. Beşir Aksoy, içinde bulunduğu koşullara rağmen bir kurtuluş yolu aramaktan da geri kalmadı. Bu arayış içine girdiği 1973 yılında bölgede KDP'nin etkin olması nedeniyle, bunlarla ilişkiye geçti. 1976'ya kadar süren bu ilişkilerinde, hiç bir yönüyle aradığını bulamadığını belirten Aksoy, bu yıllardan sonra ülkede duyulmaya başlayan ulusal kurtuluşçu mücadelenin etkisi altına girdi. 1978'de ilk defa doğrudan ilişki kurarak katıldığı bağımsızlıkçı mücadeleyle ilişkilerini 1979'a geldiğinde artık iyice pekiştirmişti. Maddi ve manevi alanda tüm olanaklarını devrimcilere açarak gelişime katkıda bulunmaya çalıştı. Sürdürülen çalışmalara da aksatmadan katılan Beşir yoldaş, kısa zamanda kendi eksiklik ve zaaflarını atarak bir ulusal kurtuluş savaşçısının niteliklerine ulaşma konusunda büyük bir gayret ve inanç örneği gösterdi. Cunta sonrası dönemde, devrimci faaliyetlerin sürdürülmesinde aktif görev alarak, bu alanda başarı örnekleri sergiledi. Yeni yeni çevrelerin mücadeleye kazanılmasında yürütülen çabaların örgütleyicisi olarak çalıştığı gibi, Midyat şehir sorumluluğu görevi ile kırsal alanda propagandacılık ve örgütleyicilik faaliyetlerinde de bulundu.

12 Eylül faşist darbesi ardından kadroların yurtdışına çıkarılışının sağlanmasında bizzat görev alan Beşir Aksoy, cunta güçleri tarafından da aranmaktaydı. Bu nedenle şehirdeki işini bırakarak illegal faaliyete çekildi. Sömürgeciler, Beşir Aksoy'u ele geçirememenin öfkesiyle düzenledikleri baskınlarda karısını ve akrabalarını bir çok kez gözaltına alarak işkence tezgâhlarına yatırdılar. Ancak aile bireylerini de yurtsever devrimci mücadeleye kazandırmada üzerine düşen devrimci sorumluluğu ye-

Devamı s: 22'de

KÜRDİSTAN HALKININ DEVRİMCİ ŞİDDETİ

(ULUSAL KURTULUŞ SİYASETİ ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI)

Kürdistan halkının içine ilk devrimci direniş tohumlarını atmış bir güç olarak Partimiz, bundan sonra da daha güçlü bir direnişi nasıl başlatacak, geliştirecek ve sürdürecek, direnmenin çizgisini nasıl sürekli geliştirecek ve kontrol edecektir? Bütün bu görevleri yerine getirecek olan Partimizin bugün bir örgütlenme sorunu vardır; ve tutuklamalar, işkenceler ve sert baskı uygulamalarıyla örgütlenmesi zayıflatılmıştır ve geliştirilmesi ise sürekli engellenmek istenmektedir. Bu nedenle, direnme sorunu tartışılırken, ona önderlik edecek olan Partinin örgütlenmesi meselesini en başta ele almak, direnmenin daha güçlü bir biçimde başlatılması ve geliştirilmesi sürecinde Partinin örgütlenmesinin mutlaka sağlanmasını özellikle belirtmek gerekir. Partinin direnmeye sürekli kan ve bilinç veren ve direnmeye sürekli örgüt aşılayan temel bir güç olduğu unutulmamalıdır. Partinin tahrip ve tasfiye edilmesi, daha başlangıcında direnmenin ya doğru yolundan saptırılmasına ya da yenilgiye uğramasına yolaçacaktır. Bu nedenle Parti görevlerinin ve özellikle Partinin örgütlenmesinin ihmal edilmesi, ya tasfiyecilik, ya ilkellikte ısrar etmek, ya da daha başlangıcında yenilgiyi kabul etmek demektir.

Ama sorun böyledir diye mekanik bir biçimde de ele almamak gerekir. Partinin asgari örgütlenmesinin direnme koşullarıyla yakın bağlar içinde olması, bunun ustaca yapılması ve uygulamada başarılı örneklerinin verilmesi gerekmektedir. Parti örgütlerinin kurulup geliştirilmesi, hareketin geneline bağlı olarak, çeşitli yörelerin kendi özelliklerini de dikkate alacak şekilde değişik biçimlerde olabilir. Bazı yörelerde, yürütülen eylem temelinde Parti örgütleri geliştirilirken, bazı yörelerde de Parti örgütleri kurulur ve bu temelde siyasal ve askeri çalışma yapılır. Burada asıl olanın devrimci siyasal ve askeri çalışmalarda Parti önderliğini unutmamak, Parti varlığını bunun için zorunlu görmek olduğu açıktır. Ama bunun mekanik bir biçimde, önce gelişmiş bir Parti komitesinin yaratılması ve on sene de sürse bunda ısrar edilmesi, ancak daha sonra pratik çalışmalara geçilmesi olarak yorumlanmaması gerekir.

Kürdistan'da ilk bilinçli devrimci direnme kıvılcımlarının partileşme sürecinde ortaya çıktığı, Parti olayının ilk direnme tohumlarını saçtığı bilinmektedir. Bu nedenle direnmenin daha da geliştirilip yaygınlaştırılması, yine Parti faaliyetiyle mümkün olacaktır. Parti örgütlenmesinin teknik sorunlarını, Partinin hücreleşmesini, komiteleşmesini, merkezileşmesini, Partinin yayın faaliyetlerini, kitle ve savaş örgütleriyle faaliyetlerini konumuz açısından burada ele almıyoruz. Ama direnmenin önemli bir sorununun Partinin örgütlenme sorunu olduğunu, devrimci direniş savaşına hazırlık evresinde Parti örgütlenmesinin asgari bir düzeyde, somut şartlara uygun ve yaratıcı bir biçimde gerçekleştirilmesinin ivedi, kaçınılmaz bir sorun olduğunu önemle belirtiyoruz.

Ulusal kurtuluş için direnme savaşı çizgisi, bütün halkın katıldığı, halkın çeşitli biçimlerde örgütlendirilerek seferber edildiği bir halk savaşı çizgisidir. Siyasal bilinçlenmesi zayıf olan ve örgütsüz bulunan halkımızı bilinçlendirme, örgütleme ve seferber etme görevleri nasıl gerçekleştirilecektir? Bunlar, Kürdistan'da devrimci direniş savaşının geliştirilmesinin temel sorunlarıdır. Ve halkı direnme içine çekecek olan kitle örgütlerinin, ulusal kurtuluş cephesinin yaratılması ve böylece halkın siyasal birliğinin sağlanması görevleri, direnişin geliştirilmesi görevi ile içiçedir. Şunu açıkça biliyoruz ki, ulusal kurtuluş mücadelemiz ancak en geniş halk kitlelerinin yaygın bir katılımıyla ve kitlelerin yaygın bir örgütlenmesi temelinde gelişebilir. Ulusal kurtuluş mücadeleleri ve halk savaşlarının defalarca ispatladığı gibi bizde de dar bir elit gurubun, yalnız başına omuzlayacağı bir direnme olamaz; bu, halkın topyekün katıldığı bir direnme savaşı haline gelmelidir. O halde devrimci faaliyetlerimizin, halkın topyekün direnmeye çekilmesini ve halkın siyasal birliğinin yaratılmasını amaçlaması, geliştirilecek cephe örgütünün de bu siyasal birliği kapsaması gerektiğini vurguluyoruz. Bunu da, halkın kitle örgütlerini ve siyasal birliğini yaratmak için önce mükemmel bir Parti komitesi oluşturulacak ve daha sonra bu faaliyetlere geçilecek biçiminde mekanik olarak ele almamak gerekir. Mücadelenin bütünlüğü içinde ve çeşitli yörelerin kendi koşullarına göre bazı yerlerde Parti komitesi olmadan da kitle çalışmaları öne alınabilir; yine güçlü eylemler ortaya koymadan da kitle çalışmaları yapılabilir. Esas olarak Partinin örgütlenme faaliyetleri, kitlelerin siyasal bilinçlendirilmesi ve örgütlendirilmesi çalışmaları devrimci şiddet temelinde ve içiçe yapılacaktır. Bu açıdan, kitlelerin bilinçlendirilmesi, bütün halkın cephe birliğinin yaratılması ve mücadeleye seferber edilmesi askeri çizginin önemli bir sorunu ve direnmenin gelişmesinin temel bir faktörüdür.

Bütün bu açıklamalardan sonra siyasal ve silahlı mücadele konusunda şunu belirleyebiliriz: Kürdistan'da halkın devrimci şiddeti temelinde siyasal mücadele gelişecek, siyasal temel üzerinde silahlı mücadele, ulusal kurtuluş savaşı yükselecek, ve bu silahlı mücadele siyasal temeli korumaya, sağlamlaştırmaya ve geliştirmeye hizmet edecektir. Kürdistan koşullarında bütün bunları başarıyla gerçekleştirecek devrimci askeri sanat, **«niteliği maddi gücü moral güçle yenmek, güçlü olanı güçsüz olanla yenmek, modern olanı ilkel olanla yenmek, saldırgan emperyalistlerin modern ordularını halkın yurtseverliği ve devrimi tam olarak gerçekleştirmek azmiyle yenmek olan** *bir askeri sanat»* olmalıdır. (Aynı Yapıt, s: 182)

Devrimci askeri çizginin ve Kürdistan devrimci savaşının özelliklerinin nasıl olduğu konusunda bu tür belirlemeleri yaptıktan sonra şimdi de Kürdistan'da devrimci şiddetin ve halk savaşının nasıl gelişebileceği sorununu inceleyelim.

Kürdistan'da işçi sınıfı Partisinin doğuş aşamasında bile azgın bir gerici şiddet ortamıyla karşılaştığını, bunun günümüzde faşist-sömürgeci bir savaş biçiminde devam ettiğini biliyoruz. Partimiz, devrimci faaliyetlerini böyle gerici bir şiddet ortamında, sömürgeci-faşist saldırı ortamında yürütecek ve geliştirecektir. Böyle bir ortamda, Partinin, gerek kendi öz örgütlerini yaratırken ve gerekse kitleleri örgütlemeye çalışırken devrimci şiddet uygulamaktan kendini alıkoyamayacağı açıktır. Her alanda devrimci faaliyette bulunan bir kadronun, hatta yurtseverlik görevini yerine getiren bir sempatizanın, örülen ajan ve muhbir ağının her an yapacağı ihbar sonucu sömürgecilerce katledilmesi tehlikesi vardır. Bu ortamda ulusal kurtuluşçu faaliyette bulunan her devrimci ve yurtsever, daha başlangıcından itibaren bu ihbarcı yapıya karşı uyanık ve hazırlıklı olmalı, sömürgeci saldırılara karşı kendisini korumak için devrimci şiddet kullanmalıdır. Elbette tek tek ajanlara karşı şiddet sistemleştirilemez; ama devrimci faaliyetin gelişmesi önünde engel haline gelen böyle bir yapıya ve bununla birlikte süren sömürgeci saldırılara karşı şiddetin kullanılmaması gibi bir durum da olamaz. Devrimci faaliyetleri ihbar eden ajan, muhbir ağının devrimci şiddet temelinde eritilmesi, Partinin örgütlenmesi ve kitlelerin siyasal mücadele içine çekilmesinin en önemli, en doğru yöntemidir.

Bunlar, sadece siyasal ve örgütsel çalışmalar için başlangıçta kullanılan şiddet biçimleridir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devriminde kullanılacak olan asıl şiddetin, silahlı mücadelenin, savaşın durumu daha değişiktir. Gelişmiş askeri şiddet, yani devrimci savaş elbetteki Partinin örgütsel ve kitleler içindeki siyasal çalışmalarıyla bağlantılı geliştirilecek ve bu çalışmaların temeli üzerinde yükselecektir. Ama bu durumun, ya bu evreleri bütünüyle atlayarak, ya da bütünüyle yaşayarak devrimci savaş evresine girilecektir, biçimindeki mekanik yorumu da yanlıştır. Kürdistan koşulları askeri çalışmaların her zaman yapılmasını, özellikle askeri hazırlık çalışmalarının her şart altında sürdürülmesini zorunlu kılmaktadır. Askeri kadroların eğitimi, silah temin edilmesi, askeri planların geliştirilmesi, askeri örgütleme yapılması, silahlı eylemlerin gerçekleştirilmesi gibi askeri faaliyetler, uygun yer, zaman ve koşulda her zaman yapılabilir; bunların yapılamaması diye bir durum sözkonusu değildir. Kürdistan'da askeri faaliyet elbette ki bu aşamayla sınırlı kalmayacaktır. Örgütsel ve siyasal faaliyetlerle içiçe geliştiği gibi, kendisine ait bir alanı ve etkin olup, giderek ağırlık kazandığı bir aşaması da vardır. Bizde bu sürecin nasıl gelişeceği, hangi aşamanın ne kadar süreceği gibi özellikler şimdiden tamamen belirlenemez. Kimse Kürdistan devrimci savaşı üzerine kehanette bulunamaz. Böyle bir iddiada bulunmak bile canlı gelişme ile bağları kesmek, diyalektiğe ters düşmek ve saçmalamak olur. Daha önce yapmış olduğumuz, Kürdistan devrimci savaşının uzun süreli bir halk savaşı olacağı belirlemesinden yola çıkarak, halk savaşımlarının genel stratejisi olan stratejik savunma, stratejik denge ve stratejik saldırı aşamalarına göre Kürdistan devrimci savaşının nasıl bir gelişme izleyebileceği hakkında ve taslak niteliğinde bazı açıklamalarda bulunacağız. Bu açıklamalarımız, Kürdistan devrimci savaşının genel hattının belirlenmesi olacaktır.

Kürdistan koşullarında devrimci silahlı mücadele gerilla savaşı biçiminde başlayacak ve gelişecektir. Çünkü gerilla savaşı, düşmanın askeri yönden güçlü ve örgütlü olduğu, buna karşılık halkların düzenli ordularının dağıldığı veya hiç olmadığı, büyük askeri dengesizliğin bulunduğu koşullarda halkın başvurduğu temel ulusal kurtuluş yöntemidir. Gerilla savaşı, bu dengesizliğin giderilmesinin ve halkın kurtuluşa götürmenin temel aracıdır. Bunu, halk savaşı veren ülkelerin tecrübelerine bakarak da belirtebiliriz. *«Bizim askeri teorimize göre, biz düşmandan siyasi olarak, düşman da bizden maddi olarak üstün bir durumdayken, halk savaşında zaferi sağlamak için, yaygın bir* **gerilla savaşını** *geliştirmek gerekir ... İlk günlerdeki gerilla savaşı olmadan, ne Ağustos genel ayaklanması, ne de direnişteki muzaffer düzenli savaş olurdu.» (Aynı Yapıt, s: 184).* Bizde bu dengesizliğin ne kadar büyük olduğunu daha önce açıklamıştık ve bu dengesizliğin ortadan kaldırılmasının biricik yönteminin gerilla savaşı olacağını açıkça belirtiyoruz. Gerilla savaşı ya da bir başka deyişle partizan savaşı, halkın düşman karşısındaki güçsüz yanlarını güçlülüğe, özellikle askeri alandaki dengesizliği dengeye dönüştürmenin temel aracıdır. Bu genel özellikleri yanında gerilla Kürdistan'da daha gelişkin özelliklere sahip olacaktır. Kürdistan'ın coğrafyası gerilla için oldukça elverişlidir ve gerillayı besleyecek elverişli kitle koşulları vardır. Halkın her alanda bağımsız gelişmesi zorla engellendiği ve halkın bağımsız gelişmesini sağlayabilmesi ancak kendi zorunu geliştirmesiyle mümkün olacağı için, gerillanın fonksiyonu çok daha fazla olacak; Kürdistan halkı kendi devrimci gücünü ancak gerillayı her alanda geliştirerek ortaya koyabilecektir. Denilebilir ki, düşmanın ağır baskı koşulları, biricik temel mücadele yöntemi olarak gerillayı benimsememizi zorunlu kılmaktadır.

Biz burada, Kürdistan'da geliştirilecek gerilla savaşının planlamasını yapmıyoruz ve gerilla savaşının bilinen taktiklerini de incelemeyeceğiz. Bu konuda sadece şu aktarmayı yapmakla yetineceğiz: *«Gerilla savaşı, güçlü bir şekilde donatılmış ve iyi eğitilmiş olan saldırgan bir orduya karşı koyan, iktisadi bakımdan geri bir ülkenin geniş kitlelerinin savaşıdır. Düşman güçlüyse ondan sakınılır. Düşman güçsüzse ona saldırılır. Modern donatımına karşı ona rahat vermeyerek, ya da askeri harekâtı siyasi ve ekonomik eylemle birleştirerek karşı koyar. Cephenin sabit bir yeri yoktur. Düşman neredeyse cephe de oradadır.*

Düşman üzerinde ezici bir üstünlüğü gerçekleştirmek için, hücum ve geri çekilmede; insiyatif, esneklik, hızlılık, şaşırtmaca, saldırı ve çekilmede ani hareket etmeyle, birlikler düşmanın yeter derecede korunmadığı yerlere yoğunlaştırılır. Güçler dengesi aleyhte olmakta devam ettiği sürece, savaş verilen yerde kesin bir üstünlük sağlayabilmek için çarpışma zamanında birlikleri bir araya toplamak gerekir. Bu, kendi güçlerimizi korumak, geliştirmek ve düşmanınkileri de küçük küçük zaferlerle tüketmek için yapılır ...» (Aynı Yapıt, s: 91-92).

Kürdistan'da halk savaşı her hangi bir ülkede olduğundan daha fazla gerilla savaşı biçiminde başlamak ve gelişmek zorundadır. Gerilla savaşı Kürdistan'da sadece askeri dengesizliği giderme özelliğine değil, bununla birlikte halkın siyasal gelişmesini hızlandırma, sağlamlaştırma ve koruma özelliğine de sahip olacaktır. Hatta şunu açıkça söyleyebiliriz ki, siyasal çalışmaları ağırlıklı olarak gerilla mücadelesi temelinde geliştirebileceğiz. Düşmanın uyguladığı baskı sistemi halk içinde yapılan her türlü siyasal bilinçlendirme ve örgütleme çalışmalarını zorla bastırdığı ve bu konuda en ufak bir gelişmeyi kabul etmediği için, bu çalışmaların yapılabilmesinin tek yolu olan silahlı mücadele temelinde siyasal çalışmaları geliştirme süreci içinde gerillanın rolü sonderece büyüktür. Daha da ileri gidersek, bizde Partinin örgütsel çalışmalarının bile gerilla mücadelesi temelinde yapılması gerekmektedir. Parti, bütün örgütsel ve siyasal çalışmalarını yaparken adeta çeşitli kollara bölünmüş bir gerilla birliği gibi, her parti hücresi veya sorumlu organı bir gerilla yöneticisi, savaş kurmayı gibi, her Parti üyesi ise bir gerilla savaşçısı, partizan gibi hareket etmek, böyle bir bilinç taşımak ve çalışmalarını böyle bir espiri içinde yapmak zorundadır.

Kürdistan koşullarında gerilla savaşının zaman bakımından da uzun bir süreyi kapsayacağını, hatta zafere kadar bir savaşım biçimi olarak gerillaya başvurulacağını daha başlangıçtayken bile rahatlıkla belirtebiliriz. Özellikle askeri güç dengesizliği giderilip dengeye ulaşılana kadar gerillanın temel mücadele biçimi olacağı açıktır. Kısaca Kürdistan devrimci savaşında uzun bir süreyi kapsayacak olan stratejik savunma döneminde gerilla savaşı temel mücadele biçimi ve gerilla örgütlenmesi de temel örgütlenme biçimi olacaktır. Bu süreyi uzatarak düşmanı iyice yıpratma, maddi zarara sokma, askeri yönden geriletme, siyasal olarak ulusal ve uluslararası kamuoyundan tecrit etme gibi bütün görevler ağırlıklı olarak bu aşamada gerçekleştirilecek ve bunda da gerilla savaşı büyük rol oynayacaktır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devriminin temel mücadele biçimi olan silahlı mücadelenin bir silahlı halk ayaklanması biçiminde olamayacağını daha önce belirtmiştik. Ancak uzun süreli halk savaşı içinde, gerilla savaşının geliştiği dönemlerde kısmi, bölgesel ya da yerel düzeyde halk ayaklanmalarının ortaya çıkabileceğini, devrimci savaşı geliştirmek açısından böyle ayaklanmalara başvurulabileceğini burada belirtmek gerekir. Özellikle devrimci savaşın başlangıç döneminde, henüz güçlü bir biçimde gelişmediği dönemlerde gerilla savaşının koruyamayacağı kısmi ayaklanmalardan bilinçli olarak kaçınmak, böyle bir şeyi geliştirmemek ya da gelişmesini engelleyerek onu uzun süreli savaş taktiğine uygun hale getirmek; ancak gerilla savaşına dönüşebilecek, böyle bir savaşın gelişmesine hizmet edecek ve gerilla savaşıyla desteklenip korunabilecek bölgesel ya da kısmi ayaklanmalara başvurma taktiğini izlemek gerekir. Şurası çok açıktır ki, güçlü bir biçimde gelişen bir gerilla savaşı mutlaka çeşitli düzeylerde halk ayaklanmalarının ortaya çıkması için elverişli koşullar hazırlar. Bu, Kürdistan'da gelişecek gerilla savaşında da böyle olacaktır. İşte gerillanın ortaya çıkardığı ayaklanma durumunu, bir halk ayaklanmasıyla iktidarı yıkma koşullarının henüz oluşmadığı dönemlerde bilinçli bir biçimde uzun süreli savaş stratejisine uygun hale getirmek, ve Kürdistan devrimci savaşının kısmi ayaklanmalarla desteklenen uzun süreli bir halk savaşı stratejisi izleyeceğini ve ancak bu stratejiyle devrimi zafere götüreceğini unutmamak gerekir. Kürdistan'da gerilla savaşının gelişip güçlendiği dönemlerde, eğer Türkiye ve Kürdistan'da genel bir halk ayaklanmasıyla burjuva iktidarını devirebilme koşulları ortaya çıkarsa, Türkiye'de gelişen devrimci savaş içinde işçi sınıfının ve halkın güçlü ve genel bir ayaklanma durumu oluşursa, biz de uzun süreli direnme stratejimizi Türkiye'deki bu gelişmeyle birleştirerek topyekûn bir ayaklanmaya geçebilir ve böylece iktidarı alma sürecini kısaltabiliriz. Ama bu, daha çok Türkiye'-deki devrimci gelişmelere yakından bağlıdır; Türkiye'-de böyle bir gelişmenin olmadığı dönemlerde Kürdistan'da genel bir ayaklanma yöntemine başvurmak tehlikeli ve zararlı olacaktır.

Dikkat edilmesi gereken önemli bir nokta da, Kürdistan'da gerilla savaşını, genel devrimci faaliyetlerle uygunluk içinde, örgütsel ve siyasal gelişmelerle orantılı bir biçimde geliştirmek, örgütsel ve siyasal faaliyetlerden çok ileri bir düzeyde gerillayı geliştirmemek gerektiğidir. Örgütsel ve siyasal faaliyetlerle orantısız bir biçimde fazla gelişmiş bir gerillanın da zararları vardır. Siyasal ve örgütsel çalışmanın eşlik edemediği bir düzeyde geliştirilen gerillanın yeterince korunamayacağı, düşmanın açık boy hedefi haline geleceği, düşmanın güçlü orduları karşısında dayanamayarak kolayca ezileceği açıktır. Bu nedenle, gerillayı geliştirirken uluslararası koşulları, siyasal durumu, coğrafi özellikleri, düşmanın ekonomik, siyasal, askeri, moral gücünde meydana gelen değişmeleri, vb. tahlil etmek ve sürekli dikkate almak lazımdır. Rastgele, doğru ve sistemli bir tahlile ve açık bir plana dayanmadan gerilla savaşını geliştirme anlayışı çok tehlikelidir. Sürekli şuna bakmak gerekir: geliştirilen gerilla savaşı, uzun vadede ve siyasal strateji dahilinde, düşmanı kitlelerden tecrit ediyor mu, etmiyor mu; düşmanı sürekli zayıflatıyor mu, zayıflatmıyor mu; düşmanın uluslararası tecritine hizmet ediyor mu, etmiyor mu; Türkiye'de devrimci mücadeleyi geliştiriyor mu, geliştirmiyor mu; Kürdistan'da siyasal gelişmeyi sağlıyor mu, sağlamıyor mu; karşılıklı olarak bütün bu gelişmeler uyumlu ve orantılı bir biçimde gerillanın gelişmesine katkı yapıyor mu, yapmıyor mu? Uzun süreli savaş stratejisi içinde o dönemde yapılan taktik çalışma, yani gerillanın geliştirilme düzeyi yararlı oluyor mu, olmuyor mu; yani stratejik perspektif içinde bu taktik çalışma elverişli midir, değil midir? Çünkü *«bir savaşım yöntemi ya da biçimi, ancak belli bir somut durumun isterlerini tümüyle karşıladığı, uygulandığı koşullara tam uygun düştüğü, devrimci ve ilerici güçlerin cesaretini yükselttiği ve onları eyleme geçirdiği, düşmanın zayıflıklarından tam olarak yararlanmaya olanak verdiği, bütün o nedenlerden dolayı da o anın geçerli güçler dengesinde mümkün en büyük üstünlüğü sağlayabildiği zaman en iyi ve en uygun yöntem ya da biçimdir.»* (Le Duan, Vietnam Devrimi, s: 38). Kürdistan'da uygulanacak gerilla savaşı da, uygulandığı her dönemdeki mevcut koşullara uygun olmalı ve bu koşullarda devrimin gelişmesine hizmet etmelidir. Bütün bunlara gerçekten dikkat ettiğimiz ve gerillayı, mevcut koşullarda devrimi geliştiren bir yöntem olarak doğru kullandığımız oranda sonuca ulaşabiliriz.

Kürdistan koşullarında marksist-leninist devrimci şiddet anlayışının gerilla savaşı biçiminde uygulanması çok çeşitli düzeylerde tahlil gerektirir. Bunun için Türkiye ve Kürdistan'daki siyasal gelişmelerin, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki gelişmelerin ve dünyadaki siyasal durumun sürekli tahlil edilmesi zorunludur. Bu tahlillerden Kürdistan'da gerilla savaşının geliştirilme oranı çıkarılır. Sorun üzerinde bu kadar çok durmamızdan Kürdistan'da gerillayı hiç geliştirmeme ve bundan çekinme gibi bir sonuç değil, tersine planlı ve örgütlü bir biçimde geliştirerek başarıya ulaştırma sonucu çıkarılmalıdır. Kürdistan'da gerillanın çok güçlü siyasal etkisi olacaktır. Ve ayrıca gerilla savaşı, Kürdistan'da Türk sömürgeciliğiyle boy ölçüşebilecek, ona karşı koyabilecek tek mücadele biçimidir. Gerillanın hangi alanlarda, ne tip örgütlenmeyle ve ne kadar hazırlıkla geliştirileceği, ne kadar zamanda nasıl yaygınlaştırılacağı gibi sorunlar pratik sorunlardır ve planlamayı gerektirir. Bu nedenle biz burada üzerinde durmayacağız.

Daha da ileri gider ve bir benzetmeyle açıklarsak, Kürdistan koşullarında gerilla, Rusya koşullarında devrimi geliştirmede ve silahlı ayaklanmayı hazırlamada devrimci bir gazetenin, "İskra"nın oynadığı rolü oynama gibi bir özelliğe sahiptir. Sömürgeciliği yıkacak, sömürgeci zor sistemini devirecek daha yüksek savaş biçimine, halk savaşının daha gelişmiş evrelerine Kürdistan'da ancak uzun bir gerilla dönemini yaşayarak varılabilecektir. Parti örgütlerinin geliştirilmesi, kitle örgütlerinin yaratılması, siyasi çalışmaların yapılması ve daha yüksek silahlı mücadele biçimlerine varılması ancak gerilla mücadelesi temelinde olabilecektir. Kürdistan'da ancak gerilla mücadelesi güçlü bir örgütlenmeye, güçlü bir propagandaya ve güçlü bir ajitasyona temel teşkil edebilir. Kürdistan çapında devrimci mücadelenin temel biçiminin gerilla savaşı olduğunu söylemek, her yerde mutlaka ve sadece gerillanın geliştirileceği ve gerilla savaşı yapılacağı anlamına gelmemelidir; çeşitli yerlerin özelliklerine göre ve kimi zaman başka mücadele biçimleri de öne alınabilecektir; ancak bunların hepsi ülke çapında yürütülen temel mücadele biçimine, gerilla savaşına bağlı olacak, onun yarattığı siyasal ortamdan yararlanacak ve onun gelişmesine hizmet edecektir.

Kürdistan'da uzun bir süreyi kapsayacak olan gerilla savaşını da kendi içinde başlangıç, gelişme ve daha ileri savaş biçimlerini ortaya çıkarma dönemleri olarak ayırmak gerekir. Kürdistan'da gerillanın başlangıç dönemi, silahlı propaganda dönemi olacaktır. Silahlı propagandayı gelişmiş gerilladan ayıran temel fark şudur: Gerilla savaşı siyasal etkiyi geliştirme yanında askeri olarak da düşman güçlerini adım adım imhayı amaçlar ve faaliyetini bu ikili görevi birlikte yürütmeye göre ayarlarken, silahlı propaganda temel olarak siyasal mücadeleyi geliştirmeyi hedefler ve düşmanın askeri güçlerini imha etme tali bir planda kalır. En başta Partinin örgütlenmesini ve kitleler içinde ulusal kurtuluş siyasetinin etkisini geliştirmenin gerekli ve zorunlu olduğu Kürdistan'da, bu görevler ancak silahlı propaganda ile yapılabilir ve yapılmalıdır. Kürdistan'da temel bir mücadele biçimi olarak uygulanacak silahlı propaganda, daha çok küçük silahlı gurupların, gizlilik ve hareketlilik temelinde devrimci faaliyet yürütmesi biçiminde olacak; ve, kitlelere yönelik siyasal ajitasyon çalışmasıyla kitlelerin siyasal bilinçlenmesi, devrimci örgütlenme önünde engel oluşturan ajan-muhbir ağının dağıtılması, Parti örgütlerinin asgari düzeyde kurulması, geliştirilmesi ve çelikleştirilmesi, ulusal kurtuluş için kitlelerin örgütlendirilmesinin başlatılması, gelişmiş gerilla savaşı yürütmek için askeri hazırlıkların yapılması gibi görevleri gerçekleştirecektir. Kürdistan'da silahlı propaganda biçiminde başlayacak olan gerilla savaşı, bu görevlerin asgari ölçüde gerçekleştirilmesiyle birlikte gelişmiş gerilla dönemine girecek; Türk sömürgeciliğine karşı siyasal ve silahlı mücadele uzun bir dönem gerilla biçiminde devam edecektir.

Kürdistan'da devrimci mücadelenin temel biçimi olan gerilla savaşı bu şekilde başlatılıp geliştirilirken, diğer devrimci mücadele biçimleriyle de desteklenmelidir. Ya da daha genel bir deyişle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bu biçimde geliştirilirken, diğer mücadele biçimlerinin bu mücadelede yeri ve rolü nasıl olacaktır?

En başta yayın faaliyetleri, bütünüyle gerillanın geliştireceği etkiye yakından bağlı olmalıdır. İster dışarda, ister içerde olsun, gerilla mücadelesinden kopuk olan bir yayın faaliyetinin genel devrimci mücadele içinde çok sınırlı yararları olacaktır. Ama, mücadelenin sesi olabilen bir yayın faaliyeti, gerek kadroların ve halkın eğitiminde, gerekse sömürgeci uygulamaların teşhir edilip düşmanın tecrit edilmesinde çok iş başarabilecektir. Demek ki yayın faaliyetlerinin de devrimci silahlı mücadeleyle uygunluk içinde olması ve onun gelişmesine hizmet etmesi gerekmektedir. Kitleler içindeki propaganda ve ajitasyon faaliyetleri ve örgütsel çalışmalar elbette ki sömürgeci parlamentoya üye seçmek ve dernekler oluşturmak için değil, silahlı mücadele temelinde ve onu geliştirmek için yapılmalıdır. Grev, gösteri, boykot, işgal, vb. her türlü kitle mücadelesi, gerilla biçiminde yürütülen silahlı mücadele temelinde ve ona bağlı bir biçimde yapılmalı, silahlı mücadele tarafından korunmalı ve bunların hepsi gerilla savaşının gelişmesine hizmet etmelidir. Parti, temel mücadele biçimi olarak gerilla savaşını yürüteceğine göre, kendi örgütlenmesi ve kitleler içinde yapacağı örgütsel faaliyetler bu halkaya bağlı olmalıdır.

Kürdistan'da uygun taktiklerle uzun süre ve başarılı bir biçimde yürütülecek gerilla savaşı, çok güçlü bir siyasal gelişmeye yolaçabilecektir. Böyle bir mücadele temelinde Partinin örgütlenmesi ülke sathına yayılacak. Parti örgütleri gelişip çelikleşecek, halk kitlelerinin siyasal bilinçlenmesi, örgütlenmesi ve birliği yaratılacak, kitleler ulusal kurtuluş için direniş mücadelesine seferber olacak, kısaca her Parti hücresi bir savaş kurmayı, her insan bir savaşçı, her köy sömürgeciliğe karşı direnen bir merkez haline gelebilecektir. Kürdistan'da gelişecek gerilla savaşının etkisiyle Türkiye'deki devrimci siyasal gelişmeler hızlanacak, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ulusal kurtuluşçu gelişmeler ve bunlarla ilişkiler güçlenecektir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin uluslararası ilişkileri ve dışardan desteklenmesi gelişebilecektir. Özellikle ulusal kurtuluş mücadelelerinin doğal müttefikleri olan sosyalist ülkeler, ulusal kurtuluş hareketleri ve işçi sınıfı hareketleriyle, Ortadoğu'daki halk kurtuluş güçleriyle ilişkiler gelişip sağlamlaşabilecektir. Ve bu kadar güçlü siyasal gelişmeye yolaçan gerilla savaşı, bunlara da dayanarak daha gelişmiş silahlı mücadele biçimlerini ortaya çıkarabilecektir.

Gerilla savaşı böyle gelişmeleri ortaya çıkardığında Kürdistan'da halk savaşının daha yüksek biçimlerine geçilebilecektir. Özellikle halk kitlelerinin geniş siyasal desteği ve birliği sağlanıp mücadele sağlam üslere kavuşur ve Türkiye'deki siyasal gelişmeler devrim lehine hızlanırsa, Kürdistan'ın diğer parçalarında ulusal kurtuluşçu güçler gelişir, bunların desteği sağlanır ve buralarda sağlam üsler oluşturulursa, Ortadoğu'nun ulusal kurtuluş güçlerinin daha aktif desteği ve adeta mücadeleye bir üs görevi görecek kadar ileri yardımı elde edilirse, uluslararası destek arttırılır ve silah yardımı sağlanırsa, ve bütün bunlar belli ölçüde geliştirilirse, Kürdistan'da gerilla savaşı bir üst evreye, düzenli ve yarı-düzenli birliklerin hareketli savaşı evresine geçebilecektir. Kürdistan'ın elverişli coğrafi yapısı böyle bir savaş için oldukça uygundur ve insan gücü böyle bir savaşı yürütmeye yeterlidir.

Böyle bir aşama, Kürdistan devrimci savaşında, dengesizlikten yavaş yavaş dengeye ulaşıldığı ve stratejik savunma aşamasının sona erip stratejik denge aşamasına geçildiği bir aşama olacaktır. Bu aşamanın başlangıcında, biz siyasi yönden tam bir üstünlüğe sahip olacağız ve askeri yönden varolan kısmi dengesizliğimizi dengeye ulaştırmaya çalışacağız; düşman siyasi yönden çok zayıflamış olacak ve sınırlı bir biçimde sahip olduğu askeri üstünlüğünü kaybetmemek için çalışacaktır. Bu aşamada biz, gerilla savaşıyla hareketli savaşı bir arada uygulayarak, düşmanın askeri üstünlüğünü yok etmeye ve onu daha da geriletmeye, özellikle de kendi güçlerimizi toparlayıp geliştirmeye ve Türkiye'deki devrimci gelişmeyi hızlandırmaya çalışacağız. Bu stratejik denge aşamasında, Kürdistan'da devam eden gerilla savaşıyla hareketli savaş, eğer Türkiye'de de gelişmiş bir devrimci savaşla desteklenirse, ve Türkiye'de büyük kentler de dahil olmak üzere bir proletarya ve halk ayaklanması gündeme gelirse, bu ayaklanma durumu Kürdistan'a kadar genişletilerek Türkiye ve Kürdistan'da girişilecek halk ayaklanmalarıyla burjuva ordusu dağıtılabilecek, devrimin siyasi üstünlüğü böylece askeri üstünlüğe de dönüştürülerek burjuva iktidarı yıkılıp devrim zafere götürülebilecektir. Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin en olağan gelişmesi ve zafere ulaşması böyle olabilir.

Ama eğer böyle bir durum çeşitli nedenlerden dolayı gerçekleşmezse -yani çok hata yapılır ve destekler aktif bir biçimde sağlanamazsa, özellikle Türkiye'deki devrimci mücadele gelişemezse- Kürdistan'da gerilla ve hareketli savaşla sürdürülen denge aşaması daha da uzayacaktır. Bu uzama, sadece Kürdistan'daki gelişmelerden değil, daha çok Türkiye'deki devrimci mücadelenin durumundan kaynaklanacaktır. Özellikle Türkiye'nin büyük kentlerinde ayaklanmalar ortaya çıkarsa bu süreç kısalabilecek ve devrimin zafere ulaşması daha erken olacaktır. Bu nedenle, böyle bir durumda

KÜRDİSTAN HALKININ DEVRİMCİ ŞİDDETİ

biz, Kürdistan'da düzenli orduya geçmekten ziyade, daha çok Türkiye'deki devrimci mücadelenin gelişmesini körükleyeceğiz ve çeşitli biçimlerde -mücadele örgütlerini destekleyerek, ya da bizzat devrimci çalışmalara katılarak-Türkiye'de devrimci savaşımın gelişmesi için çalışacağız. Türkiye'de devrimci mücadeleyi geliştirerek burjuva ordusunu bu alanda çökertme ve zayıflatmaya, ve Türkiye'deki devrimci mücadelenin burjuva ordusunu bölüp parçalama gibi bir rol oynamasına büyük önem vermeliyiz. Bu, askeri sanatımız açısından önemli bir özellik olacaktır.

Bütün bu çalışmalar ve Kürdistan'da iyice gelişmiş olan gerilla savaşı, eğer Türkiye'de güçlü bir devrimci mücadeleye yolaçamaz ve bir ayaklanma durumu yaratamazsa, o zaman Türk burjuva iktidarını siyasi yönden tecrit etme ve askeri yönden yıpratma faaliyetlerimize devam edeceğiz. Bu faaliyetlerimizin sürdürülmesi, Türkiye'de bir ayaklanma durumunu geliştiremeyip, zayıf bir olasılık olarak Kürdistan'da daha gelişmiş bir askeri mücadeleye geçilmesi için elverişli durum yaratırsa, o zaman halk savaşımızın yeni bir aşamasına geçeceğiz. Bu, stratejik saldırı aşaması olacak. Eğer böyle bir gelişme olursa ve düzenli birliklerin de savaşıyla Türk burjuva ordusunun kalan birliklerini tasfiye etme imkânı doğarsa, özellikle bazı kent merkezlerine ve ovalık alanlara sıkışmış olan düzenli düşman birliklerini ve kalıntılarını temizleme faaliyetlerine de girişilebilecektir. Bu, herşeyden önce yine savunma ve denge aşamalarındaki gelişmelere bağlıdır. Bu aşamalarda içte tüm kitlelerin gelişkin siyasal desteği ve topyekûn direnme savaşına katılımı sağlanabilir, ve dıştan silahlanmadaki dengesizliği ortadan kaldırabilecek gelişkin silah yardımı alınabilirse, dış siyasal destek örgütler düzeyinden devletlerin güçlü desteğine dönüşürse ancak bütün bu gelişmelerin sağlandığı bir durumda stratejik saldırı aşamasına geçebileceğiz. Bu noktada; stratejik denge ve özellikle stratejik saldırı aşamasında gündeme girmesi kesin sayılabilecek ve hazırlıkları bugünden başlatılmış bulunan bir başka önemli etkenden sözetmek gerekmektedir. Bilindiği gibi bu, ABD-Türk ikili anlaşmaları ile Kürdistan'da üslendirilmekte olan **"Çevik Kuvvetler"dir. Bu güç, ABD emperyalistlerinin 1980'lerden beri uygulamaya koydukları, yeni, dünya ve Ortadoğu politikalarının bir ürünüdür. "Çevik Kuvvetler", Körfez ülkeleri, Mısır ve Türkiye'de ise Kürdistan'da üslendirilmeye çalışılan, emperyalizmin imha kuvvetleridir.** Bu kuvvetler, stratejik savunma döneminde değil; dengenin başta ABD olmak üzere emperyalizm aleyhine dönmeye başladığı, nihaî bir savaş döneminde; kukla yönetimlerin aşıldığı ve devrimleye **yüztuttuğu bir anda ABD'nin bölge ilerici ve devrimci güçlerine karşı piyasaya süreceği işgal kuvvetleridir.**

ABD emperyalistleri, bölgede işgali göze almışlardır. Ancak böyle bir girişim için, nihaî savaş zamanını beklemektedirler. ABD, özellikle sömürgeci-faşist Türk yönetimini tahkim edip, "Çevik Kuvvetler"i özellikle burada geliştirerek; bir yandan bu yönetimi, öte yandan bölgedeki diğer kukla yönetimleri kurtarmak için, başta Kürdistan'daki Ulusal Direniş Savaşına karşı olmak üzere bölgedeki tüm ulusal ve sosyal kurtuluş güçlerine karşı bastırma ve işgal hareketlerine hazırlanmaktadır ve buna girişecektir.

Bu durumu bilen askeri-faşist Türk yönetimi programını yürütmekte, açıklamalarından da anlaşılabileceği gibi, kendisini daha şimdiden böyle nihaî bir hesaplaşmaya hazırlamaktadır.

Ancak bu durumda Kürdistan için de tarihi bir fırsat doğacaktır. Herşeyden önce, bölge ve dünya ilerici ve devrimci güçleriyle, daha şimdiden açılmış bulunan ilişki ve dayanışma imkânları, böyle bir durumda daha da yaygınlaşacak Kürdistan halkının yüzyıllardan beridir biriken kin ve öfkesi bir patlamaya dönüşecek veya koşullar bunun için sonderece elverişli ve olgun bir hale gelecektir.

Böyle bir durumda, çok önemli bir güç olan Türkiye halkının da sosyo-ekonomik çelişki ve ilişkileri önemli oranda değişecek, Türkiye halkı açısından direnme ölüm-kalım meselesi haline gelecek, ve direniş zemini alabildiğine genişleyecektir. Kürdistan'da ise bu durum, daha da derinleşecektir.

ABD'nin açık işgali koşullarında, sadece ABD'nin desteğine dayanmak zorunda olan bir yönetim olarak sömürgeci-faşist Türk yönetimi, dünya ve bölge halklarından bütünüyle tecrit olurken; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, tarihte ilk defa gerçek anlamına kavuşarak anti-empeyalist yanı derinleşecek ve Hareketimiz, uluslararası sosyalist ve ilerici güçleriyle bu temelde, daha sağlam bağlar kurarak, onların aktif desteğini alabilecektir. Nitekim, sömürgeci-faşist yönetim böyle bir durumda, ancak bölge gericiliğinin desteğini sağlayabilmesine karşılık, sosyalist sistem ve bölgenin tüm ilerici kuvvetlerinin karşı koyması ile yüzyüze gelecektir. Bunun belirtileri bugünden görülebilmektedir.

Bu konuyu, genel hatları ile bu biçimde ifade ederek geçelim.

Stratejik saldırı aşamasına geçildiğinde, Türk burjuva ordusunun kalıntılarının temizlenmesiyle sadece Kürdistan'da değil, büyük olasılıkla Türkiye'de de devrimin zafere ulaşması başarılmış olacaktır. Böylece Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Kürdistan devrimci savaşı, uzun süreli halk savaşımız, Türk proletaryasının ve halkının kurtuluşa ulaşmasına da en büyük katkıyı yapmış olacaktır.

Eğer bütün zorluklar bizim omuzlarımıza biner ve biz bunun altından başarıyla kalkarsak, o zaman gerçekten sadece Kürdistan'daki devrimci görevlerimizi yerine getirmiş olmayacak, aynı zamanda Türkiye'deki devrimci görevlerin yerine getirilmesinde de büyük bir rol oynamış olacağız. Kürdistan'da yenilen Türk burjuvazisinin **ve onun zor sisteminin ordusunun, yalnızca** Türkiye'de egemen olabileceğini, Türk halkı üzerinde egemenliğini sürdürebileceğini olası görmüyoruz. Özellikle bu konuda, Kürdistan kurtulduktan sonra işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin Türkiye'de iktidarda kalabileceğini savunan yanlış anlayışların varlığına dikkat çekmek gerekiyor. Bu anlayışların burjuva ve küçük-burjuva özelliğini hemen belirtebiliriz. Kürdistan'da devrimci dönüşüm yerine bazı reform uygulamalarıyla "Türkiye'ye demokrasi, Kürdistan'a özerklik" gibi bir amacı olan bu anlayışın, Kürdistan'ın diğer parçalarında tanık olunan benzerleri de dikkate alınırsa, gerçekte reformist burjuva ve küçük-burjuvazinin anlayışı olduğu açıkça görülür. Halkların kendi kaderini özgürce tayin etmesinin ve bunun bir biçimi olarak bağımsızlık ve özgürlük temelindeki birliğinin, ancak muzaffer devrimler sonucu gerçekleşebileceği sonderece açık iken ve proletaryanın sorunu çözmede tek yöntemi bu iken, "Türkiye'ye demokrasi, Kürdistan'a özerklik" ya da "özgürlük" gibi sosyal kapsamı belirlenmeyen, içinde hangi sınıf ve tabakaların bulunacağı, hangi sınıfın iktidar olacağı açıklanmayan bu tip kavramların, reformist küçük-burjuva ve burjuvazinin etkisini taşıdığını unutmamak gerekir. Buna karşılık proleter devrimci anlayışın, Türk burjuva devletinin devrimle devrilmesi ve devrimci-demokratik bir halk diktatörlüğünün kurulması, bunun da zorunlu olarak ulusal sorunun devrimci çözümünü bir ilke düzeyinde kabul etmesi, zaten böyle bir devrimin büyük oranda Kürdistan'da geliştirilecek devrimci mücadeleyle başarılacağı ve Kürdistan halkının kendi kurtuluşunu büyük oranda özgücüyle sağlayacağı biçiminde olduğunu belirtmiştik. Böyle bir gelişme sonucunda ortaya çıkacak bir çözüm biçimi olarak, Kürt halkının, Türk halkıyla bağımsızlık ve özgürlük temelinde kurabileceği birliğin onun enternasyonalist anlayışından ötürü olacağı, bunda halkların daha çok kazanacağını bildiği için böyle bir çözüm isteyebileceği, bu koşullarda herhangi bir zoraki baskıyla böyle bir politikayı benimsemeyeceği, zaten vereceği mücadeleden açıkça belli olacaktır. Burada bağımsızlık ve özgürlük temelinde birlik arama bir zorlama sonucu değil, halkların öz çıkarlarından kaynaklanma özelliğine sahiptir. Devrimci-demokratik bir yönetim, ister Kürdistan'da gelişsin, isterse Türkiye'de gelişsin, ister bir federal devlet olsun, isterse ayrı iki devlet kurulsun; ulusal sorunun çözümünde biricik belirleyici etken halkın öz çıkarlarıdır. Bu şartlarda kendi isteğine göre ya ayrı bağımsız bir devlet kurar, ya da sovyetik cumhuriyetlerin birliği biçiminde bir federasyon oluşturur. **Bu biçimlenişlerin belirlenmesi**, halkların emperyalizme karşı durma ve sosyalist toplumu kurma doğrultusundaki çıkarlarına yakından bağlıdır.

Buraya kadar yaptığımız kısa tahlil içinde Kürdistan devrimci savaşının çizgisini, özelliklerini, gelişimini, Kürdistan ulusal kurtuluş devriminin ve Türkiye demokratik halk devriminin gerçekleştirilmesinde oynayacağı rolü belirttikten sonra, bir nokta üzerinde yeniden kısaca durmak istiyoruz. Kürdistan devrimci savaşında, uzun süreli halk savaşında gerilla savaşı stratejik rol oynayacaktır. **Yapmış olduğumuz tahlillerde açıkça gördük ki, ulusal kurtuluş devrimimiz ister stratejik denge aşamasında, isterse stratejik saldırı ile** zafere ulaşsın, her üç aşamada da temel savaş biçimlerinden birisi gerilla savaşı olacaktır. Bundan daha da önemlisi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı, başka bir savaş biçimiyle değil, yalnız ve yalnız gerilla savaşıyla başlayabilecek ve en önemli gelişimini gerilla savaşı temelinde sağlayabilecektir. Yine ayrıca, Kürdistan'da gelişen gerilla savaşı, Türk devletine karşı bir denge tutturduğunda, eğer bu, Türkiye'deki devrimci mücadele ve ayaklanmalarla desteklenirse burjuva devletini yıkabilecek ve devrimi zafere götürebilecektir. Görülüyor ki, stratejik her aşamada ve devrimin zafere gitmesinde gerilla savaşının stratejik bir yeri vardır. Bu nedenle, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, gerilla savaşından vazgeçemez. Kürdistan'da, temel mücadele biçimi olarak gerilla savaşı verilmeden daha gelişmiş halk savaşına geçilebileceği iddiaları, somut gerçeklikten uzak ve desteksiz iddialardır. Ulusal kurtuluş siyaseti, ancak gerilla temelinde pratik mücadeleye dönüşebilecektir. Güçlü bir ulusal ve siyasal gelişmenin henüz olmadığı, düzenli orduların bulunmadığı Kürdistan'da tüm bunları ortaya çıkarıp geliştirecek temel araç gerilla olabilir. Bunun için, silahlı mücadelenin bu biçimini, gerilla savaşının özelliklerini ne kadar iyi kavrarsak, ulusal kurtuluş siyasetinin pratiğe geçirilmesinde de o kadar başarılı oluruz. Bunun için, Kürdistan'da devrimci savaş vermek isteyen her komünist ve yurtseverin, Kürdistan'da geliştirilecek gerilla savaşının strateji ve taktikleri sorununu incelemesi, bu sorunu çözümlemesi ve bu konuda sürekli çalışma yapması gerekmektedir.

f) Kürdistan Devrimci Savaşının Rolü ve Önemi:

Yüzyıllardan beri yabancı işgal, istila ve sömürgecilik uygulamalarına maruz kalan, köleciliğin, feodalizmin ve sömürgeci kapitalizmin birleşmiş ağır baskısı **altında yaşayan, ulusal birliği parçalanmış, ekonomik**, sosyal, siyasal ve ulusal her alanda bağımsız gelişmesi sömürgeci zor uygulamasıyla engellenmiş olan Kürdistan halkının bağrında gelişecek devrimci savaşın, her alanda kurtuluşunu sağlamak için, bu halkın yöneleceği halk savaşının rolünün ve öneminin ne olacağı bunlardan açıkça görülmektedir; ve böyle bir konu hakkında yazılacak çok şey olacağı açıktır. Ancak biz, burada, yazı içinde de birçoğunu açıklamış olduğumuz konu hakkında kısa belirlemeler yapacağız ve bununla yetinerek daha fazlasını somut pratiğe bırakacağız.

Savaş, bir ülkenin ekonomik ve toplumsal güçlerini sınar. Kürdistan devrimci savaşı da, Kürdistan'ın ekonomik ve toplumsal güçlerini sınayacak; yaşama güçlerinin olup olmadığını gösterecek, yaşamaya hakkı ve gücü olanla olmayanı biribirinden ayıracak, eskiyi, çürümüşü, çağdışı olanı mezara gömerken, yeniyi, sağlamı, çağdaş olanı geliştirecek, Kürdistan halkının gerçek kurtuluşa, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizme gitmesine hizmet edecektir. Kürdistan'da yüzyıllardan beri süren yabancı egemenlik ve halkı karanlıklar içinde tutan feodal gericilik, ancak halkın atılacağı bir devrimci savaş ile yıkılacaktır. Kürdistan devrimci savaşı, halkın her türlü ulusal ve toplumsal gelişmesini durduran karşı-devrimci zor sistemini parçalayacak, halk üzerindeki kölelik zincirlerini kıracak ve böylece Kürdistan toprağına özgürlük tohumlarını saçacaktır. Nasıl ki, Kürdistan halkının sömürgeci ve feodal egemenlikten kurtulması, onun için her türlü gelişme yolunun açılması ancak ulusal kurtuluş devriminin gerçekleşmesiyle mümkünse, böyle bir devrimin zafere ulaşması ve bu tür gelişmelere yol açması da ancak muzaffer bir halk savaşının verilmesiyle mümkün olacaktır. Kısaca, Kürdistan'da gelişecek devrimci savaş, halk savaşı, Kürdistan halkının tarihinde yeni bir çağın açılması, sömürgecilik ve gerici egemenlik çağının kapanması, ulusal bağımsızlık ve özgürlük çağının, sosyalizm çağının başlaması olacaktır.

Kürdistan devrimci savaşının, Türkiye devriminin de esas bir anahtarı ve vazgeçilmez bir dayanağı olacağı, daha önce yapmış olduğumuz tahlillerde açıkça görülmektedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının gelişim sürecinin, aynı zamanda Türkiye devrimci savaşının da gelişim süreci olduğunu, böyle bir savaşın Kürdistan halkının kendi kaderini tayin etmesi anlamına geldiğini, iki halkın kurtuluşu arasında sıkı bir bağlılık bulunduğunu açıklamıştık. Bizim bu yaklaşımımız, sadece stratejik ve taktik bir yaklaşım değil, aynı zamanda enternasyonalist anlamda bir yaklaşımdır; proleter devrimcilerin enternasyonalizme bağlılığının bir sonucudur. Ve bizde enternasyonalist anlayışın en somut biçimi, Kürdistan'da geliştirilecek devrimci ulusal kurtuluş mücadelesinin Türkiye devriminin gelişmesine ve zafere ulaşmasına destek olmasıdır. Bunun bize yüklediği ve bizim bilincinde olduğumuz en açık görev, Kürdistan'da sonderece elverişli olan devrim koşullarının devrimci savaşa dönüştürülmesi ve bundan Türkiye devrimci mücadelesinin en aktif bir tarzda yararlandırılmasıdır.

Enternasyonalist anlayışımızın önemli bir halkası da, Kürdistan'da geliştirilecek devrimci savaştan Ortadoğu halklarının kurtuluş mücadelelerini yararlandırmak, Ortadoğu'daki halk devrimlerinin gelişmesini, hızlanmasını kendi mücadelemizle en aktif bir tarzda desteklemektir. Kısaca enternasyonalist politikamız, başta Türkiye Devrimi olmak üzere Ortadoğu halklarının kurtuluş mücadelelerini en aktif bir tarzda desteklemeyi, tüm dünya halklarının ulusal kurtuluş mücadelelerine en aktif bir biçimde destek olmayı, sosyalist ülkelerle sıkı ittifakı ve dünyada sosyalizmin gelişip

KÜRDİSTAN HALKININ DEVRİMCİ ŞİDDETİ

güçlenmesine hizmet etmeyi öngörür. Bütün bu görevleri gerçekleştirmenin ve bu anlayışımızı pratiğe uygulamanın en somut ve temel biçimi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini her şart altında ve kararlı bir biçimde geliştirmemiz olacaktır.

Şurası çok açıktır ki Kürdistan'da zafere ulaşacak bir halk savaşı yanlızca Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin yapılmasını sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda, etkisi tüm Ortadoğu'ya hemen yayılacaktır. Özellikle Kürdistan'ın diğer parçalarındaki halk güçlerinin en aktif bir biçimde devrimci savaş içine çekilmesinde olduğu gibi, bu parçaların bulunduğu devletlerde halk devrimlerinin geliştirilmesinde de, zafer yolunda ilerleyen Kürdistan halk savaşının rolü çok büyük olacaktır. Bu ülkelerde devrimci-demokratik halk diktatörlüklerinin kurulması da, Ortadoğu'yu tümüyle yeni bir döneme, halk devrimleri dönemine, sosyalizmin kurulmaya başlaması dönemine sokacaktır. Ve böyle **bir döneme giren Ortadoğu'nun da emperyalizme çok güçlü bir darbe vuracağı, Ortadoğu'dan kovulan emperyalizmin dünyada tutunacak çok az bir yer bulabileceği, kendi inine, metropollerine çekilerek buralarda nihaî ölümünü bekliyebileceği, ve böylece emperyalizmin yeryüzünden silinmesinde Ortadoğu devrimlerinin tarihi bir rol oynayacağı açıktır.**

Kürdistan Devriminin, zafere ulaşacak Kürdistan halk savaşının büyük zorluklarla karşılaşmasının bir nedeni de Ortadoğu'da ve dünyada oynayacağı bu önemli roldür. Geliştirilmesinin ve zafere gitmesinin uluslararası etkisi, emperyalizmin mezara gömülmesi mücadelesindeki rolü büyük ve önemlidir. Bu durumu çok iyi bilen emperyalizmin çeşitli odakları topyekûn olarak daha başından beri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı kendi "özel savaş" yöntemlerini dayatmışlardır. Bugün emperyalizme karşı olan fakat sosyalizmin gelişmesi sonucunda uzun vadeli çıkarları bozulan Ortadoğu'daki çeşitli güçlerin, Kürdistan'ı kaçınılmaz olarak sosyalizme götürecek ve Ortadoğu'da sosyalizmin etkinliğini geliştirecek olan Kürdistan devrimci savaşımına karşı çok dikkatli davranması, en aktif ve katıksız anti-emperyalist olmasına rağmen, bu mücadeleyle gerekli ilişkiyi geliştirmemesi boşuna değildir. Hatta, Ortadoğu'da yol açacağı gelişmelerle dünya dengesini alt-üst edebilecek olan Kürdistan devrimci savaşının yaratacağı bu değişikliklere göre kendi politikalarını henüz oluşturmamış olan sosyalist ülkeler bile, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı kesin tavır belirleyememekte, Kürdistan'a ilişkin açık bir politika çizememekte ve bu nedenle mücadelemiz yeterli destek görememektedir.

Şu gayet açıktır ki, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımı, sosyalizmden başka bir doğrultuyu, yolu tutamaz. Başka bir deyişle Kürdistan'da Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesine, sosyalizm güçlerinden başka bir güç önderlik edemez. Bu nedenle Kürdistan ulusal kurtuluş devriminin Ortadoğu'ya sosyalizmi tanıştıracağını, Ortadoğu'da sosyalizmi yayacağını söylüyoruz. Bu açıdan, Ortadoğu'da sosyalizmin gelişmesinde çıkarı olan tüm uluslararası güçlerin devrimimizin stratejik dostları olacağı, sosyalizmin gelişmesinden çıkarları bozulanların ise devrimimizin stratejik dostları olamayacağı, bunlar içinde çeşitli biçimde emperyalizme karşı tavrı olanların devrimimizin taktik açıdan dostları olabileceği açıkça bilinmelidir.

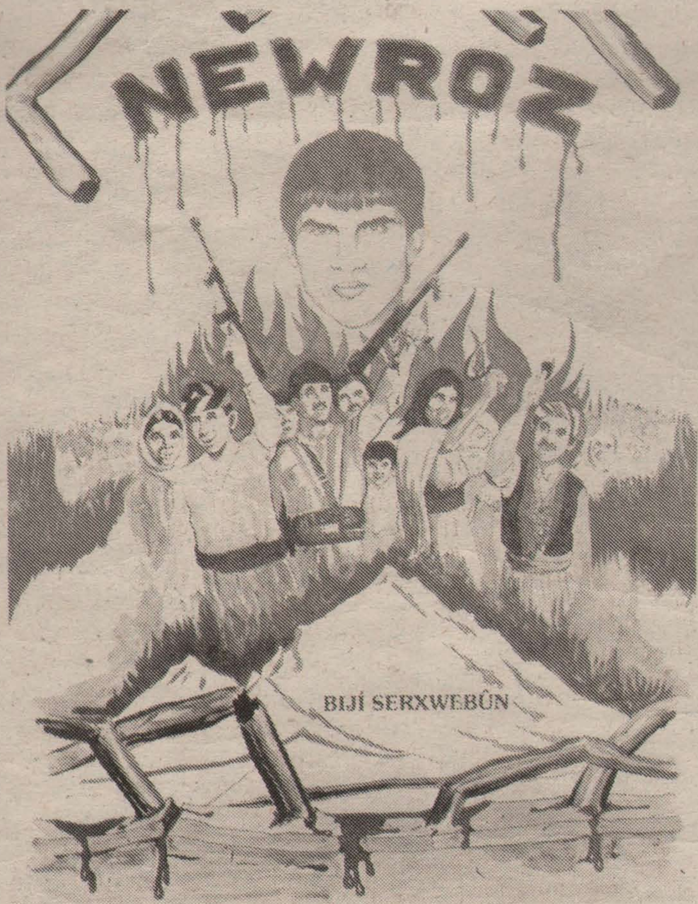
Uluslararası durum, Kürdistan'ın tarihi ve toplumsal özellikleri ve ulusal baskıyı uygulayan güçlerin durumu hakkında yapılan tahliller açıkça göstermektedir ki, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin sosyalist bir doğrultuda gelişmesi zorunludur. Bu nedenle, genelde tüm anti-emperyalist hareketlerin daha başlangıçtan itibaren geniş bir uluslararası destek bulmalarına karşılık, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, tutarlı bir anti-emperyalist ve anti-Amerikancı olduğu halde böyle aktif destekleri bulamamaktadır. Bu durum, Kürdistan'daki devrimci mücadelenin sosyalizme yatkın özünden ve Ortadoğu'da sosyalizmi hızla geliştirebilecek olan özelliğinden kaynaklanmaktadır. Kürdistan ulusal kurtuluş devrimi, karşısına aldığı devletleri burjuva demokratik devletler haline getirmeyecek, tam tersine bu devletleri yıkarak o halkların sosyalizme gitmesine hizmet edecektir. İşte bu nedenledir ki, Küba Devriminin Latin Amerika'da, Vietnam Devriminin Uzakdoğu'da, Angola ve Mozambik devrimlerinin Afrika'da oynadıkları rolü, Kürdistan Devrimi de Ortadoğu'da oynayacaktır diyoruz. Ve Kürdistan halk savaşının böyle tarihi bir düzeyde rolü ve önemi olacaktır diyoruz.

Sonuç olarak, halkımızın uygulayacağı devrimci şiddetin Kürdistan'da ve uluslararası düzeyde, emperyalizme karşı sosyalizm ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin gelişmesinde oynayacağı rol kısaca böyle belirtilebilir. Kürdistan ulusal kurtuluş devriminin temel mücadele biçimi olan halk savaşının çizgisi, özellikleri, rolü ve önemi genel hatlarıyla böyledir. Biz burada mücadelenin genel doğrultusunu ve bu doğrultuda ortaya çıkacak aşamaların genel özelliklerini belirttik. Şüphesiz bu belirlemelerde bile hata ve eksiklikler olabilecektir ve bütün bunları ise pratik düzeltecektir. Ancak belirlenen genel doğrultunun doğru olduğuna inanıyoruz ve daha fazla tahlil yapmanın hem gereksiz, hem de somut pratik hakkında kehanette bulunma olacağını söylüyoruz. Devrimci şiddet konusunda böyle bir tahlil düzeyine ulaşmamız, ancak geçmiş teorik ve pratik çalışmalarımızla, Parti faaliyetlerimizle mümkün olabilmiştir. Geçmiş devrimci mücadelemizin doğru devrimci bir eleştiri süzgecinden geçirilmesi, bizi böyle gelişkin bir devrimci şiddet anlayışına ulaştırmıştır. Eğer teoride buna ulaşılabilmişse, pratikte de bütün zorluklar göğüslenerek bu anlayışın uygulamaya geçirilmesinin önemli ve soylu bir devrimci görev olduğu açıktır. Eğer etkin planlama, örgütleme ve eylem çalışmalarıyla bu anlayış pratikte başarıyla uygulanmaya konabilirse, işte o zaman Kürdistan Devrimi ve Kürdistan halkı yenilmez olacaktır.

Ulusal kurtuluş devrimi gerçekleştirilmeden Kürdistan'da özgürlük ve sosyalizm olamaz, ve muzaffer bir devrimci savaş, uzun süreli halk savaşı verilmeden Kürdistan'da hiç bir devrim gerçekleşemez!

Kasım 1981 - Mart 1982

NEWROZ PROGRAMI

NÜRNBERG 26–2–1983 Um: 17-00 Uhr Gesellschaftshaus Gartenstadt Buchenschlag 1 8500 Nürnberg-1	HAMBURG 20-3-1983 Um: 14-00 Uhr Von-Melle-Park 8 Audi Max-Räume Uni-Hamburg 2 Hamburg 13	PARIS 10-4-1983 14-00 Uhr Maison Dela Mutualite 24 Rue Saint-Victor Metro Maubert-Mutualite 75005 Paris
KÖLN 5–3–1983 Um: 17-00 Uhr Stadthalle Mülheim 5000 Köln 80 OSNABRÜCK 6-3-1983 Um: 14-00 Uhr Halle Carten Lager 4500 Osnabrück	FRANKFURT 26–3–1983 Um: 16-00 Uhr Bürgerhaus Nordweststadt 6000 Frankfurt-	STOCKHOLM 16-4-1983 Um: 19-00 Uhr Vasa-gymnasium Kalr-Bergs Väg. 15 11327 Stockholm
KARLSRUHE 12–3–1983 Um: 15-00 Uhr Uni Karlsruhe Mensa Saal Adenauer-Ring No:7 Karlsruhe	MANNHEIM 27-3-1983 Um: 14-00 Uhr Rheingold Halle Neckarau 6800 Mannheim	SCHWEIZ 23-4-1983 Um: 17-00 Uhr Rest Sans Souci 4123 Allschwil Basel
HANNOVER 19–3–1983 Um: 16-00 Uhr Stadthalle Theoder Haus pl.1-3 3000 Hannover 1	HOLLAND 2–4–1983 Um: 16-00 Uhr Amicitia Bv Westeinde 15 2512 GS-Den Haag	BERLIN 30-4-1983 Um: 17-00 Uhr Gary Str. 32 1000 Berlin 33 Fu-Audi-MAX U-Bahn Tiehlplatz

PROGRAM

1- Axaftın
2- Koro
3- Folklor
4- Koma Berxwedan
5- Tiyatro
6- Hozan û Dengbêj

1- Açılış Konuşması
2- Koro
3- Folklor
4- Koma Berxwedan (Müzik Gurubu)
5- Tiyatro
6- Ozanlar

Hitler faşizmi, tüm dünyada bir kez daha lanetlendi

Faşizmin toplu katliamlarından sadece birini görüntüleyen bu resim, onun insanlığa karşı işlediği vahşetin açık bir belgesidir.

Bundan 50 yıl önce 30 Ocak 1933 yılında bütün dünya Almanya'da meydana gelen yeni bir gelişmeyle çalkalandı. Almanya'da naziler iktidara gelmişti. Bu tarih, başta Alman halkı olmak üzere tüm dünya halkları için kapkaranlık bir dönemin, büyük acılarla dolu olarak gelecek günlerin de başlangıç tarihiydi.

Almanya'da faşizm nasıl iktidara gelmişti? Böyle bir gelişmeye hangi nedenler yol açmış, hangi koşullar hızlandırmıştı? Bütün bu soruların cevabı birinci dünya savaşı sonrasında ortaya çıkan mevcut durumda aranmalıdır.

Faşizm denen kudurganlık, birinci dünya savaşı koşullarında ortaya çıkan ve dünya proletaryası ve ezilen halklarına kurtuluş yolunu aralayan Büyük Ekim Devriminin zaferle sonuçlanmasından sonra boy vermeye başladı. Burjuvazinin bu karşı-devrimci yönelimi, onun temsil ettiği ekonomik gelişmenin bir ürünüydü. 1920'li yılların sonlarına denk düşen bu dönemde emperyalist sistem yeni bir ekonomik krizin pençesinde kıvranmaktaydı. Gerek ekonomik istikrarı sağlayıp kapitalizmi restarasyona uğratmada, gerekse ülke içinde gelişen proletaryanın devrimci mücadelesini bastırmada burjuva demokrasisinin ve parlamentosunun yetersiz kaldığını gören emperyalist burjuvazi, bunalımdan çıkış yolunu faşizmde bulmaktaydı. Bunun sonucunda özellikle sınıf mücadelesinin üst boyutlara ulaştığı Avrupa ülkelerinden Almanya, İtalya ve Japonya da faşist diktatörlüklerin ardıardına iktidara geldikleri görüldü.

Almanya birinci dünya savaşını bizzat başlatan ülkelerin başında gelmekteydi. Dünyanın çeşitli ülkelerindeki hammaddeleri eline geçirmek, ürettiği fazla malı dış pazarlara

Faşizmin toplama kampları açlık ve işkence ile insanları sistemli olarak öldürmenin aracı haline getirilmişti.

satmak isteyen Avrupa burjuvazisi, kendi içinde, milyonlarca insanın ölümüne, milyarlarcasının yaralanması ve sakat kalmasına yol açan ve insanlığın üzerinde nesiller boyu izleri sürecek olan çılgınca bir savaşa tutuşmuştu. İşte bu savaşa sömürgeler üzerinde hak iddia ederek yeniden paylaşılması için giren Almanya'nın, savaştan yenilgiyle çıkması, faşizmin bu ülkede iktidara gelmesinin koşullarını hazırlayan en büyük etmenlerden biri oldu. Savaş sonrası Almanya'sında ekonomik kriz korkunç boyutlara yükselirken, siyasal yapı da altüst olmuş, kitlelerdeki hoşnutsuzluk alabildiğine büyümüş, 1919 yılında diğer kapitalist devletlerle imzaladığı Versay anlaşmasıysa bu hoşnutsuzluğu en üst noktasına tırmandırmıştı. Bu anlaşmayla Almanya elindeki son sömürgeleri de yitiriyor, çok büyük meblağlara varan dış borçları ödemeyi kabullenerek, yabancı işgali onaylıyordu.

Bu arada birinci dünya savaşının en büyük tarihi ve siyasal olayı olan 1917 Ekim Devrimin etkisi, kendisini, tüm dünyada olduğu gibi, Alman toplumu içinde de duyurmaya başlıyor ve Almanya, büyük kitle gösterileri, sokak çatışmaları ve dev grevlerle sarsılıyordu. Kitlelerdeki bu tepkiyi gidermenin yollarını bulamayan sosyal demokratların yönetimindeki mevcut hükümet, kapitalizmi yokoluş tehlikesiyle karşı karşıya bırakmıştı. Ekonomik ve siyasi bunalım had safhaya ulaşmış savaşın yorgunluğunu üzerinden atamayan ve yenilgiyi kabullenemeyen kitleler, savaş sonrasında yüzyüze oldukları açlık ortamından bıkmış, tam anlamıyla bir patlamanın eşiğine gelmişlerdi.

Savaşta ve savaş sonrası dönem yaşanan gelişmeler sınıf farklılıklarını oldukça belirginleştirerek, sınıflararası mücadeleyi kızıştırmış, köylülük ve orta sınıflardaki proleterleşme o güne kadar görülmeyen ölçülere varmıştı. Alman sosyal-demokrasisi soldan duyduğu korkuyu giderebilmek için izlediği yanlış politikalar sonucu köylülüğün desteğini kaybederken, enflasyon hızındaki artış ile çalışma hızındaki düşüşün, her geçen gün biraz daha proleterleştirdiği orta sınıfların artan kızgınlığını da üzerine çekmeye başlamıştı. Bu arada işçi sınıfı hareketi de gelişme göstermiş, sınıf mücadelesini daha bilinçli bir eyleme dönüştürmüş olan Alman proletaryası, Roza Lüxsemburg ve Karl Libnecht gibi büyük komünist kişiliklerin girişimleriyle kurulan Alman Komünist Partisi (KDP)'nin saflarına akın eder bir duruma gelmişti. Ama bu gelişmeyi durdurabilmenin her türlü yolunu deneyen Alman gerici çevreleri, daha sonra, sosyal-demokrasinin sola karşı tutumundan ve yetersizliklerinden de yararlanarak, KDP'nin kuruluşunun üzerinden fazla uzun bir süre geçmeden dünya proletaryasının bu iki yiğit önderini alçakça katledecekler ve bu olayla işçi sınıfı hareketini büyük oranda gerileteceklerdi.

Başında Adolf Hitler'in bulunduğu Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi, bir başka adıyla naziler işte böyle bir ortamda doğup gelişti. Büyük tekelci sermaye çevreleri, hem işçi sınıfının mücadelesini bastırarak soldan gelebilecek muhtemel tehlikeleri önlemek, hem de içine düştükleri ekonomik bunalımı hafifletmek için saldırgan bir politikaya duydukları ihtiyaçtan ötürü bu gelişmeye dört elle sarıldılar. Bunun için Alman kapitalizmi, Hitler'i, her açıdan destekleyerek, faşizmi besleyip güçlendirdi. Ordudan terhis olmuş eski subayları, lümpenleri, yardakçılar ve maceracıları da etrafına toplayan Hitler, bunlar eliyle başvurduğu yaygın terör eylemleri sonucunda yarattığı yılgınlık ortamında adım adım iktidara gelmesinin koşullarını hazırladı. Bir dizi siyasal gelişmenin ardından 30 Ocak 1933 Hitler faşizminin iktidara geldigi gün oldu Hitler'in başkanlığında bir hükümet kuruldu. Naziler hükümette azınlıktaolmalarına rağmen, bu durum Hitler'in rakiplerini alaşağı etmesini ve zamanla iktidarını güçlendirip sağlamlaştırmasını önleyemedi. Ve Hitler, bu tarihten başlayarak 1945 yıllarına kadar devam edecek olan kanlı diktatörlüğünü 8 yıl gibi uzun bir süre yaşatabildi.

Hitler iktidara gelirken kitlelerin en acil taleplerini dile getiren yalana dayalı demogoji, propaganda ve boş vaadlerle onların önemli bir kesiminin desteğini almaya çalıştı. Hitler'in emriyle 27 Şubat 1933'de parlamento binasının yakılması, bu amaçla sahnelenen oyunun ilk perdesi oldu. Eylemin sorumluluğunu komünistlerin üzerine yıkan naziler, bu tür eylemlere sıkça başvurarak kitlelerde komünizme karşı sürekli bir düşmanlığı geliştirmeye ve yaygınlaştırmaya çalıştılar. Zaten nazilerin kendilerini nasyonal sosyalistler olarak adlandırmaları da bir tesadüf değildi. Bundaki amaçları kitlelerin sosyalizme duyduğu bağlılığı kullanmak, bu duygudan hareket ederek ırkçılığı körüklemekti.

KİTLELERİ SÜRÜKLEDİĞİ AÇLIK, YOKLUK VE SEFALET, HİTLER FAŞİZMİNİN DE SONUNU GETİRDİ

Savaş sonrasında ekonomik bunalımın etkisiyle başgösteren açlık kitlelerde büyük bir yılgınlığa yol açmış onları sürekli bir arayışa yöneltmişti. Kendisini en büyük 'kurtarıcı' ilan eden Adolf Hitler ise, işçi sınıfına hayat standartlarını yükseltmeyi, köylülüğe ürünlerin taban fiyatlarını arttırmayı, gençliğe de "umutlu yarınlar" vaadediyordu. Büyük bir çıkmaz içinde bulunan bu halkı ekonomik bunalımın sorumlusunun yahudiler olduğuna inandırmak o koşullarda hiçde zor değildi. Faşizmin başlangıçta yahudileri hedef alan ırkçı politikası kitleler üzerinde de etkili oluyor, onlarda yahudi halkına karşı içten içe büyüyen bir düşmanlığa yolaçıyordu.

Topluma ekilen bu düşmanlık tohumlarıyla birlikte Almanya'nın birçok yerinde o ünlü toplama kampları da açılmaya başlandı. Başlangıçta komünistler ve yahudilerin doldurulduğu bu kamplar, insanları sistemli bir biçimde yoketmeye yönelik sadist ruhlu canavarların eziyet etme zevkinin birer tatmin aracı haline getirildi.

Ama Hitler, ne söylediği gibi emekçi kesimlerin yaşam standartlarını yükseltmiş, ne de gençliğe vaad ettiği umutlu yarınları getirebilmişti. Emekçi yığınlar yokluk ve yoksulluk içinde kıvranırken, Hitler, silahlanma ve savaş kışkırtıcılığını hızlandırarak diğer ülkeleri ilhâk etmenin hazırlıklarını tamamlamıştı. Üstelik toplama kampları artık yalnızca komünistler ve yahudilerle değil, sosyal-demokratlar, tarafsız kesimler ve hatta bir zamanlar nazizme destek olan kişilerle doldurulmaya başlanmıştı. Alman halkı, faşizmin bir avuç tekelci kodamanın kanlı diktatörlüğünden başka birşey olmadığını anladığı zaman artık çok geç olmuş, okun sivri ucu faşizmden yana olmayan tüm kesimlere yönelmişti. Bu noktaya geldiğinde, kitleler, bir bütün olarak kendilerini yeni bir dünya savaşının yıkıntıları ve acıları içinde buldular.

Fakat bu savaş, pervasızca dünyaya meydan okuyan Hitler faşizminin de sonunu getirdi. Başta Sovyet Kızıl Ordusu olmak üzere, genelde Avrupa özelde ise Almanya'daki tüm anti-faşist güçlerin mücadelesi sonucunda dünya halkları başlarına mussallat olan faşizm belasından kurtulurlarken, Almanya'nın bir bölümünde de Alman Demokratik Cumhuriyeti ilan edilerek sosyalizme yönelindi. 30 milyon insanın ölümüne ve milyonlarcasının da sakat kalmasına yol açan bu savaş, kendisiyle birlikte insanlığın kurtarıcısı bir sosyalist sistemi de doğurdu.

Ama, Almanya'da faşizmin yıkılması, bu tehlikenin tümden bertaraf edildiği anlamına da gelmiyordu. Aksine kapitalist-emperyalist sistem çöküşü hızlandıkça faşizme daha çok sarılacaktı. Nitekim emperyalizmin ağır bunalımlar içinde kıvrandığı günümüzde, özellikle ulusal kurtuluş hareketlerinin yeniden hızlandığı sömürge ve bağımlı ülkelerde faşizmin geliştirilmesi bunun en açık örneğidir. Devrimci mücadelelerin ala bildiğine kızıştığı Latin Amerika halklarının uzun yıllardan beri faşist diktatörlüklerin ağır zulmü altında inletildikleri bilinmektedir. Keza yine Ortadoğu'da gelişen halk hareketlerine karşı bir yandan gerici yönetimler güçlendirilirken, öte yandan da faşist diktatörlükler işbaşına getirilmektedir. Avrupa ülkelerinde ise Hitler ile birlikte büyük oranda teşhir olan faşizmin bügünkü gelişimi daha farklı bir seyir izlemekte, özellikle saldırgan ve sert bir politikadan yana olan gerici yönetimlerin iktidara getirilmesine çalışılmaktadır. Yine başta F. Almanya olmak üzere Avrupa'nın birçok ülkesinde körüklenen yabancı düşmanlığıyla nazizm yeniden hortlatılmak istenmektedir.

Ancak, emperyalizmin hızlandırdığı bu gerici çabalar ve politikalara paralel olarak devrimci mücadeleler de gelişip güçlenmekte, dünyanın dört bir yanından ezilen halkların yaktığı devrim ateşi daha da alevlenmektedir. İnsanlığın geleceğini bundan böyle de emperyalizmin dayattığı kanlı faşist diktatörlükler ve saldırılar değil, dünya proletaryası ve halklarının yükselttiği devrimci mücadeleler belirliyecektir.

BİR NEWROZ'A DAHA ULAŞTIK!

Selam sana çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN, selam yüceliğine, bağımsızlık mücadelemizde bize ışık tutan soylu direnişine selam. Selam sana dağdaki partizandan, savaş esirlerinden, mücadele yoldaşlarından. Selam uğruna canını verdiğin Kürdistan halkından ve toprağından, yürekten selam.

Evet yoldaş, cuntaya karşı koyduğunuz eylemler, gösterdiğiniz direniş ve mahkemelerde haykıran sesiniz mutlaka kitlelere ulaştırılacaktır. Dava arkadaşların ve Kürdistan halkı, sizin omuz vererek yükselttiğiniz bu kavgayı sonuca götürebilmenin savaşımı ve coşkusu içindedir.

Evet, bir Newroz'a daha yaklaşıyoruz. Yeninin, baharın, özgürlük ve bağımsızlığın simgesi bir Newroz'u daha, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin ateşini dağların doruklarında yakmaya ve ona gerçek anlamını vermeye hazırlanarak karşılıyoruz.

Demirci Kawa ve Newroz isimlerinin Kürdistan halkı açısından sonderece önemli tarihi bir anı ve olayı ifade ettikleri bilinmektedir.

Kawa ve Newroz isimleri; halkımızın kendisini yeniden doğuşa ve dirilişe götürebilmek için dönemin en azgın temsilcilerine karşı yürüttüğü dişe diş mücadeleyi anlatır;

Kawa ve Newroz isimleri; halkımızın, aynı süreçten geçerken birçok halkın yokolduğu karanlık bir dönemi başarıyla kapattığını simgeler;

Ve yine Kawa ve Newroz isimleri; halkımızın iyiye, güzele, doğruya, özgürlüğe ve bağımsızlığa duyduğu derin tutkuyu onun için isyanı dile getirir;

Kürdistan halkı, sınıfsız toplumdan sınıflı topluma geçerken nasıl ki, bu sürece adını veren Kawa ve Newrozları yarattıysa, şimdi tersi durumda sınıflılıktan sınıfsızlığa doğru ilerlerken acaba bağrından yeni bir Kawa'yı çıkarabilecek ve Newroz yaratabilecek miydi?

İşte bu anlamda Kürdistan'da sömürgeci kapitalizmin etkisiyle de olsa proletarya sınıfının şekillenmesi ve bu sınıfın 1970'li yıllardan başlayarak siyasal örgütüne kavuşması olayı, tarihsel bir olaydır. Daha önceleri kendi çıkarlarını korumaktan yoksun, sürekli bir arayış içinde bulunan Kürdistan proletaryası ve halkı, bu tarihi olayı ancak 1970'li yıllarda yakalayabilmiş, kendi geleceği hakkında karar verme sürecine böylece girebilmiştir. Bu, Kürt halkının devrimcileştiğinin, Kürdistan'ın artık devrimler dönemine ulaştığının da bir göstergesiydi.

Ama gerek düşman çevreler, gerekse Türkiye'de halk ve devrim adına yola çıkan güçler olayın tarihselliğini ve Kürdistan'da yeni bir dönemin başladığını fazla anlayamadılar. Bırakalım anlamayı, bu olayın büyük bir gerçeklik haline dönüşebileceğini akıllarının ucundan bile geçirmediler. Onlara göre, Kürdistan sorunu çoktan halledilmiş, Kürt halkı, üzerinde estirilen terör, katliam ve zulüm politikasıyla eritilmiş, kendisinden haberi olmayan, kendisini tanımayan bir halk durumuna getirilmişti. Artık böyle bir halkın uyanması, değerlerine yeniden sahip çıkarak bu uğurda mücadeleye atılması olanaksızdı. Bu gerçek-dışı kurala öylesine inanmışlardı ki, gözlerinin önünde canlanmaya başlayan bir tarihi süreci farkedemeyecek kadar körleşmiş, anlayamayacak kadar sağırlaşmışlardı.

Bugünse durum tamamen değişmiş, Kürdistan sorununun çok yakın bir zamanda dünya politik arenasının gündemine geleceği daha şimdiden görülmeye başlanmıştır. Bu gerçek dost ve düşman tüm çevreler tarafından artık böyle bilinmektedir. Kuşkusuz bu kavrayış kendiliğinden değil, 6 yıllık bir mücadele pratiğimizin zorunlu bir dayatması sonucunda gerçekleşmiştir. Bugün pratik göstermiştir ki, devrimimiz uluslararası karakterde ve uluslararası önemde bir devrim olacaktır. Çünkü; Kürdistan Devrimi her yönüyle bir bütün olarak bölgedeki gelişmelerin seyrini etkileyecek, bir anlamda da belirleyecek ölçüde güçlü özelliklere sahip bir devrimdir. İşte zorluklarımız tam da bu noktada başlamaktadır. Bir devrimin uluslararası plandaki etkisi ne kadar büyükse, zorlukları da o kadar artar, düşmanı çoğalır. Ama bu durum, hiçbir surette o devrimi erteleyen veya geciktiren bir etmen olmaz, tersine onun pratikteki acilliğini ortaya koyar. Mevcut gelişmeler Kürdistan Devriminin basit bir devrim olarak değil, bölgeyi tümden etkileyebilecek, ve uluslararası planda değerlendirilebilecek güce sahip bir devrim olacağını göstermektedir.

Bu konu üzerinde biraz durmak, düşmanın bile görerek hızla tedbir almaya yöneldiği bir gerçeği hâlâ bu yönüyle görmek istemeyenlere bir kez daha hatırlatmakta yarar görüyoruz.

Bizler, Kürdistan Devriminin uluslararası karaktere sahip bir devrim olduğunu söylerken Kürdistan gerçeğini abartmıyoruz. Böyle bir tesbite, ülke, bölge ve dünyanın genel politik seyrinden yola çıkarak, bunun bilimsel izahını yaparak varıyoruz. Bu herhangi bir niyet veya isteğin sonucu değil, mevcut durum ve gelişmelerin doğal bir sonucu, detaylı bir araştırma ve incelemenin ürünüdür. Kürdistan bugünkü durumuyla öne çıkmış, Kürdistan Devrimi Ortadoğu devrimlerinin merkezî haline gelmeye başlamıştır. Bundan böyle bölgede meydana gelebilecek her gelişme bu gerçekten etkilenecek, ve yine Kürdistan her gelişmenin etkileyicisi ve yönlendiricisi olacaktır. Koşullar bunu zorunlu kılmaktadır. Mevcut koşullar sürdüğü müddetçe, Kürdistan'ın bugün bölge devrimleri açısından üstlendiği rol ve Kürdistan Devriminin önemi de sürekli olacaktır.

Kürdistan Devriminin pratiği yukarıda bahsettiğimiz anlamda çok şey ifade etmektedir. Ve bu gerçek bugün sınıf önsezileriyle de olsa Kürt halkı ve bölge halkları tarafından da sezilmektedir. Ama ne yazık ki, Kürdistan ve Ortadoğu halklarının bile kavramaya başladığı bu gerçeği, başta Türkiye sol –TKP'den HK'ye kadar– hareketleri ve reformist küçük-burjuva milliyetçileri –ÖY. ve diğerleri– olmak üzere bölgedeki bütün oportünistler hâlâ çarpıtmakta ayak diretiyorlar, hâlâ gözükara bir tarzda inkâra yöneliyorlar. Kürdistan Devriminin önemi ve yaratacağı pratik sonuçların bu kesimler tarafından kavranmadığı, yayın organlarında olduğu kadar, pratik tutum ve yaklaşımlarından da anlaşılmaktadır. Onların bu alandaki teorik ve pratik belirlemelerine ve tezlerine bakmak, Kürdistan'a yaklaşımlarındaki tutarsızlığı anlamak için yeterlidir. Daha kötüsüyse bu oportünistçe düşüncelerine Marksizm-Leninizmi kılıf etmeleridir. Ama bunun da yadırganacak bir yanı yoktur. Çünkü; dünyanın gelmiş geçmiş tüm oportünistleri tarafından kullanılan bir yöntemdir bu yöntem.

Biz yazımızda, çeşitli gurupların Kürdistan'a yaklaşımları üzerinde uzun uzadıya durmak amacında değiliz. Zaten gerek de yok. PKK daha ortaya çıktığı andan itibaren bu görüşleri ele alarak değerlendirmiş, bilimsel sosyalizmin amansız bir eleştiri süzgecinden geçirerek kitlelerin nezdinde teşhir ve tecrit etmiştir.

Ama biz yine de bugün gelinen noktada şu gerçeği bir kez daha hatırlatmakta yarar görüyoruz; Kürdistan halkı, PKK gibi güçlü bir önderliğe kavuştuğu günden bu yana bölge devrimleri safındaki yerini almış; Kürdistan da artık dünya gericiliğinin üzerinde cirit attığı bir alan olmaktan çıkmaya başlamıştır. Bundan da öte yukarıda da belirttiğimiz gibi Ortadoğu'daki devrim merkezî Kürdistan'a kaymaktadır. Bugüne kadar Ortadoğu halklarının devrimcileşmesi ve bu gelişmelerin etrafında devrim merkezinin yaratılması süreci oldukça değişik bir seyir izlemiştir. Bir dönem aynı rolü bir İran ve Filistin devrimi üstlenmişti. İran, bu rolünü Şahın yıkılmasından sonra tamamlarken, Filistin'in oynadığı rol de son İsrail saldırısıyla birlikte ortaya çıkan durum değişikliğiyle sarsılmıştır. Şimdi artık bu rol her geçen gün artan oranda Kürdistan'a doğru kaymaktadır. Bugünkü konumuyla Kürdistan da bu role adaydır. Kısaca, geçmişte Ortadoğu'da başka halklar ve partiler devrim merkezî olurlarken, Kürdistan, gericiliği besleyen bir kaynak olmuştur. Bugün ise bu gerçek tersyüz edilmiş, artık diğer bazı ülkeler gericiliğe kaynak teşkil ederlerken, Kürdistan devrimciliğin odağı ve itici gücü haline gelmektedir.

Bu temelde Kürdistan'da yaratılacak bir değişiklik açık ki, bölge konjüktüründe yeni altüst oluşlar yaratacak, çok önemli değişme ve gelişmelere neden olacaktır. Kürdistan Devrimi Ortadoğu'da egemen olan uyuşukluğa son vererek, bölgedeki devrimci mücadeleleri hızlandıracak, kurtuluşu yakınlaştıracaktır. Marksizm-Leninizmin Ortadoğu'da yıllardan beri unutturulan o militan özü, PKK ve Kürdistan eliyle yeniden canlanacak, bölge halkları tarihlerindeki en büyük atılımlardan birini daha yaşayacaklardır.

Aslında Kürdistan bu sürece daha erken girebilirdi. Ama gerek birden fazla sömürgeci devletin egemenliği altında bulunması, gerekse emperyalistler tarafından uygulanan politikalar bu süreci geciktirmiştir. Düşman kampın bu denli güçlü olması Kürdistan'ın rolünü erkenden oynayabilmesinin önündeki en büyük engellerden birini teşkil etmiş; bunlara reformizm ve sosyal-şovenizmin harcadığı olağanüstü olumsuz çabaların eklenmesiyse bunun tuzu-biberi olmuştur. İşte böyle bir ortamda emperyalizm Kürdistan'da istediği gibi at oynatmakla kalmamış, Ortadoğu genelindeki egemenliğini de pekiştirmiştir.

Ama 1970'li yıllarda PKK önderliğinde Kürdistan'da yükselen devrimci direniş mücadelesi, bütün bu olumsuzlukları olumluluğa dönüştürmüş, Kürdistan'ı yeni bir sürece ulaştırmıştır. Geçmişte emperyalizm tarafından bölge halklarının sömürmenin sağlam bir dayanağı haline getirilen Kürdistan, bugün bu konumunu gerilerde bırakmış, kendisiyle birlikte Ortadoğu'nun diğer halklarına da bahar getirecek, onların kurtuluşunu hızlandıracak bir alan durumuna gelmiştir.

İşte bu gerçek Newroz'a vardığımız şu günlerde çok daha bariz bir biçimde anlaşılmak zorundadır. Bunun için günümüzün Newroz perspektifini geçmişten daha farklı bir tarzda değerlendirmek gerekmektedir. Geçmişte Newrozları sömürgeci egemenliğin ağır baskı ve zulmü altındaki mücadelesiz bir esaret ortamında gerçek anlamından uzak bir biçimde kutlanmaktaydı. Günümüzün Newrozları ise tamamen farklı koşullarda kutlanmaktadır. Bugün Kürdistan halkının kendisini gericilikten sıyırarak devrimci saflara katılması, her ne pahasına olursa olsun mücadele etmeyi kendi varlık koşulunun biricik aracı haline getirmesi Newrozlara gerçek anlamını verirken, bundan 1 yıl önce, sömürgeciliğin zindanlarındaki devrimci direniş mücadelesinin zirvesi, ve en büyük siması olan Mazlum DOĞAN yoldaşımızın 21 Mart'ta aramızdan ayrılması da bugüne yepyeni bir kişilik kazandırmıştır. Newrozlar artık bundan böyle bu zeminde anlam kazanacak, bu zeminde kutlanacaktır. Newrozların tarihte hiçbir zaman bu kadar anlamlı kutlanmadığını söylersek haksızlık etmiş olmayız. Çünkü; içinde bulunduğumuz bu mücadele yılları onun en anlamlı şekilde kutlandığı yıllar olacaktır.

Zaten Newroz'un kendisi de böyle bir gerçeklikten, Kürt halkının devrimcileştiği, halklaşma bilincine eriştiği bir olaydan kaynaklanmıştır. Bir dönemin en azgın gücü olarak halkları baskı, zulüm ve karanlıklar cenderesi içinde boğmaya çalışan Asur imparatorluğunun zalimlerine karşı durabilmek, varlığın ve gelişmenin önündeki bu engeli aşabilmek ona karşı dişe diş bir mücadeleyi göze almakla mümkündü. İşte diğer birçok halkta olduğu gibi, Kürt halkının yaşaması, benliğine kavuşması da kendisini yutmaya çalışan bu güce karşı savaşmasından geçmekteydi. Gelişmenin ve varolmanın başka bir yolu yoktu. Ya esaret kabul edilerek yokoluşa gidilecek, ya da direnilerek yeniden doğuşa. İkinci yolu kendisi için vazgeçilmez bir tutku haline getiren halkımız, despot Asur imparatorluğuna karşı yürüttüğü çok acılı uzun mücadeleden zaferle çıkarak, yeniden doğuşun ve dirilişin destanını daha o zamanda yazmış, Demirci Kawa ve Newrozlar ise yalnız Kürt halkına değil, aynı süreçten geçmeye çalışan diğer halklara da kurtuluşu müjdeleyen bu büyük olayın ayrılmaz iki adı olmuştur.

Halkımız, sınıfsızlıktan sınıflılığa geçerken yaşadığı bu olayı, bugün tersi bir durumda ve daha gelişmiş koşullarda, barbarlık döneminin tüm vahşetini şahsında somutlaştırmış, kana doymak bilmeyen faşist Türk sömürgecilerinin başlattığı imha savaşı altında bir kez daha yaşamaktadır. O dönemde Asur imparatorluğu tarafından yapılmak istenilip de yapılamayanlar, bugün faşist cunta eliyle sonuca vardırılmak ve halkımız bitirilmek istenmektedir.

Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini boğma gibi büyük bir iddiayla da yönetime gelen faşist cuntanın, halkımıza ve onun önder gücü PKK'ye karşı 2 yılı aşkın bir süreden bu yana hızlandırarak sürdürdüğü yoketme savaşı, devrimci direniş mücadelemizin sert çeperlerine çarparak geri dönmekte, düşmanı tam bir çaresizlik içine düşürmektedir. Kürdistan halkının, çağdaş gelişmeye ve çağa ulaşmasını engelleyebilmek için baskı, işkence ve zulmü elindeki tek araç haline getiren faşist cuntanın her türlü insanlık düşmanı yoketme yöntemine rağmen, bir Newroz'u daha yakalayarak, kendisi için bitirilme umudunun artık ham bir hayal olduğunun tüm dünyaya göstermiştir. Ama halkımızın yeni bir Newroz'u daha yakalaması yalnız bunu değil, faşist Türk sömürgecilerine karşı yürüttüğü bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini daha üst boyutlara çıkardığını da göstermiştir.

Yazımızın başında sorduğumuz soruyu şimdi yanıtlayabiliriz. Evet, Kürdistan halkı yeni bir Kawa ve yeni bir Newroz'u yaratmıştır. Bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin bugün ulaştığı seviye Newrozlara esas anlamını vermiş, esas kişiliğine kavuşturmuştur. Artık Newrozlar hakkını verecek, kendisinden beklenilen rolü oynayacaktır.

Bu seviyeye çıkmayı başaran, çağının yeni bir Kawa'sı yeni bir Newroz'unu yaratan Kürdistan halkı, sömürgecileri mutlaka kovarak mücadelesini zaferle taçlandıracak, sınıflı toplumu delip sınıfsızlığa doğru yol almayı başaracaktır.

Bir PKK taraftarı.

YAŞASIN DEVRİMCİ DİRENİŞ MÜCADELEMİZ!

ÇAĞDAŞ KAWA MAZLUM DOĞAN ve DİRENİŞ ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

CIVÎNA KOMITE YA GIŞANIYÊ CYBDF A II. ÇÊ BÛ

● *Komite ya Gışani ya CYBDF lı hemberi cunta, jı bo yekiti û şırikiya tekoşinê bang lı gışteki hêzên şoreşger, demokrat, pêşverû û hêzên welatparêz dıke.*

Cıvina Komita CYBDF a II. dı meha kanûnê sala 1983 yan de çê bû. Dı cıvinê de hêzê sazkarê CYBDF: "Devrimci Yol", "PKK", "Emekçi", "SVP", "THKP–C Acilciler", "TKP–İşçinin Sesi" û "Devrimci Savaş"û bı tewrê guhdari ji hêza "Kurtuluş", "Rızgari", "Türkiye Devriminin Yolu (TDY-THKO)" û "Tüm Sağlık Emekçileri Derneği (TÜS-DER)" serekê wê pêşdari vê cıvinê bûn. Jı bo dı xebata komitê de bı guhdari cih bıgrın KAVA û TKP-ML (Partizan) pêşniyar anin bın ji dı cıvinê de pêşdariya wan bı cih ne hat.

netewi xwe bı gırani lı Rojhılata-Navin dıde nişandan. Tırkiye; dıbın karbıdestiya cunta faşisti de, jı bo emperyalizmê parê siyasi, askeri û abori daye ser mılên xwe. Bı van karê nû berpırsiyare. Jı hêleki jı bo tunekırına gelê Kurd "Hêzên Pola" bı cih kıriye û bı vê karanina xwe va, jı hêla dın, bı paşverûyê mıntiqê ra armanca şıriki sererêz kıriye. Bı vê rewşa xwe, rejima leşkeriya faşist hê zêdetır jı bo gelê mıntiqê dıbe tehlûke û tûjkırına şer bı cih tine.

Jı hêla dın cunta, jı ber ku, hêzên şoreşger derbên gıring xwarıne, ge-

Xebata cıvina komitê bı du benda hat meşandın. Dı xebata benda yeki de, dı derheqê pırsgırêkên şoreşa Tırkiye û derheqê tevgersaziya cephe de dı navbera komitê û hêlên guhdarvanan de pozberiya idiolojiki çê bû. Jı guhdarvaran refa Rızgari û "Kurtuluş" vê yêkê dane nisandan: *"Nêrina me dı derheqê Cephê de, bı awaki diye. Lê, dı hın yekan da em bı CYBDF ra dıkarın yekitiya tevgerê û yekitiya hêzi dı tevgera şıriki de bı cih binın."* Berpırsiyarê TÜS-DER û refa TDY (THKO) ji; *"tevgersaziya Cephê em bı erêni dı binın."* Bı vê gotınê va xwestına xwe bı vi rengi anin der ku; *"ne bı çelengi em dıxwazın dı nav xebat û tevgera CYBDF de tewr bıstinın."*

Dı benda xebata dudiyan de endamê komitê pêşdar man. Dı xebata vê bendê de; bı gırani lı ser vejınandın û bışkaftına xebatê cephe hate seknandın. Û gotın lı ser pêşvehatın û pırsiyariyên demê çê bûn û ev hatın zelalkırınê.

Cıvina Komita CYBDF a II. hım jı ber pêşdarbûnê refê guhdarvana hım ji jı ber ku lı ser pırsgırêkên tevgersaziya Cephe bı idiolojiki hatiye peyıvandın û dı rewşeka kemılandi de, jı pırsgırêkan re zelali aniye, û bûye gaveki erini. Û jı bo teşe ku xasiyê armancê bıngehi pırsgırêkên dempêşin şop berçav xıstiye.

Ew xebata ku dı rêya şırikbûna yekitiya hêzên demokrat, şoreşger û gelên me yê kedkar tê meşandın û iro ev bı CYBDF hate berçav, gıringi û pêşvebırına vê xebatê hat nişandan. Têgıhiştına pêşvebırın û hêzxebatiya wê bı gırani berçav bû. Dı cıvinê da avakırına cephê û xebatê wê hate vejınandın û pêşhatınên dema me ê hêla navnetewi, Rojhılata-Navin û lı ser pêşhatınê Tırkiyê hatiye seknandınê. Pışhatınên dema me yên politiki û berpırsiyari (ku bı nıvisi dı nıvısandınê dın de hatiye der) bı kurti bı vi awahi hatiye nişandanê.

Bı sereketiya emperyalizma ABD êrişbaziya emperyalizmê zêdebû ye. Û hışki û germiya navnetewi hê berdewam dıbe. Berberiya hêla nav-

lên me dıbın zordestiyeka dıjwari de ye û jina karkera dıbın zorbeziyê de ye. Dı rewşeki bı vi awahi de, gel û karkerên me bê çare û bê hêzberine. Dı vi hali de bı bıjartına "Anayasa" ê "ray û pırani" yê ku sıtendiye dı vê hengamê de jı bo serdestiyê lı dıji gırseyê gel vê yekê dıde xebıtandınê.

Bıjartına "Anayasa"yê rastiya berberiya gel, nade nişandanê. Ev bıjartın da der ku, berberiya burjuva a sıvili, pûçe, tışteki lı heberê cunta nıkarın bıkar binın.

Ev gıştek dıdıne nisandan ku generalên faşist gav bı gav C.T. yê jı nûva tevgersaz dıkın û vê proxramê dı jiyani de pêk tinın.

Yek rastiya "referandûm"a 7 ê cotmehê eve ku; iro rêya rastiya rızgariya gel û mafê welati, û jı bo jindari û gıhiştına avakırına sazûmana demokrat û azadiyê, tenê hêza hember, hêza şoreşgeriyê, yekitiya hêzê şoreşgeriya û tekoşina wane.

Sazbûna CYBDF roleki bı vi hali dıleyize. Cephe hêzeka dıkare vê pozberiyê bı fırehi bılındbıke. Cephe bı derketına xwe, bûye endamê dagırtına vê valahiyê. Dı xebata xwe yê hêlê heyi de, jı bo rojên hatınê taybetiyê, hemberiyê û rewşa xweya navçeyi, CYBDF daye berçav.

Wezifê hêzkırına vê demê; lı ser xeteki siyasi û şıriki, pêşvebırına teşeyê pratiki, pozberiya idiolojik û zanıstına navi bı gıringi lı ser mılên hêzê Cephe ye. Ewê ev dem bıbe dema bışkaftın û jinbûyına demokrasiyeka hemberê cunta. Ew dema bıjartına tê gotın ku, ewê dı bıhara dawi sala 1983 ya û nûbıhara 1984 de were kırınê, dıbi ku jı bo hêzbûn û fırehkırına ditına demokrasiyê ra xızmet bıke û bı vi tewri bı dest.

Ger dı nav welat de, ger ji lı dervehi welat; jı bo ku yekitiya baweriya gel bı kemıline, xeteka şıriki a siyasi serrast bıke û pêş ve bıbe, berxwedana tekoşina şoreşgeri tevgersazke, û vê tekoşinê bılınd bıxe, barên gıran lı pêşiya hêzê cephê ne. Jı bo ku dı derheqê van barê gıran de bê derketın bı zelali xûya ye ku pêkanina têkıliya pıştgırtına hêzên gışteki şoreşger, demokrat û hêzê pêşverû jı me ra berpırsiyariyeka şoreşgeriye.

CYBDF iro dı dema sazkırın û hêzavahiya xwe da ye. Hê ew hêzên ku lı xwe bı cıvine, teva lı hawirdorê xwe negırtiye. Jı bo vê yekê, cephe dı vê rêyê de barên gıring daye pêşiya xwe. CYBDF jı bo van barê bı hêz bı cih bine têşeyê yekitiya ne bı yek teşeyi dıde berçavê xwe a bı vê zanıstiyê ji, lı dıji refgırêdana karbıdestê serdest û cuntayê, jı bo yekiti û tekoşina şırikiyê gazi her hêli tekoşin xwaz dıke.

Gelên Kurd û Tırk dı bın rejimeka ku dı tarixê de jê dıjwartır tıne da, dıbın zılm û zorbaziyeka gıranda ne. Dı vê xebatê de ê ku lı hember gel û çina karkera xwe bı berpırsiyar dıbine, cihgırtına wêya vê xebatê hım bı şane, hım ji bıvê-nevêyeke. Dı be ev nê jıbirkırın ku, dı nav tekoşina demokrasiya hemberi cuntayê de cihgırtın, iro jı bo gışteki; welatparêz, pêşverû, demokrat û jı bo şoreşgera şerteki jiyanê ye.

Cepha Yekitiya Berxwedana
Dıji Faşizmê
Komita Gışti

Ketıbû Rojiya Mırınê

Mustafa Karasu hê jı ber mırınê derneketiye

Lı gohra xeberên gıhiştıne rojnama me, Mustafa Karasu bı refê hogırê xwe ra ketıbû rojiya mırınê. Rewşa jiyana berxwedarê PKK Mustafa Karasu, gav bı gav gırantır dıbe. Weki ku tê zanin, dı 15 ê Tırmehê 1982yan de esirê şer, tekoşerên PKK jı bo; **mafê parastınê nên bırandın, lêdan û eziyet û tunekırınê lı hepsê bên seknandın, hwd. û jı bo rewşa jiyana hepsê,** dest bı rojiya mırınê kırıbûn. Rojiya mırınê nêzi du meha berdewam kır, û dıbın lêdan û eziyetê gıran û vê rewşê de, endamê KM-PKK, M. Hayri Durmuş û Kemal Pir û tekoşerê egit Akif Yılmaz şehit ketın. Gellek berxwedarê tekoşinê ji ketıbûn ber halê mırınê. Wek ku em pê agahdar bûne, jı ber ku ev tevgera berxwedanê çınginiyeka bı hêz hım lı welat, hım ji lı derveyi welat pêkani, jı tırsa vê çınginiyê serekên cunta û karbıdestên hepsê, disa zorbaziyên xwe lı ser va esira bı gırani dı meşine, jı berê de berxwedarê ku ketıbûn halê bermırınê, wan dı vê rewşê de bê derman dı "cihê mırınê" de dıhêle. Roj bı roj jiyana van şoreşgera ber bı ne erini dıçe; wan bı maliyê wan re pêşdari hev nakın.

Ev jı bo hêza berxwedana hepsê bışkine, bı vê rêyê jı bo ku wan bê hıs û deng tune bıke, tedbirên vê rêyê dıkemıline. Ev pilan, berdewamiya pilanê qırkırınên dın e. Lê, ew rastiyên ku jı 12 Adarê va tên jiyanê û ew berxwedana nişani, jı bona qoloniyalista vê rêyê ji bê mecal kıriye. Lewna zindanê Diyarbekır rola ku dı tekoşina Serxwebûn û Azadiya Kurdıstanê de bı leyize, bı zelali leyist û vê rola xwe bı cih aniye. Tesirên berxwedanê xwe bı tarixê zelıqandıne û bûne malê tarixê.

Lewra bı lêdan û eziyetê, zılm û zorbeziyê û bı tışteki nakeve pêşiya vê yekê, dı rêvekırına berxwedanan de ewê gelê Kurdıstanê bıgıhije serfıraziyê.

Dawa ya PKK, a Sêwerek û Hılwanê destpêkır

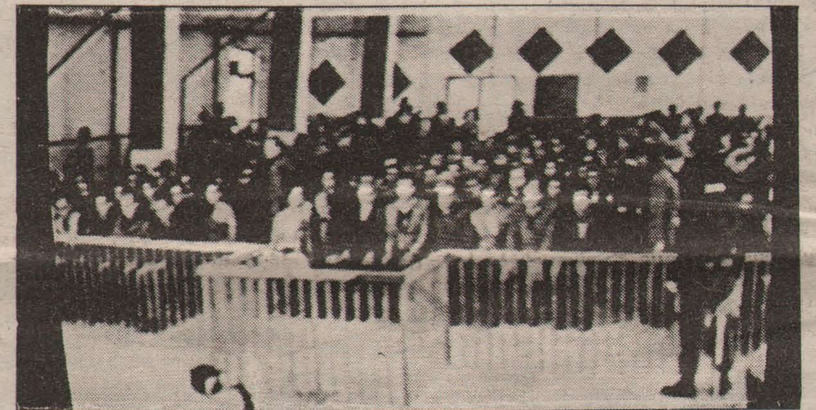
● *Jı nav 375 şoreşgera, derheqê 186 şoreşgeri de bıryarê bıdarvexıstınê tê xwestın!*

Dawa Ruhayê bı 375 şoreşger, dı 5 ê çıle sala 1983yi de lı mahkema leşkeriya örfi idarê ya 7. nûh destpêkır. Dı vê dawa mahkema leşkeriyê de şoreşgerê refên Hilwan û Sêwrêkê cih dıgırtın. Jı bo 186 şoreşgeri bıryarên bıdarvexıstınê,jı ên mayin ra ji cezayên gıran hate xwestın. Dawa tevahiyê PKK a refi dı 13 ê nisanê sala 1981 i de hate vekırınê. Refa Ruhayê ji dı nav xwe de bı refi dıhate meşandın. Hın şoreşgerê jı refê Sêwrek û Hılwanê dı hın daweyên dın de ji tên mahkemekırınê.

Jı ber ev refên şoreşger lı van hêla hemberi qoloniyalist û dıji pêxwasê feodala tekoşina çekdari sazkırıne lohmanê tên cezakırınê. Jı ber vê yekê ev dawa Sêwrek û Hılwanê, dı nav dawayên PKK de gellek gıring e. Cıvandına vê refê hê zêdetır jı kesê gel û welathıza ye. Jı 12 sali heta kesên gundiyê 70 sali mırov dı vê dawê de hene. Ev rewş ji tevgera PKK bı çıqasi bûye malê gel, dıde nişandan, û ew hırs û hêviya koletiya sedsali, têketına tevgera xwe da gelê Kurdıstan dı emelê xwe da aniye berçava. Jı ber vê rewşa xwe, dawa jı hêleki de cezakırına hêviya azadi û erdxwaziya gundiyê Kurdıstanê tine zıman. Lı ser sekınandına berxwedana vê hêli, wê hıngê mane û gıringiya vê dawê derbıxe der.

yê rast de kete tekoşinê û serfıraziyê dı vê tekoşinê de dı kemıline. Bı vê rewşê ji lı hawirdorê şoreşgera kom bûn. Û jı bo halkırınê pırsgırêkên xwe û naskırına rêya rızgariyê hêza şoreşgera jı xwe ra hêz ditın. Vê yekê dı jina xwe da bı kar anin.

Tesira netica serfıraziyên berxwedanê ne tenê lı vi cıhi, çınginiya xwe lı hêlên sazûmana feodali tevi nişan da. **Bı vê çınginiyê gırseyên gundiya tevi rexên hêlê şoreşgeri bûn. Çınginiya vê berxwedana hê bı hêztır xwe lı Sêwrekê da der. Dı rêberiya tevgera PKK da yekitiya gırseyê gelê Sêwrek saz bû. Û lı dıji feodalê hevalbendê qoloniyalista, M. Celal Bucak tekoşina berxwedanê destpêkır. Ku dı Kurdıstanê de, ger bı hêza xwe ger ji jı sadıqiya serdesta û jı pêxwasiya xwe, hogırê vê eşirê kêm hene. Bı xwinrêji û qısatiyê, rûreşi û bêrêyi yê nav da bû. Gundiyên Sêwrekê bı wê gırr û hêrsa cıvandi lı dıji vê sazûmana zorbaz, berxwedaneka bê hempa bılınd kır. Jı ber pêşketın û tekoşina gırseyên gel, her çıqas pıştgırti û alikariya qoloniyalistê bı her hêli sıtendı be ji, disa pêxwasê sazûmana eşiri feodal derbên gıring xwar, hêza serdestiya wê qels bû û bê kêr ma. Ev tekoşina ku lı ser bedelê xwina gellek şoreşgerê PKK û welat hêza hat bılındkırınê, ev şerê bı rûmet dı tekoşina Serxwebûn û Azadiya Kurdıstan de ciheki gıring dıgre. Gıringiya vi şeri ji tarixi ye.**

Beri her tışti ditına rızgariya netewi lı vê hêlê bı kêfxweşi ray diye û bıngeh gırtiye. Gırseyê gelê Kurdıstan dı rêberiya Şoreşgerê Kurdıstan de, **yekitiya xwe bıkar anin û dı sala 1978 an de lı hemberê bıngehê sazûmana feodal û eşri tevger danin. Ku eşira Suleymana dı nav sıpartekê qoloniyalistê Tırk de gellek bı gıringi cih dıgırt. Ev eşir dıbû bıngeha tevgersaziyê faşista. Û gırseyê** gelê Hılwanê dı bın zılm û kedxwariyeka dıjwar û taritiyê de dıhıştt. **Ev tekoşina lı hemberê eşira Suleymana dı demeki nêz de bı geşi bıngeh gırt, serfıraziyê gıring bı cih ani. Lı hemberê van derbê bı hêz, pûçiya çetê sazûmana feodali xwe berdewam ne kır û dı demeki kın de jı hev û du belav bû. Gelê Hılwan dı tarixê de hê jı nû va dı rêberiya paraskarê xwe**

Pêmayiyên ku hıştiye, pêşvehatınên ku sazkırıye, **çınginiyên berxwedana Sêwerek û Hılwanê ewê hê bı xurti lı ser tekoşina vê demê bı zanısti, hêzi û bı bıngehi bı de nişandan.**

Bı vekırına vê sawê cunta faşist, armanca rakırına çınginiya vê berxwedanê û sıstkırına rûmetiya Rızgariya Netewê Kurdıstan dımeşine. Û jı van gırtiyê dagırtiye hepsê,pırsa bınxıstına xwe jı wan dıke. Lê, tarix; pırsa bê kırınê, jı qoloniyalist û eşira Bucak û Suleymana bı wê bınketına gırani pırs kıriye. Qoloniyalistê; şırikê sûcê feodala ku tarix derheqê wan de bıryarê azadiyê sıtendiye,nıkare şoreşgera ceza bıke.

FAŞİSTÊN ASYA YÊ YEKDIBIN

Gera serekê cunta

Dı meha derbasi de, serekê cunta Kenan Evren derkete gera welatê Rojhılata-Dûr. Ev gera Kenan Evren tê pışti bıjartına "Anayasa" yê. Rojnamê qoloniyalist lı ser gera wi, ya nav welat û der welat, geleki devpêxwari kır. Dıbi ku lı ser sebebên van gerê tevgeri bê seknandın.

Wê hıngê armanca van gera çiye? Rojnama "Hürriyet"ê dı hejmara 31 ê Kanun 1982 yan de vê armancê bı vi awahi dıani zıman. *"Jı ber politika Tırkiyê jı Rojhılata-Navin vebû, bı vê yekê bı kırteki be ji aboriya me, dı vi hêli de bıkar hatiye. Lê, iro Rojhılata-Navineka qelebalıx, dınyayeka mezın heye. Jı nivê dınyayê zêdetır insan lı Rojhılata-* Dûr jindarın." Ev ger jı hêleki ji, jı bo hêzkırına aboriya Tırkiyê ye. Wek ku tê zanin politika cunta, Kenan Evren, ren ya ku dema burjuvaziyê yekdest ê sıvil lı ser sazûmanê bû û dıxwestın bıkar binın, politika wê demê ye. Jı bo cunta pozberiyeka gewre dı pêkanina vê politikê de hember nemine, dı destpêkê da tedbirê siyasi bı serdestiya leşkeri sıtend. **Pışti vê yekê, jı bo ku vê politikê bıde razikırınê dest bı gerê nav-welat kır. Lı gohra vê politikayê aboriya-nav tengkır û** herıkandına derva jı xwe ra armanç

Dûmahik dı rûpelê 23. de ye.

SERXWEBÛN KETE TEKOŞİNA DU SALİ

Rojnama me **Serxwebûn** dı çılê 1983 yan de, yek saliya xwe dagırt. Jı bo vejınandına xebata salê, banga lı xwendevana diyari dabû, bı gelleki kêfxweşi bal kışand. Dı ronahiya rexne û vejınandınên xwendevana de, pêkanina bışkaftına xebata salê û jı bo ku xebata pêşhatınê a bıkaranina weşineka hêzi gelleki gıringi dıgre. **Serxwebûn** dı vê salê de, politiqa dabû pêşiya xwe ya weşinê, jı bo ku baş bı bışkaftınê, kêmasi, serfırazbûyinê wê bêne rêzkırın beri her tıştı dıbi ku ev yek baş bêne zaneyi. **Serxwebûn** lazmatiya çıbû? Bızr û weşina kijan demê ye? Jı ber çê derketiye?

Derba 12 ê İlonê, dı demherikandına me de, leqayi demeki nû bûye

Tekoşina çini bı derba 12 ê İlonê, lı Tırkiyê û lı Kurdıstanê gıhiştiye merhaleyeka nû. Jı ber tesira derbê, dı guhartın û pêşvehatınên rewşa nûyi de tekoşina şoreşgeri ji dıbın teşe yê rengini de berdewam dıbe. Loma vê dıbi ku rewşa beri 12 ê İlonê û rewşa beri derbê wek hev nêditın, ferqa navbera herdu dema dıbe ku hêzên şoreşgeri têbıgıjin. Vejınandına ferqa herdu dema bıkın. Şoreşger mecbûrın ku xebata xwe lı gohra şertê guhartınê, û pêşvehatınan rê jı xwe ra bıgrın, û xebata xwe tevgersazbıkın. Pêkanina vajitiyê vê yêkê; bı zelali xûyaye ku dı netica wê de ewê bêkêri, belavbûn û bınketın he bın.

Cuntaya faşist sıpartına çıbû? Jı bo çê, hatiye ser sazûmanê, kijan wezifa xwestiye ku bı cih bine? Bı kurti, ew bızrê merhala kapitalizma Tırke. Sıpartına mafê emperyalizmê, û dı seri de ji ê mafê ABD, ku Rojhelata-Navin de ye. Û ev rêyeka bıvê-nevê ye. Ew, jı bo ku; hım tengasiya abori û siyasi yê dewleta Tırk sıvık bıke, bıbe manê belabûn û pûçiya kapitalizma Tırk, hım ji, bı pêşvehatına tekoşinê gelê Rojhelata-Navin va bıngehê emperyalizmê dıhejinın, lı hemberi van tekoşina bıbe cendırmeyi qereqola wê ya pêş, loma vê hatiye ser sazûmanê. Jı ber vê yekê ji, lı hemberê gelê Tırkiyê û Kurdıstan û lı dıji tekoşinê şoreşê; dema tunekırın û êrişbeziyê vekıriye û vê yekê pêktine. Jı bo vê armanca hov; bı metodên dıji hışê insanetiyê bı dıjwari lêdan û eziyetê, zılm û zorbaziyê lı ser gelê me jı bo melısandınê pêktine. Zora faşizmê; bı abori, cıvaki, siyasi û dı herhêli de, bı vekıri kemılandiye, û bı vi awayi lı dewleta Tırkiyê rewş gırêdaye. Bı awayeki ku heta hebûna kapitalizma yekdestiya Tırk hebe, û ev bı tekoşina şoreşê nê melısandın, ewê ev hebûn bı vi awahi bımine, hebûna xwe berdewam bıke.

Dıbi ku jı bona hewcetiyên şoreşê, amadekariyên berpırsiyariyên dı her hêli de kemılandıni hebe

Bı zelali xûyaye ku, ev rewş nûyiti, guhartın zû pêşketın berpırsiyari û wezifên nû derdıxe pêşiya tevgerê şoreşgera. Bêguman ev wezife ji bınxıstına cuntayê, avakırına sazûmana gel a şoreşgeri ye. Ev wezife ji wezifeyeka bı rûmete. Lê, pêkanina vê wezifê ji bı van yeka va gırêdaye; ger ku hêzên şoreşê, xwe nûbıkın, lı gohra taybetiyên demê, xwe derbıxın qeysa rêxıstına vê rewşê, pêkanina wezifa bı van yeka ve gırêdayi ye. Ew tevgera siyasi ya dı hazıriyê şoreşê da ye, bı baldariya taybetiyê 12 ê İlonê, va amadekıriya pırsgırêkên bıngehiyê şoreşê bı hêz pêkbine û dıbi ku bıkeve rewşa hêz hemberiyê. Lê, avakırına tevgersaziya rewşa demê, pêkanina pıştgırti û sazkırına cephê, jindarkırına zor a şoreşgeri, kemılandına têkıliyê sıpartınê navnetewi û dı navnetewi de, qırkırına rûreşiyê qoloniyalistê faşistê Tırk bı rêberiya hêzidiolojiyeki û bı serdestxıstına vê rêberiyê ra, jı nêzkahi ve gırêdahiye.

Jı van gıştekа têgıhiştın ku, balkışandına pırsgırêkên şoreşê, ani pêkanina rêteorik û idiolojiki; jı pırsgırêkên şewati, bıngehiyê demê ye. Jı bo rênasdariya pırsgırêkan û dı demhatınê de tewrgırtına tekoşina çini, bı merhala bıde nişandan û jı pırsgırêkê şoreşê ra bı bersivi rê vebıke, ne tenê tekoşina idioloji û teori hewceye ev gırıngiyeka bıve-neve ye. Dı dema jiyani de tekoşina idioloji roleka tarixi dı vê merhalê de dıleyize. Jı bo vê rola xwe bı xurti bı kemıline, bıleyize dı be ku, tekoşina teori û idiolojiyê hê bı kurti û bı bılındahi bê pêşxıstın. Ev ji berpırsiyarê şoreşgeri ye.

Dıbi ku, têgıhiştınê ditına şoreşê bê kemılandın û ev ditın bı gıhije gırseyên gel

Jı bo zelalkırına ditınê hışê gırseyên gel û qadroyên partiya, tekoşina idioloji û teorik, vejınandına pırsgırêka gellek gıringe; tewra ku partiya radıbe şoreşê, bı taybeti ji, qadroyên wê barê tevgera şoreşê datinın ser mılê xwe. Ev bar bı gırani lı ser mılê wan dımine. Zanebûna berpırsiyari û van wezifa lı gohra taybetiyê demê, bı zanıstiyê pırsgırêkên şoreşê û wezifê xwe berpırsiyarın. Dı vê demê de dıbi ku ew xwediyê teşeyê nûhbın. Bı zanıstiyê qeysa qadroyên kevn, xûyaye ku derheqê pırsgırêkên vê demê de nayê derketın. Parastına vajitiya vê ditınê, rast xûya ye ku jı xapandınê pêştır tu tışteki nine. Ev ditın tu neticeki nade.

Yek gırıngiya tekoşina teori û idioloji eve ku, dem jı bo xwesıpartınê, serxwari û melısandınê ra rê vekıriye. Lı hember ditına xwesıpari û melısandınê û pêşniyariyê serxwariyê tengnewekarê burjuvaziyê pıçûk, Kurd ê reformist ku belavdıkın pêkanina tekoşinê teorik û idioloji bı taybeti tê rojeve.

Disa yek sebebê gıring, tewrê dıjmıne. Cunta, bı her celebê, zılm û zordestiyê dı nav hev û du de bıkartine ku tesira şoreşgeri pûç bıxıne. Jı hêla dı vê ji, jı bo ku idiolojiya faşist dı nav gel de bı kemıline xebateka dıjwar dıke. Jı bo ku, bêriyi, rûreşi, bêteşeyi dı cıvakê de bıke rê, gıştekі imkanê xwe jı bo propaxandê bı rê xıstiye. Ku, tesira vê yekê netenê lı ser gırseyan lı ser hın qadroya ji xwe nişan dı de û wan bıriye ber rêya inkarkırına ditınê şoreşê. Jı bo bınxıstına vê tahlûkê ji tekoşina idioloji, gellek gıringe.

Jı ber teveki ev sebeba tekoşina idioloji û teoriyê dıbe tekoşineka gırıng û taybeta vê demê. Jı ber vê yekê bı teşeyên tekoşinê va, jı bo hazıriya tekoşina idioloji û teoriyê dıbi ku bı her hêli va tevger bê kırın, ditına şoregeri bıgıhije gel. Bêguman jı bo vê yekê, dı seri de; belavok, kovar, pırtûk û propaxanda nıvisandi û bı taybeti ji rojnameye. Rojnameya bı gırani lı ser pırsgırêka hışk û rast bısekıne, rojnameyeka bı vi awahi ewê derheqê barê gıran de derbıkeve.

Pırsgırêk awhaye. Lê, tewrê tevgerê siyasi û weşinên heyi bı çı awahi bû? Dı rewşa gêji û tengasiyê tevgera iro yi de ji bı zelali xûyaye, ew dı berê tevgera idioloji lı hemberê dıjmın bı tewrê şoreşgeri saznekırıne. Wan ne xeta tekoşinê idioloji û teori yê serraskırın ne ji, jı nêzi pırsgırêkên bıngehê şoreşê bûn. Van yeka pêkneanin lê, lı ser hın tıştên hêsan, neerini sekının û lı pêşiya tekoşina şoreşgeri bûne bend. Propaxandê nıvisi yên derxıstın, ew ji jı pırsgırêka gellek dûrman. Jı hewcetiyan re nebûne bersiv. Bı taybeti, dı vê hêlê de tewrê rexa, tengnetewekarê Kurd ê burjuvaziyê pıçûk berçav dıkeve. Em dev jê berdın sekna lı ser pırsgırêkan, û nişandana tewrê gırani, bı tewrê xwe yê vaji jı bo birkırın û şûli kırına pırsgırêka xebat kırın. Piraniya xebata wa -ku zêdeyi armanc kar e- hê zêdetır, lı dıji rexên hemberê dıjmın bû. Jı gel ra, jı bo rêya tekoşinê û berxwedanê pêşniyarbıkın wan bı gırani û her wext, serxwari û rêya melısandınê pêşniyar kır. Jı bo yekiti û tevgersaziyê jı gel ra pêşniyar kır. Jı bo yekiti û tevgersaziyê jı gel ra pêşnıyarbıkın, hê zêdetır jı gel ra belavbûyinê û netewgersaziyê pêşniyar kırıne. Belê, dı rıhêntına xûyayi ya bazara weşina de tevlıhev bûnek heye. Pıraniya refên heyi dıbın navan de bı celebi rojname û kovar derdıxın. Van weşinê, car bı navê komalek, car bı navê federasyon û rêxıstına derdıketın, xebata xızmeta şoreşê lı hêlek bı esasi tırsoneki û bêkêriya xwe dıdane der.

Bı vê rewş û habûna xwe nemumkun bû ew bersiva jı pırsgırêk û demê ra binın. Jı xwe pıştı derba 12 ê İlonê hebûna xwe ji nesıtırandın û hatıne ber tunebûnê. Jı van refê belavkerê sısti û pûçbûne, bendewariya tekoşinê nayê kırın. Lê, valaya dı vê hêlê de jı bo bê dagırtın, weşineka lı ser bıngehê şoreşê jı pırsgırêkan re bersiv nişan bıde, derxıstına wê bı qati dıbiya ku pêkwere. Jı taybetiyê demê, gav dı vê hêlê de dıbiya bıhata avêtınê.

Tekoşina xebata salla Serxwebûn

Jı ber hewcetiyê netica van teva rojnama me **Serxwebûn** dı sala 1982 meha çıle de dest bı jiyana weşinê kır. Jı nûyi û xamiya xwe be ji, bı tewrê xwe yê gıhıştı û kemılandi û pırsiwariya pırsgırêkên Tekoşina Rızgariya Netewe Kurdıstan û bı taybetiyê rênişandana emeli dı Tırkiyê û Kurdıstan de gıhiştına weşina Leninisti bı vê xebata xwe ya yeksali; **Serxwebûn** berçav xıstiye. Heta vê wextê 12 hejmar û du hejmarxasi bı rêz derxıstiye. Bı van yekan ji **Serxwebûn** xwe daye nişandın ku layıqê berpırsiyariyê xwe ye. Û dı karê derheqê pırsgırêkên daye pêş xwe derbıkeve. Jı prısgırêkê şoreşa rızgariya netewi ra, jı pırsgırêka rêxıstıni û hêlê politik û leşkeri ra bersiv û bışkaftınê sererêz aniye û bı vê xebata xwe ji gırseyê gel û qadroya rohnayi kıriye.

Serxwebûn lı ser pırsgırêka şoreşa Tırkiyê, dewlet û şoreşa demokrati, ev şoreşa netew û demokratik ya Kurdıstan sekıniye, têkıliya her du şoreşa, têkıliyên taktik û stratejik bı hatına tarixê va bı destgırtiye, bışkaftiye. Têkıliya tekoşina şırıki vejınandiye. Têkıliyê şırıketiya tekoşinê berçav xıstiye û jı bo vê yekê ji proxrama siyasi pêşniyar kıriye. Vê dıbın navê *"Lı Ser Tekoşina Dıji Faşizmê Cepha Yekhevi"* dı rûpelên xwe da weşandiye. Disa dı ronahiya netewi sekıniye vê pırsgırêkê jı hev vejınandiye, bı bıngehê tesira objektifi û subjektif vê yekê bışkaftiye. Vê ji ku jı bo Cepha Rızgariya Netewê Kurdıstan amade kırıbû bı Nımûna Proxramê ra, bı navê *"Pırsgırêka Rızgariya Netewa Kurdıstan û Rêya Halkırınê"* da weşandın.

Xeyni van ji, disa lı ser zorê hatın û rola wê ya tarixê, şerê gel û serhıldanê çekdari yê hemberê emperyalizmê tarixa Kurdıstan de, rola zorê, û stratejiya şerê şoreşa Kurdıstan dıbın rêberiya Marksizm û Leninizm de, lı gohr taybetiyên Kurdıstan û şert û şırûtên wê bı fırehi û serrasti vejınandiye. Benda yekemin bı navê *"Zora Sistema Burjuvaziyê Tırk, Kemalizm û 12 ê İlonê"*, bı navê *"Zora şoreşgeriya Gelê Kurdıstan, Şerê Rızgariya Netewa û Siyaseta Rızgariya Netewa"*, jı hejmara 10 an ve, dı rûpelên xwe da dı weşine.

Ewê **Serxwebûn**, dı weşinê xwe yê hatınê de lı ser pırsgırêkên şoreşê bısekıne, jı bo vê ji amadekari û materyalê wê têra xwe hene.

Disa rojnama me jı gellek rexi va lı ser hêla berxwedarê şoreşgeri sekıniye. Ku pıştı cuntayê dıbın eziyet û têadeyên gıran de, berxwedarên gırtiyê hepsê berxwedarên bê hempa dabûne jiyanê, **Serxwebûn** hım lı ser berxwedana vê hêlê, hım ji lı ser berxwedana tekoşerê şerrê çiyan sekıniye. Her ku ev dı weşinê tevgerê dı de ji hatıbe nıviskari ji, disa yek jı wan mana van berxwedana bı rasti û erini neaniye zıman. Car vê yekê bı qehremaniya şexsi, caran ji wek xelekeka qırkırına dı ser da lı ser vê yekê sekıni ne. Lê, rojnama me, **Serxwebûn** wek dı pırsgırêkên dıde tê ditın, lı ser vê yekê ji bı rasti sekıni ye, maneyeka rast û bı bıngehi daye van berxwedara. Ev berxwedarê kevırê qunci û jı berxwedarê bı şan re izahi aniye û xwedi lı wan derketiye.

Disa tê zanin hê tekoşina Serxwebûn û Azadiya Kurdıstan, dı şerê rêya xwe da -ku dı tarixê de kêm tevger leqayi dıbın- leqayi gellek dıjwariya bûye û bı dehan tekoşer û rêber dı vê rêyê de ronakrewan bûne. Rola şehidê şoreşgerên bıryarvan dı merhala Tekoşina Rızgariya Netewe Kurdıstan de bı xûyani ye. Ew, bêçavtırsi, hebûna xwe tedaê doza rûmeti kırıne û bûne kevırê kırta şoreşa me. **Serxwebûn** bı zanıstiya rûmetê şehidan baldari meye û hıma hıma dı tım rêza xweşina xwe de, mana rasti daye vê yekê, rûpelên xwe bı fırehi jı wan re vekıriye. Vê berxwedana rûmetiyê şehidan bı xasiya şehida dem kemıland kêr de aniye zıman. Û bı vi awahi ji biranina teveki şehidan bıkêr aniye.

Dı hêla navnetewi de, **Serxwebûn**, jı xebata xwe bawere. Jı ber tewrê şoreşa Kurdıstan hemberê emperyalizmê ye û xwe dı rewşa navnetewi yê, tevgırêdana pıştgırtiyê tekoşinê rızgariyê netew pırsgırêkeka gıring dıgre. Heta nıha Tekoşina Rızgariya Netewe Kurdıstan jı navnetewa dûrketiye. Ancax tevgırêdana pıştgırtiyê navnetewa va serfıraziya tekoşinê bı mecal dıkeve. Hım jı bo nasdarkırına şoreşa Kurdıstan û hım ji tevger û tekoşinê netewê cihanê bı gelê Kurdıstan bı de naskırın, **Serxwebûn** xebateka gıran pêk aniye. Bı taybeti ji, jı tevgerê netewa Amerika-Latini û Rojhılata-Navin nımûna nişandaye û tevgerê serxwebûna Şili, El Salvador, Umman (Dofar) û dı seri de ya gelê Filistin aniye rûpelên xwe û bı gelê me nasdarkıriye. **Serxwebûn** jı destpêka weşina xwe va pê bawere ku bı kêm kırtê kêmani nûce û bûyer û vejınandına aniye rûpelên xwe. Jı nûbûn û derketına mehi û jı kêmtêkıliyê nav welat va bı têri lı ser van yeka weşineka kemılandi bı cih neaniye. Bı zanebûna vê kêmasiyê, **Serxwebûn** dı hejmarê xwe yê dı de ewê bı têri bısekıne, û xwe dı vi rexi de ji bı kemıline. Pêkanina vi bari lı xwe dıgre.

Rojnama me dı rexê nıvisê Kurdi de ji kêmasi -netêri- yên wê çêbûne. Dem bı dem jı bo ku rûpelên Kurdi bên zêdekırın bı taybeti jı Kurd ê rexê dın name jı me re tên. Bı zelali xuyaye ku vekırına rûpelên zêdehi ji jı vê yekê re nebersive Kêmasi bı vê yekê ji nayê hıldanê. Bê guman ev ditın hebûnê kêmasiyan jı holê ranake. Disa ewê weki berê **Serxwebûn** jı bo nıvisê Kurdi du rûpelên xwe vebıke, lê, vê kêmasiyê bı rêya weşinê celebi ewê jı meydanê rake.

Jı teveki kêraninan ev netice derdıkeve ku; **Serxwebûn** bı rewşa weşina marksist û leninist xebata xwe ya salê bı serfırazi derbaskıriye. Dı dema pêşiya me de, bı zanistiya barê tarixi **Serxwebûn** hê kemılandi ewê bı hêzi û layıqiya navê xwe, weşinê berdewam bıke.

Lı dawiya gotınê em dıxwazın vê yekê bıdın nişandan. Wek dı destpêka nıvisê de ji me da nişandan, jı bo vejınandına xebata yeksaliya **Serxwebûnê** jı xwendevana pırr name hatıne. Jı gıştekі nameya; netica tê derxıstın eve, ku zımanê **Serxwebûn** gırane. Ku ev kêmasi têditın, û tê rêxnekırınê. Dıbi ku ev nıqte herdem berçav bê seknandın, ku **Serxwebûn** weşineka organi û teoriyê ye. Bersivanin û vejınandınê pırsgırêkê şoreşê jı xwe ra bargırtiye û vi barê daye pêşiya xwe. Jı ber vê ji tê zanin ku ewê dı qeyseki û jı bo rexeki gırseyê gel be. Lê, disa dıbe ku gel û **Serxwebûn** bı hevbın û lı hev bı kemılın. Zımanê **Serxwebûn** vê rastiyê jı meydanê ranake. Jı ber vê yekê em jı xwendevanan re dıbêjın ku; xwestına we gerek ne ev be; **Serxwebûn** danexının qeysa gel, em zanistiyê pêşbıxın û gel derxının qeysa **Serxwebûnê**. Em jı bona vê yekê xebatê bıkın.

Hatın û Serfırazi ya me ye
Serxwebûn

AZİZ BÜYÜKERTAŞ DI LÊDAN Û EZİYETÊ DE HAT QETILKIRIN!

Dı Hepsa Leşkeri ya Diyarbekır de, cunta faşist pêkaninên hov û rûreşi bı hışki berdewam dıke.

Lı gohra xeberê gıhiştiye **Serxwebûnê** dı dawiya meha adarê de welathêz Aziz BÜYÜKERTAŞ, dı bın lêdan û eziyetê da hatiye qetılkırın. Aziz Büyükertaş, jı Halfeti gundê Seltekê ye. Bı idia endambûyê PKK ev nêziki 3 salan ku dı Hepsa Leşkeri ya Diyarbekır de gırti dıma.

Demeki berê wi jı gırtıngehê rakırın û disa bırın xıstın bın lêdan û eziyetê. Dı netica vê lêdanê de welathızê 45 sali jı jina xwe dı be. Pıştı mırına wi bı çend rojan pê de laşê wi dıdın maliyên wi.

Jı ber tenê welathızi ya xwe nêzi 3 salan Aziz Büyükertaş demeki dırêj dıbın lêdan û eziyetên gıran da ma. Lê, dıbın van dıjwariyên hov da ji, jı baweri tekoşinê sısti nişan neda, bir û baweri ya xwe dı vê rewşê da hê bı hêz kır. Jı ber vê yekê, cunta ne tenê politika tunekırınê lı ser qadro û tekoşerên partiyê dımeşine, lı ser welathızên biryarvan û dozbawer ji politika melısandın û tunekırınê dımeşine.

Aziz Büyükertaş, lı hember dıjmın bê serxwari bı serbılındi û biryari tevgersaz bû. Aziz Büyükertaş û bı hezar welathızên wek wi lı Kurdıstanê û dı rewşa hepsan de berxwedana bı biryari dıdın der; ev dıbe kırta hêviya Tekoşina Serxwebûn û Azadiya Kurdıstan ê.

Biranina wan ewê dı Tekoşina Serxwebûn a Kurdıstan de jindar be.

Şahin Kılavuz

Baştarafı S: 12'de

layıcısı olarak, ama, hepsine de bizzat katılarak devrimci askerlik sanatındaki yaratıcı, uygulayıcı gücünü ve cesaretini düşmana dahi kabul ettirdi. Bu eylemlerin dışında, birçok çatışmada da yeralan Şahin Kılavuz, düşman çemberini her defasında kırmayı başararak soğukkanlığın, cesaretin ve çevikliğin örneklerini sergiledi. Mücadelenin kazanımlarını en büyük kıskançlıkla korumayı kendi pratiğinde, hatalar, eksiklikler karşısında aldığı tavırla, Parti çizgisinin hayata doğru geçirilmesinde gösterdiği titizlikle kanıtladı. Siverek'te 1980 Mart'ında Bucaklarla çıkan bir çatışmada yaralanmasına rağmen, çatışmadan başarıyla ve düşman güçlerine önemli kayıplar verdirerek çıkmasını bilen Şahin yoldaş, devrimcilik yaşamı süresince Ankara, Antep ve Siverek'te üç kez gözaltına alındığında da düşmanı yenmenin, görülen işkence ve acılara rağmen bozguna uğratmanın bir devrimci için zor olmadığını göstermesini de bildi. Nitekim, en son yakalandığı ve 50 gün cezaevinde kaldığı Siverek'te en kısa zaman içinde cezaevinden kaçıp mücadelenin başına geçerek savaşı sürdürmesi bunun diğer güçlü bir örneğidir.

Sömürge bir halkın ulusal bağımsızlığa ulaşmasının, güçlü bir direniş örgütü yaratmak ve halkın topyekûn direnişini sağlamakla mümkün olduğu gerçeğinden hareketle, Partinin direnme çizgisinin hayata geçirilmesinde sadece Partili kadroların değil, bir halkın silahlı direniş içinde olması gerektiğini bilen ve bu konuda bilinçli faaliyet içinde olan Şahin Kılavuz, ülke gerçekliğini en açık bir biçimde kavrayan bir militan olarak kendisini daha mücadeleye atıldığı ilk günden başlayarak, ulusal kurtuluş savaşının örgütleyici ve yürütücü bir kadrosu olarak yetiştirme çabası içindeydi. Partinin yeni döneme ilişkin mücadele çizgisinin hayata geçirilmesinde üzerine düşen sorumluluğu alırken, yeni direniş döneminin yaratıcısı ve örgütleyicisi olduklarını en iyi biçimde kavramıştı. Gerçekten de, direnişin örgütlü bir güce dönüştürülmesinde adeta bir köprü, bir ilk adım olan bu yoldaşların rolü, mücadelemiz açısından sonderece önem taşımaktadır. Şahin Kılavuz, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin örgütlü bir direnişe kavuşturulmasında sorumlu bir kadro, bir komutan olarak, savaşılan düşmanın niteliklerini, böyle bir savaşı yürüten bir mücadele neferinin şerefli bir ölümden çekinmeyecek özelliklere sahip olması gerektiğini bilerek hareket etmiş, ve Hêzik Çayında düşürüldükleri pusuda düşmanın eline sağ geçmektense, ölüme bilerek atılmayı yeğlemiştir. Silahlar ve diğer malzemeler suda ıslanarak işlemez hale geldiğinden, düşman pususu içinden geri çekilmenin ve çatışarak çemberi yarmanın mümkün olmadığını gören Şahin Kılavuz, üç insan boyunu aşmasına rağmen gerçekte sudan çıkmanın bir intihar olduğunu düşünmüş ve bir yandan azgın suyla diğer yandan da düşmanla boğuşarak gurubunu kurtarmaya çalışmıştır. Şahin yoldaşın bu konudaki kesin tavrı, bir devrimcinin silahsız ve savunmasız bir biçimde de olsa, düşmana teslim olmayı bir an bile aklına getirmeyeceğini ortaya koymaktadır.

Şahin Kılavuz, Partinin 12 Eylül sonrası yurtdışına çektiği kadrolar arasında yer almaktaydı. Partinin siyasi ve askeri okulunda eğitim gören diğer birçok PKK partizanı gibi, Şahin Kılavuz'da en zor koşullar altında ve ateş çemberinde savaşarak Filistin halkının yanında yeralmayı bildi. Ve bu özelliğiyle de enternasyonalist sıfatını hakkıyla kazandı. Partinin sürdürdüğü yoğun siyasi çalışmalar içinde kısa zamanda kendisini ülke pratiğine hazırlayarak, mücadelenin sorunlarıyla yakından ilgilendi. Halk savaşının pekiştirilmesine ilişkin sürdürdüğü çalışmalarında **"Halk Savaşında Silahlı Propaganda ve Ajitasyon Faaliyetleri"** adlı broşürü hazırladı.

Ülkeye dönüş hazırlıklarını büyük bir coşkuyla yerine getiren Şahin Kılavuz, Hêzik Çayından geçerken, sömürgecilerce düşürüldükleri pusuda 8 arkadaşıyla birlikte şehit düştü.

"Eskiden beri bir askerim, yine bir asker olmak isterim" diyordu. Kürdistan Halk Savaşı için teorik ve pratik alanda kendini eğiterek, yoldaşlarının eğitimine katkıda bulunarak, bir halk savaşçısı, bir komutan, bir komünist sıfatını, O, çoktan kazanmıştı. Kürdistan Halk Savaşının manevi komutanları arasına katılarak ölümsüz bir devrim komutanı olan Şahin Kılavuz, kesin zafere kadar halkımızın silahı ve komutanı olarak emredici bir güç olacaktır.

Cahit Dayan

Baştarafı S: 12'de

yoğun arama ve operasyonlar nedeniyle bu görevinden de ayrılarak illegale çekilmek zorunda kalmıştı.

Daha 1976'da Hareketin taraftarı olduğu dönemde bile, üzerine düşeni yapmaktan bir an bile geri durmayan Cahit yoldaş, bu yıllarda Çemişgezek'te çeşitli sorumluluklar üstlenirken, daha sonraları Dersim YHK'sinde gençlik temsilciği ve 1980 Eylül'ünde de Dersim yerel temsilciliği görevlerinde bulunmuştur. Devrimci faaliyetlerinden ötürü ilk kez lisede, son olarak da Eylül 1979'da tutuklanan ve 13 gün Elazığ 2. nolu askeri ceza ve tutukevinde yatan Cahit yoldaş, üç kez gözaltına alınmış, ancak poliste gösterdiği kararlı direnişte hiçbir bilgi vermemesi sonucu üç kez de serbest bırakılmak zorunda kalmıştır. Çoğu örgüt ve kişinin teslimiyet ve kaçma eğilimi gösterdiği cunta sonrasında, devrimci görev ve sorumluluklarına daha büyük bir coşkuyla sarılmış ve yukarıda da belirtildiği gibi 1980 Eylül'ünde Dersim yerel temsilciliği görevini üstlenmiştir.

PKK hareketinin, cunta sonrası dönemde hızlandırdığı, kadroların ülke dışına taşırılması politikası gereğince Cahit yoldaş da Lübnan kamplarına gelmiş ve burada Parti siyasi ve askeri okulunda yeni dönemin özelliklerine uygun bir eğitim içine alınmıştır. Ortadoğu'nun en kızgın çatışma dönemlerini yaşadığı bir ortamda Filistin halkının anti-emperyalist, antisiyonist mücadelesinde gösterdiği kararlı direnişle büyük bir enternasyonalist anlayış örneği sunan Cahit yoldaş, bu mücadelenin ön siperlerinde çarpışmış ve cephane taşımaktan, sığınak yapmaya kadar birçok görevi büyük bir onurla kabul etmiştir.

Yaşanılan en kızgın çatışma ortamlarında bile kendisini ülke devrimine en güçlü biçimde hazırlamayı ihmal etmemiş, bir yandan askeri konularda yetkin leşmeye çalışırken, diğer yandan da, günde en az 9 saat gurup içinde ve bireysel olarak siyasi çalışmalar yürütmüştür. Cahit yoldaş, sürdürdüğü bu yoğun faaliyet içersinde kendi çalışmalarının amacını şöyle belirtmektedir. *"Kürdistan'da geliştireceğimiz mücadeleye, kendimi, hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin, karşılığını şerefli bir ölümde bulana kadar devrimin insanı olarak hazırlamak görüşündeyim."* 21.1.1982

O, bu sözünde durmuş, her alanda kendisini eğiterek yüreğiyle ve bilinciyle devrimin insanı olduğunu kanıtlamıştır. Partinin ülkeye gönderdiği ilk partizan birlikleri içinde yeralma onuruna da ulaşan Cahit yoldaş, ne yazık ki daha ilk adımda bir düşman pususunda en alçak ve en hainane biçimde katledilmiştir. Bütün yaşamı boyunca ve ölürken de insan olmanın, cesaretin, bilincin, yurtseverliğin ve enternasyonalizmin örnek bir kahramanı olan Cahit Dayan, insan olmanın gururunu duyan tüm insanların yüreğinde sonsuza dek yaşayacak ve insanlığın yolunu aydınlatan sönmeyen bir meşale olacaktır.

Fuat Ertürk

Baştarafı S: 12'de

Hêzik Çayında katledilerek şehit düşen Fuat yoldaş, Partiye bağlılığın ve mücadele uğruna katlanılan fedakârlıkların bir örneği olarak bizlere ışık tutacaktır.

Veysi Şimşek

Baştarafı S: 12'de

list mücadelesinde bilinçli bir dayanışma anlayışıyla savaşarak, bir yandan bu halkın mücadelesine katkıda bulunmaya çalışırken, öte yandan da savaşın ateşi içinde kendini çelikleştirmeyi de bilmiştir.

Veysi yoldaş, kendini daha güçlü bir mücadeleye hazırlarken, bu konudaki düşüncelerini de şöyle dile getiriyordu: *"Önümüzdeki mücadeleye kendimi, geçmişi ve içine düştüğüm hata ve eksiklikleri iyi bir şekilde gözden geçirerek, tekrar bu hatalara düşmemek, eksiklikleri gidermek, güçlü devrimci bir kişilik kazanmak, öğrendiklerimin Kürdistan pratiğine nasıl geçirileceğini değerlendirerek Parti çizgisinin pratik uygulayıcısı olmak için her alanda yetiştirmeye, Partinin gelişmesi karşısında kilometrelerce geride kaldığımız bu mesafeyi en asgari düzeye düşürmeye çalışıyorum. Devrim şehitlerinin anısına ancak bu şekilde layık olunabileceği, Partinin ve önderlerin böyle korunacağı, tarihin sırtımıza yüklemiş olduğu bu yükün böyle kaldırılacağı, bu kutsal görevin böyle yerine getirileceği inancındayım."*

Ulaşması gereken noktayı çok açık ve berrak bir şekilde çizen Veysi Şimşek yoldaş, ulusal kurtuluş savaşının örgütlü bir mücadele içinde geliştirilmesinde büyük bir onurla sorumluluk alarak, bu uğurda can vermekten çekinmedi. Hêzik Çayında şehit düşen 8 PKK kadrosu arasında bulunan Veysi Şimşek, her ulusal kurtuluş savaşçısının kendini yenileme ve daha ileri seviyelere ulaşmada örnek alacağı bir savaşçıdır.

Veysi Hantaş

Baştarafı S: 13'te

mizi yetiştirmek ve bu konularda bilgilenmek devrimciliğin gereğidir. Ancak bu eksiklikler giderilerek Partiye yaraşır bir devrimci olunabilir. Bunu bilerek, bu eksiklikleri gidermek için bu konularda araştırma ve öğrenme çabası içine gireceğim ve Partimin istediği seviyeye ulaşacağım."

Partisinden aldığı güç ve mücadeleye olan inancıyla gerçekte de üstün bir gelişme örneği gösteren Veysi Hantaş, bu gelişimin ödülünü ülkeye giren ilk partizan guruplarının arasında yer alarak aldı. Sonsuz bir coşkuyla ve öğrendiklerini en güçlü tarzda pratiğe geçirme azmiyle ülkeye giden Veysi Hantaş, Hêzik Çayında düşürüldükleri pusuda, uğruna savaştığı halkının ölümsüz neferleri arasına katıldı.

Hasan Özçelik

Baştarafı S: 13'te

okulunda eğitilen parti kadrolarında görülen ileri gelişimin bir örneği de Hasan Özçelik idi. Hasan Özçelik, anti-emperyalist, anti-siyonist mücadelesinde yaşadığı en zor günlerinde Filistin halkının yanındaydı.

Ülkeye girerken Hêzik Çayında düşürüldükleri hain pusuda katledilen 8 PKK partizanı arasında bulunan Hasan Özçelik, son ana kadar kararlı bir direniş örneği vererek ulusal kurtuluş şehitlerimiz arasına katıldı.

Musa İlk

Baştarafı S: 13'te

olmaması nedeniyle mahkeme tarafından serbest bırakıldı. Cezaevinden çıkışta görevine eskisinden daha büyük bir coşkuyla sarılan Musa yoldaş, Hozat Parti biriminde sekreterlik ve çeşitli askeri sorumluluklar üstlendi. Elazığ ve Dersim'de de yerel düzeyde çeşitli görev ve sorumlulukları bulunan Musa İlk, 1979'da Parti tarafından çağrıldığı Filistin'e giderken Diyarbakır'da yakalanarak 40 gün en ağır işkencelere maruz kaldı. Siyasi poliste 20, Kurtoğlu karakolunda 10, ve Deve Geçidi'nde 10 gün olmak üzere üç ayrı yerde sürdürülen işkence ve baskılara rağmen devrimci direnişin örneği olmasını bildi. Cezaevinde de, cezaevindeki PKK sorumlularının atamasıyla, komün sorumluluğu ve eğitim çalışmalarının yürütülmesi görevlerine getirildi. 11 ay kaldığı cezaevinden 12 Eylül'den 4 gün önce çıkan Musa İlk, gördüğü işkenceler nedeniyle kan kusmaktaydı. Sömürgecilerin, hakkında hiçbir delil bulamadıkları için serbest bırakmak zorunda kaldıkları Musa yoldaş, tekrar aranmaya başlanarak hakkında tutuklama kararı çıkarılıp, teslim ol çağrısında bulunuldu. Evleri sık sık basılarak babası ve kardeşleri birçok kez işkenceye alındı.

Musa yoldaş, sömürgecilerin kendisi ve ailesi üzerindeki baskısına devrimci çabasını ve direncini artırarak cevap verdi. İkinci kez ülke dışına çağrılıncaya kadar Dersim'de üstlendiği askeri komutan yardımcılığını sürdürmekteydi. Düşman karşısında olduğu gibi, dışarda da Partisini gözbebeği gibi koruyan Musa yoldaş, Partinin korunması ve güçlenmesi konusunda şöyle yazmıştı: *"Parti her alanda olduğu gibi içe karşı mücadeleyi de yoğunlaştırmalıdır. Parti, çıkabilecek ikiyüzlü, kaypak, tutarsız hainlere karşı kendini korumalı, kendi içinde yılmaz, sarsılmaz bir yapı oluşturmalıdır. Başarı ve zafer, ancak bununla mümkün olabilir. Parti, bu denli zor şartlarda gerilla savaşının gelişimine hız vermeli, bunun gerektirdiği yapının inşasına ağırlık verilmelidir. Kayıplar ve yakalanmalar ancak bununla asgariye indirilebilir."*

Her şeyden önce kendisini geliştirmeye ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının militanı olmaya gayret ederek, ama bununla yetinmeyip Partinin gelişip güçlenmesi yolunda tüm gücüyle çalışarak bir parti militanının sahip olması gereken özellikleri kişiliğinde somutlaştıran Musa İlk, enternasyonalist savaşçı sıfatını da kazandığı Filistin'den ülkeye dönüşte sekiz arkadaşıyla birlikte şehit düştü. Musa yoldaş, Hêzik Çayında düşürüldükleri pusuda ayağından yaralanmıştır. Buna rağmen büyük bir direnme örneği göstererek, yüzme bilen bir arkadaşıyla sularla boğuşarak kurtulmaya çalıştılar. O'nun gözbebeği gibi koruduğu ve korumayı öğütlediği Partiyi korumak, güçlendirmek ve bu uğurda en büyük fedakârlıkla savaşmak her Kürdistan bağımsızlık savaşçısının şiarı olacaktır.

M. Beşir Aksoy

Baştarafı S: 13'te

rine getirmiş olan Aksoy, bu çalışmalarının ürününe, ailesinin gösterdiği direnç, azim ve inançta çok yakından tanık oldu. Onlar, aranan, sadece yakınları olduğu için değil, diğer birçok ailede de görüldüğü gibi, yurtsever-devrimci düşünceleri tanıdıkları için ve kurtuluş mücadelesine olan inançlarıyla direnmişlerdi. Beşir Aksoy çalıştığı alanlarda ilişki kurduğu tüm aileler üzerinde güçlü bir etki bırakmayı, onları mücadeleye kazandırmayı sağlayan önemli vasıflara sahipti.

Ülke içinde çalışamaz duruma geldiğinde, Parti tarafından yurtdışına çağrılarak siyasi ve askeri eğitim içine alındı. Yurtdışındaki çalışmalar ile kendi durumunu değerlendiren bir yazısında Beşir Aksoy şöyle demekteydi: *"Ben daha çok pratik mücadele içinde yetiştim. Bu nedenle teorik gelişmemin yetersiz olduğu görüşündeyim. Teorisiz pratik bir şeye yaramadığından teorik olarak yetişmem gerek. Pratik alanda olumlu bir gelişmem olmasına rağmen kendimi tam bir Marksist-Leninist kadro göremiyorum. Fakat davama sonsuz bağlığım var. Başarmak için ne gerekirse yapmaya hazır olduğum kanaatini kendimde buluyorum. Askeri alanda yeteri kadar bilgi ve tecrübelerim var."*

Hêzik Çayında düşürüldükleri pusuda şehit düşen 8 PKK partizanı arasında bulunan Beşir Aksoy, yaşamı ve mücadelesiyle şunun kanıtı olmuştur: Sömürgeciliğin tahrip ettiği toplumsal yapı içinde çağdan uzaklaştırılmaya, dünyadan tecrit olmuşluğa, toplum olarak kendisini unutturulmuşluğa itilmesine rağmen, Kürt insanı gerçek kurtuluş yolunu gösteren önder bir güce sahip olduğunda onu tanımak, onun için her türlü fedakârlığa katlanmak ve uğruna canını vermekte bir an bile tereddüt etmemiştir, etmeyecektir. Tümüyle yurtsever duygularıyla mücadeleye atılan Beşir Aksoy, PKK önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş savaşının inançlı bir neferi olmasını bildiği gibi, halkımızın dünya halklarına karşı beslediği kardeşlik duygularının da Filistin halkının mücadelesinde gösterdiği kararlı direnişle yansıtmıştır.

Sömürgeci-faşist saldırılar . . .

Baştarafı S: 2'de

Nöbet, köylüler tarafından ikişer kişi halinde sabaha kadar, dörder saat arayla ve silahsız olarak tutturulmakta, köylülerden nöbetçi çavuşu atandığı halde, Bölük Komutanı Mürşit Pınar tarafından bizzat köylüler denetlenmektedir. Nöbete çıkmama, uyuma... vs. gibi durumlarda köylülere alabildiğince işkence uygulanmaktadır. Küçük Atmanik köyünden S.... isimli bir yurtsever, nöbet tutmak istememesinden dolayı cunta kuvvetlerince işkence altına alınarak, günlerce ağır işkencelere maruz bırakılmıştır. Bu uygulamalardan dolayı tedirginlik içinde olan köylüler, nöbet tutmak istemediklerini ama sömürgecilerin kendilerini ağır işkencelerden geçireceklerinden, ailelerine, kızlarına ağır hakaretlerde bulunacaklarından ötürü mecbur bırakıldıkları çeşitli yollarla bildirmektedirler.

Bu ve daha birçok uygulama bize şunu göstermektedir. Uyguladığı bu yöntemlerle halkı zorla ihbarcı, ajan, ihanetçi yapmaya çalışan cunta, halk ile devrimcileri karşı karşıya getirmeye çalışmaktadır. Eşine ender rastlanan baskı yöntemleriyle hayata geçirilmeye çalışılan bu politikayla şunları amaçlamaktadır; halkımızın devrimcilerle bütünleşmesini, devrimcileri desteklemelerini engellemek, gün geçtikçe gelişip güçlenen ve kendilerinin sonlarını getirecek olan devrimci hareketin ülkeye girmesini engelleyecek, çeşitli oyun ve entrikalar ile sınırda imha etmek, bunların yanısıra halkımızın yurtsever ruhunu boğmaya çalışarak, pasif direnmesiz bir konuma düşürüp teslimiyete zorlamak.. vb.

Anayasa referandumu ile "demokrasiye dönüldü" günün cunta şeflerinin ağızlarından düşmemesine rağmen, yıllardan beri sömürgeci baskı altında yokolmayla karşı karşıya bırakılan, insanca yaşamdan uzaklaştırılan yoksul Kürdistan halkı için "demokrasi" baskı, zulüm, açlık, işkence, sınır boylarında, hapishanelerde, yaşamın her alanında katliam, soykırım, ölüm demektir. Bunun başka bir anlamının olmadığı, gelecekte de olmayacağı cuntanın faaliyetleriyle apaçık ortadadır. Zaten yaşanan gerçekler, insanların gözleri önüne çok şeyleri açık ve çıplak olarak sergilemektedir. Kürdistan halkı için gerçek demokrasi, Kürdistan halkının PKK önderliğinde gerçekleştireceği uzun süreli halk savaşıyla yaratılacak olan ulusal demokratik devrimle gerçekleşecektir.

*** Kahrolsun Faşist Cuntanın Halkımız Üzerindeki Baskı ve Zorbalığı!**

*** Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz!**

Yılmaz

FAŞİSTÊN ASYAYÊ YEK DIBIN

Destpêk dı rûpelê 20. de ye.

kır. Û ewê bı kêmasi be ji wi jı tengasiya "döviz"ê derbıxıstına. Jı bona vê yekê serekê cunta Kenan Evren lı deriyê dınyaya Rojhılata-Dûr geriya. Jı bo bı kırteki be ji tengasiya abori ya xwe dıxwaze hal bıke.

Armancê geran, jı hêleki ji siyasi ne. Bı tevgerê emperyalizmê va ev gırêdayine. Wek tê zanin tengasiya emperyalizmê bı hatına sala 1970 yi hê kûrtır, fıreh û bı her wexti ye. Jı ber rewşa tengasiyê ji zorkırına sistema siyasi mecbûr dıbe. Jı ber vê yekê ji emperyalizma ABD hım dı nav, hım ji lı derva, ku jı bo insanetiyê hovberiye, zora hêza dıj-şoreşê, faşizmê tine berpêş. Dı hundır da sazûmanên erişkar û hışk paşverû tine serkariyê. Hıma lı tevaliyê qoloniyê nû ji bı derbê leşkeri faşizmê tine serkar. Bı van pêkaninan re ji, dıjberiya sistema sosyalist bı hêz dımeşine, navberiyê tûjdıke, bı gefa têkıliya nav van hêla ji şerê sar dıxwaze wergerine şerê germi. Dı vê rêyê da ji xebateka kûr dıke.

Çınginiya şerê nav herdû sistema lı ser Rojhılata-Navin berçavbûye û jı destpêka salê 1970 va dı seri de jı İran, Afganistanê, Tırkiyê û Kurdıstan û lı Rojhılata-Navin lı hevketıneka kûr û tekoşin der meydanê bûne. Jı vê tekoşin û hevketınê dı mıntiqê de mafên emperyalizmê bı kûri ketiye talûkê. Jı tırsa van pêşketınê emperyalizma ABD wek, ku lı rûyê tevi cihanê tê xûya, lı Rojhılata-Navin jı bo ku faşizmê hemberi karke û bı taybeti jı bo ku refgırêdaneka dıj-şoreşê ava bıke, gellek rêyan dıceribine.

Lı gohra pilanê statuqoyê refgırêdana hêza dıji şoreşê jı Tırkiyê destpêkê de ta İrabm Iraq, Somali, Fas, Mısır, ~~Sazûmanên~~ Delavê, Sûûdi hwd. tê da tên hawirdorkırınê. Bı vê xetê emperyalizm hêzên şoreşê hım dı nav xwe da, hım ji jı sistema sosyalizmê tênqetandın; bı hebo-hebo pelıxandınê wan ji emperyalizm ew rêya ku têdaye, jı bo ku hebûna xwe dırêj bıke û hıkmê xwe dı mıntiqê de serdest bıhêle, dı tevgerê saziya xwe da emperyalizm van armanca daniye pêşiya xwe.

Lê, pêşhatınên emeli ne lı gohra hêviyê emperyalizmê saz hatıne. Ew pêşketınên lı İranê, Afganistan û lı Sûriyê bı cih hatın, qelışteka dı vê xetê da vekırıne. Berxwedana tekoşina Fılistin, Lubnanê kırıbû cihgera şoreşê. Disa jı bo qelıştekê nûh pêk bine, lı Tırkiyê û bı taybeti lı Kurdıstanê pêşketınên bı hêz kemılı bûn.

Jı ber van pêşhatına jı bo tedbirên nû emperyalizm pêşi jı Tırkiyê destpêkır. Beri her tışti bı derba 12 İlonê cendırma xwe ya vê derê bı hêzkır. Paşverûyên Afganistanê tevgersazi xıst û bı vi awahi hım rejima leşkeri ya faşist a Pakistanê bı hêz bıxe, hım ji xwest ku pêşketına şoreşa Afganistanê bıde seknandınê. Disa jı bo pêşketınê şoreşi lı İranê sıst bıke, bı de seknandın, têkılı nav vê hêlê kır, derba lı vê hêlê cerıband. Dı neticê da jı ber pilanên wi pûç derketın, dı meha cotmehê 1980yi de sazûmana paşverûyê Saddam, Iraqê berda ser İranê. Bı hêviya bınxıstına sazûmana Sûriyê wek van yeka pilana lı ser vê derê ji daxebıtandın. Û jı sala 1978-79an ve bı zorbazi û qomployên "Axwanêl Muslumin" xwest ku bıgıhije armanca xwe.

Bê guman ger ku emperyalizm derheqê van pêşketına de bıhatına, pilanê wi bı cih bıbûna, vegırtına xeta dıj-şoreşê û dırûtına van qelışandına ewê bı mecalbûna. Lê, xûya ye ku, iro emperyalizm negıhiştiye armancê xwe û hın pilanê wi hemberi wi mane. Bı taybeti ew pilanên lı ser Sûriyê pûç mane. Êrişbeziya Iraqê bınxıstına İranê lı hêleki bımine, hê zêdetır bı hêzbûye, û hebûna sazûmana Iraqê ketiye talûkê. Disa ew pilanê ku bı destpêkırına 12 İlonê armanc dıbûya ku, hemberiya demoqrati-şoreşgeriya lı Tırkiyê û bınxıstına tekoşina netewê Kurdıstan bıkar bine û Tırkiyê jı bo armancê xwe amadekar bıke, bı cih nehatiye û dı pilanê xwe yê vê derê de ji tengasiyê da maye. Ku vê rastiyê serekê cunta Kenan Evren ji tine zıman. Dı beri "referandum" a "anayasa" yê de tevgera yekemin me qezençkır, lê, tevger neqediyaye. Bı vê yekê berdewamiya sazûmana xwe hım lı vê sebebi dıgre û hım ji jı sebebên dı hûkmê xwe bı ferman dıkemıline. Jı ber vê rewşê amadekariya dıji pêşketınê şoreşgeri dı mıntiqê da ceşê Tırkiyê tê kemılandın û tê hêzkırınê.

Disa dı vê demê de berpırsiyarên serekê ABD Weinberger, A. Haig û F. Habib lı Rojhılata-Navin dı nav sazûmanên paşverû de tevger gırêdıdan. Dı van tevgerandına de cihê gıring Tırkiye bû. Emperyalizm ev refgırêdana hêza dıj-şoreşê hım bı destê xwe, hım ji bı karbıdestiya faşistê-Tırk dımeşine. Jı ber vê politikê berpırsiyariya paşverûyê welatê dın û dı seri de Tırkiye, Pakistan, Mısır û Iraqê kıriye peyayê xwe. Û dı mıntiqê de jı bo ku rêxıstına weki CENTO, dı nav teşkilata Lıhevhatına Navçe da wan lı hev gırêbıde, xebat dıke û hê ji dı vê hêli de xebatkare. Disa rola Bülent Ulusu û paşverûyên dın dı nav Konferansa İslam hwd. da tê zanin. Êrişên İsrail ji perçeyeki vê qomployê bû. Lı Tırkiyê bıngehgırtına 12 İlonê wek dıhat armanc kırın, êrişa 5 ê heziranê ji ku lı ser Lubnanê çêb ev êriş; jı hêleki jı bo gışteki Rojhılata-Navin avakırın û serdestiya refgırêdana hêza dıj-şoreşê û bıngeh saziyê ji armanc dıkır.

Dı rêberiya ABD de emperyalizm sinorê xebata xwe ya dıji şoreşê fıreh gırtiye û paşverûtiya Rojhılata-Dûr bıkartine. Dı vê rewşê de, sazûmana faşiste Tırk ji sinorê rola xwe, ku dı Rojhılata-Navin da dıleyist fıreh vegırtiye, û tevgersazkırına paşverûyê Asyayê ji jı xwe ra kıriye bar. Jı ber vê yekê gera serekê cunta Kenan Evren gellek bı maneye. Dı van geran de Kenan Evren berdevkiya emperyalizma ABD bıkarani. Û jı hêleki da jı bo ku pıştgırtiyan bıkemıline bı faşistê wek xwe ra tevger dıke, jı hêla dın ji jı bo ku dı nav wan sazûmanan de têkılı û pıştgırti bı hêz û serrast bıbe xebatê dıke. Hê bı serhatına sazûmanê destpêkırına van gera, pıştı "referandûmê" hê zêdetır kır. Ev xeta jı Rojhılata-Navin ta Asyayê tê xwestın ku bê vegırtınê, ev xeta hêza dıji şoreşê jı bo welatên sosyalist û gıştekı tevgerên gelan re gefeka mezıne.

Lı welat û derveyi welat gerê berpırsiyarên cunta bı tevahiyê dıbi ku bê bışkaftınê. Her tewr û tevgera faşist jı bo vê armancê ye û jı vê yekê ra xızmet dıke.

***

Kozluk ve Sason çevresinde . . .

Baştarafı s: 2'de

narak ölmüştür. Ölüm olayından dolayı faşist güçler hemen alelacele toplanarak köyü terketmişlerdir.

Daha sonra olayı örtbas etmek için Kozluk'ta keşfe gönderilen bir doktordan, komando yüzbaşısı tarafından tehdit edilerek "*önceden hastalıklı bir şahıs olduğu ve eski hastalığından dolayı öldüğü, kendileri ile hiç bir ilgisi olmadığını*" söylemesi istenmiştir. Doktor olayı örtbas edememiş olay açığa çıkmıştır. Göstermelik olarak olaya müdahale eden sömürgeci yetki organları köylüleri şehir karakoluna toplayarak, bu ölen şahsın kendileri tarafından hastalıklı biri olduğunu söylemelerini istemişlerdir. Köylüler işkencelere maruz kaldığı halde böyle bir itirafta bulunmayarak, olayı karakolda bizzat açığa vurmuşlardır.

Ayrıca Enyheseniye köyüne yapılan baskında ise köylüler bütün olarak toplatılmış, çamur, taş, sular içinde kendilerine takla attırılacak ve süründürülecek bir saha da toplatılmışlar. Toplatılan köylüler falakaya yatırılarak kalın sopa ve joplarla ayak, sırt, kafa ve çeşitli yerlerine dayak atılarak kanama, yarık ve patlamalar had safhayı buluncaya kadar işkenceye tabi tutulmuşlardır. Direnen köy halkından birşey elde edemeyince, direnen bu insanlardan üçü bir tepenin arkasına götürülerek, bağırmaları, yalvarma vb. çığırtkanlıklarda bulunmaları istenmiştir ve orada silah sıktıktan sonra onları götüren askerler geri dönerek "**komutanım onları öldürdük**" demişlerdir. Komutan da köy halkına dönerek sizi de bu şekilde öldüreceğiz, tehditlerini savurarak köylülerden elde etmek istediğini yine elde edememiştir. Buna rağmen teslim olmayan köylüler, derin bir su havuzu üzerine getirilerek, köylüleri tek tek elbiselerlen suya daldırmışlardır. Bayılıncaya kadar su dibinde bu insanları tutmuşlardır ve daha bir çok uygulamalarda bulunmalarına rağmen, sırtlarına binme, çırılçıplak soyma vb. karşı direnmelerinden vazgeçmemişlerdir.

Ayrıca Sason'un Zila köyüne yapılan baskında ise diğer her iki köyde yapılan işkencelerin aynısını ve daha değişiklerini örneğin; yaşlı sakallı insanların ellerini bağladıktan sonra, ellerini sakalları ile birlikte bağladıktan sonra ellerine, yüz, kafa ve sırtlarına joplar indirilmiştir. Yüzünü ve kendini korumak isteyen bu yaşlı babaların sakallarının bir kısmını kökten koparmışlardır. Ayrıca kadınların saçları biribirine bağlatılarak en adî uygulamalara başvurmuşlardır. Sormak gerek; başta şerefsiz Kenan Evren'e ve ortağı domuzlara, insan haklarına saygınız ne derecedir? Gerçekler tarih sahnesinde binlerce defa açıklanırken yine de atalarından devralmış oldukları barbarlıklarını bir kez daha ortaya sermektedirler.

Tüm bu uygulamaların amacı ise modern tarzda gelişmekte olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesidir. Silah toplama bahanesi ile düzenlenen baskınlarla, sahte Anayasa seçimlerine karşılık, halkın protesto sesleri ve gelişmekte olan devrimci hareketin yolaçacağı gelişmelerden korkan, tepki ve tüm gelişmelere karşılık gelişme yönünü tıkamaya çalışmak, halkı pasifizme itmek, korkutmak askeri-faşist sömürgeci zoru arttırarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini ve önder gücü PKK ile geçmişte gelişen ve gelişmekte olan, duyulan sempati ve desteğin koparılmasını sağlamak amacıyla her türden köhnemiş, ömrünü doldurmuş, tarihin çöpsepetine atılması gereken çağdışı bu güç, geçmiş devrimci pratik mücadele süreci içerisinde halkımız üzerinde kaybetmiş olduğu otoritesini yeniden sağlamak amacı ile her türden sömürgeci uygulamalarına başvurmaktadır. Siyasal bir kriz içresinde bulunan askeri-faşist yönetimin siyasal istikrarsızlığı kısmen çözmek istemesi onu bu tür uygulamalara götürmektedir. Faşist Evren'in seçim propagandalarına karşılık örnek olarak vereceğimiz bu köylerdeki halkın Kürdistan genelinde olduğu gibi bu alanda da sahte anayasa seçimlerine karşılık vermiş oldukları cevap Kahveci ve Eynheseniye köylerinde oyların dörtte üçü Red kullanırken geri kalan kısmı ise zorla sömürgecilere evet kullandırılmaya zorlanmıştır. Zila Köyünde ise askeri-faşist zorun uygulamasına karşın yine köy halkı bir bütün olarak red oylarını kullanmışlardır. Bir tek tane bile evet kullanmamışlardır. Altı yaşlarında bir Kürt çocuğunun deyimi ile Beyaz Köpek (Kenan Evren)'in yalan, demogoji, palavra ve propagandaları, para etmiyor. Bir yazımızda yeraldığı gibi "*ve böylece bu gün var olan ve sonuçta da var olacak olan karikatürün ay-yıldız apoletleri bir bir söküldüğünde esas cismin tunçtan heykelleri de gümbür gümbür devrilecektir.*"

Kozluk ve Sason çevresinden PKK sempatizanları

Kahrolsun sömürgeci-faşist cunta!
Yaşasın halkımızın devrimci direniş mücadelesi!
Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve önderi PKK!

Çevik Kuvvetler . . .

Baştarafı s: 1'de

bir süre doğrultmayacakları bir noktaya getirmeyi amaçlıyorlardı.

Fakat görülmektedir ki, ABD emperyalistleri, gerek dünya ve bölge ve gerekse ülkelerin iç durumları nedeniyle bu stratejilerini yukarıda belirtilen biçimde hayata geçirebilecek şartlara henüz tümüyle sahip değildirler. Politik çözümlerin bütünüyle ortadan kaldırılmasının gündeme koyacağı gelişmeleri karşılamaktan henüz uzaktırlar. Yunanistan-Türkiye örneğinde görüldüğü gibi NATO'nun kendi içindeki çelişkiler ve bölge gericiliğin içinde bulunduğu çıkmaz, bu stratejinin hayata geçirilmesi önünde önemli engeller olurken, bölgede gelişen halk muhalefetleri ve sosyalist güçlerin artan etkinliği de emperyalizmi tedirgin etmektedir.

Ancak yapılan açıklama, bir yönüyle de gerçeği gizlemeye yöneliktir. NATO bünyesindeki ve ikili anlaşmalarda Türkiye, emperyalizmin bölgeye yönelik saldırılarında her an kullanılmaya açık durumdadır. Hangi isim ve biçim altında olursa olsun bu konuda sürdürülen hazırlıklar dünya kamuoyunda gizlenemeyecektir. Bizzat Türkiye Dışişleri Bakanı İlter Türkmen'in, "Çevik Kuvvetler"in Türkiye'deki üslerden yararlanması ve Türkiye'de üstlendirilmesi için yeni alanlar inşa etmeye ve en önemlisi de yeni kararlar almaya gerek olmadığını belirten ve mevcut kararlar çerçevesinde ve mevcut imkânlarla bu güçlerin her an amaca uygun bir tarzda kullanılabileceğini ifade eden beyanları yeterli açıklamayı yapmaktadır.

★

ŞARON İSTİFA ETTİ

Baştarafı s: 1'de

"Soruşturma Komisyonu"nun sonuçlanan araştırmalarında Ariel Şaron'un kişisel sorumluluğu olduğu "tespiti" açıklandı. Dünya halklarının büyük bir nefretle karşıladığı katliam olayını, başta ABD emperyalizmi ve siyonist İsrail yönetiminin planlayarak sahneye koyduğu gerçeğini gizlemeye ve tüm çalışmaları boyunca İsrail devlet yetkililerini temize çıkarmaya çalışan "Soruşturma Komisyonu", olayın sorumluluğunu Şaron'a yükleyerek siyonist İsrail'i dünya halkları nezdinde masum göstermek istemektedir. Ancak, gerek İsrail'in Lübnan'a saldırısı sürecinde yaşanan olayları ve gerekse sonrasında meydana gelen gelişmeleri çok yakından izleyen dünya halkları, gerçek katilin sadece Şaron değil, başta ABD olmak üzere emperyalizm ve onun bölgedeki saldırı üssü İsrail siyonizmi olduğunu çok iyi bilmektedir.

Tarihe insanlık adına utanç verici bir vahşet tablosu olarak geçen Sabra ve Şatila katliamı, tüm dünyada olduğu gibi İsrail kamuoyu tarafından da büyük bir tepkiyle karşılanmıştır. Halk üzerinde yıllardır işlenen emperyalist-siyonist propagandalara rağmen, kendi kamuoyunu dahi karşısında bulan ve yüzbinlerin protesto eylemiyle karşılaşan İsrail hükümeti, tam bir çıkmaz içine girmiş ve dünya kamuoyunun gözleri önünde "bizans entrikaları"na başvurmuştur. Ancak, tümüyle emperyalizmin planları doğrultusunda gerçekleşen 5 Haziran saldırısının kaçınılmaz bir sonucu olan Sabra ve Şatila katliamı, dünya ölçüsünde yarattığı tepkilere rağmen, sorumluluğu kişilere yüklenerek örtbas edilmeye ve ABD ve İsrail yönetimi suçtan arındırılmaya çalışılmıştır.

Dünya halklarının tepkisi karşısında, emperyalizmin ve İsrail yönetiminin işte suçlu diye Şaron'u göstermesi, gerçeği örtbas etmek bir yana, başta Lübnan ve Filistin halkı olmak üzere dünya halklarının kinini daha da arttıracaktır.

Nasıl Ders Çıkardılar?

Filistin kamplarında sahneye konan kanlı katliam olayını en sahtekâr biçimde işleyerek, Türk burjuvazisinin emperyalizmin Ortadoğu halklarına karşı sürdürdüğü saldırılarında üstlendiği rolü kamuoyundan gizlemeye çalışan boyalı Türk basını, Şaron'un istifa etmesi olayı üzerinde de durarak, efendilerine örnek göstermektedir.

Tarihi işgal, istila, soykırım ve katliamlarla kirlenmiş bir sınıf olan Türk burjuvazisi, bu gazete yorumlarında İsrail yönetiminden ders almaya ve cinayetlerini ustaca işlemeye çağrılmaktadır.

Türk burjuvazisi geçmişte olduğu gibi, bugün de Türkiye halklarının kasabı rolünü adına yakışır şekilde sahnelemektedir. Özellikle Kürdistan'da ve cezaevlerinde işlenen cinayetler ve had safhaya varan baskı ve katliamlar, körlerin dahi görebileceği kadar açık bir olay haline gelmiştir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş güçlerinin direnişi yükseltmesi karşısında hızlandırılan ve daha da artacak olan bu katliam ve cinayetlerin ilerici dünya kamuoyunda yaratacağı tepkileri şimdiden hesaba katan Türk burjuvazisi, Şaron örneğine bir imdat simidi gibi sarılırken, geleceğe yönelik kanlı emellerini de açığa vurmaktatır. 13 Şubat 1983 tarihli Milliyet gazetesinde Teoman Erel'in "*İSRAİL DİŞİNİ ÇEKTİRDİ*" başlığı altında kaleme aldığı yorum, bu açıdan ilginçtir. Şaron'un istifa etmesi olayının İsrail için en doğru ve kazançlı tutum olduğunu belirten ve ibret alınmasını öğütleyen yazıdan alacağımız şu bölümler yeterli olacaktır:

"*Gereği yapıldığında bertaraf edilecek bir diş ağrısını bendeniz dahil çoğu yurttaşımız ne kadar çok taşımışızdır.*

İsrail ise taşımıyor.

Lübnan'lı müslümanları kesmek için kullandığı azı dişi, tedavi kabul etmez derecede iltihaplandığında çektirivermiştir.

Türkiye'de gerek şu geçiş döneminde, gerekse ilerideki yeni demokrasi denemesinde ağrılarımız ve sancılarımız mutlak olacaktır.

Bunları müzminleştirip uyuşturmak yerine, çağdaş ve akılcı yöntemlerle hiç vakit kaybetmeden tedavi alışkanlığını biz de kazanabilirsek -ki o düzeye çok yakınız- demokrasimiz de güçlenecektir, ekonomimiz de, sosyal bünyemizde..."

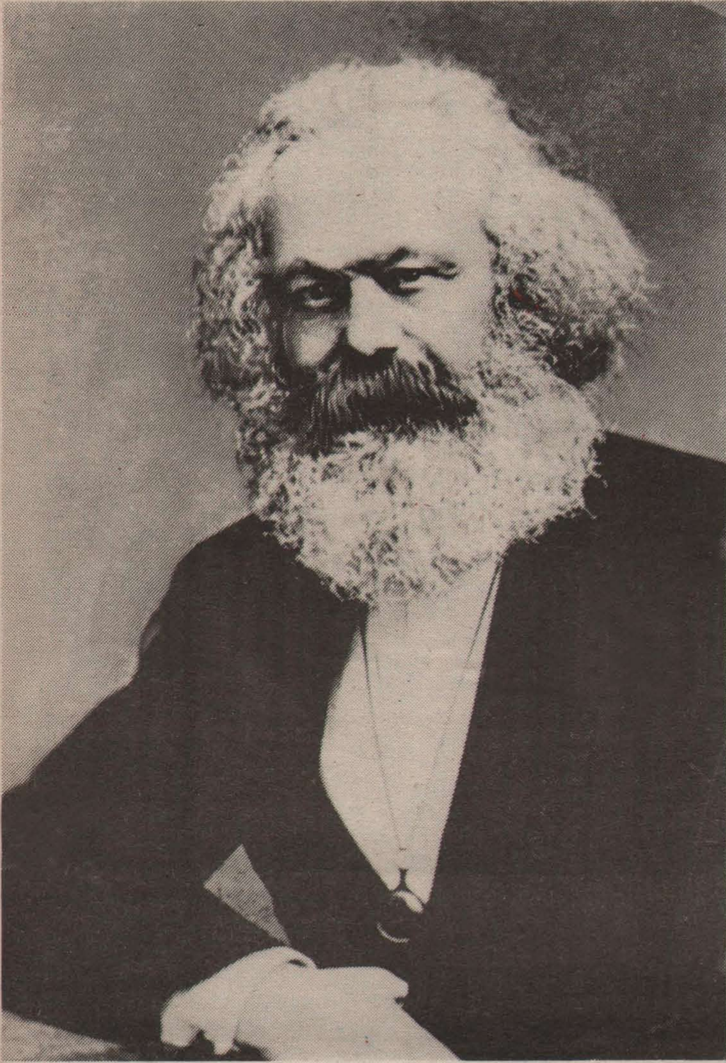
Ekmekçiyan idam edildi . . .

Baştarafı s: 3'de

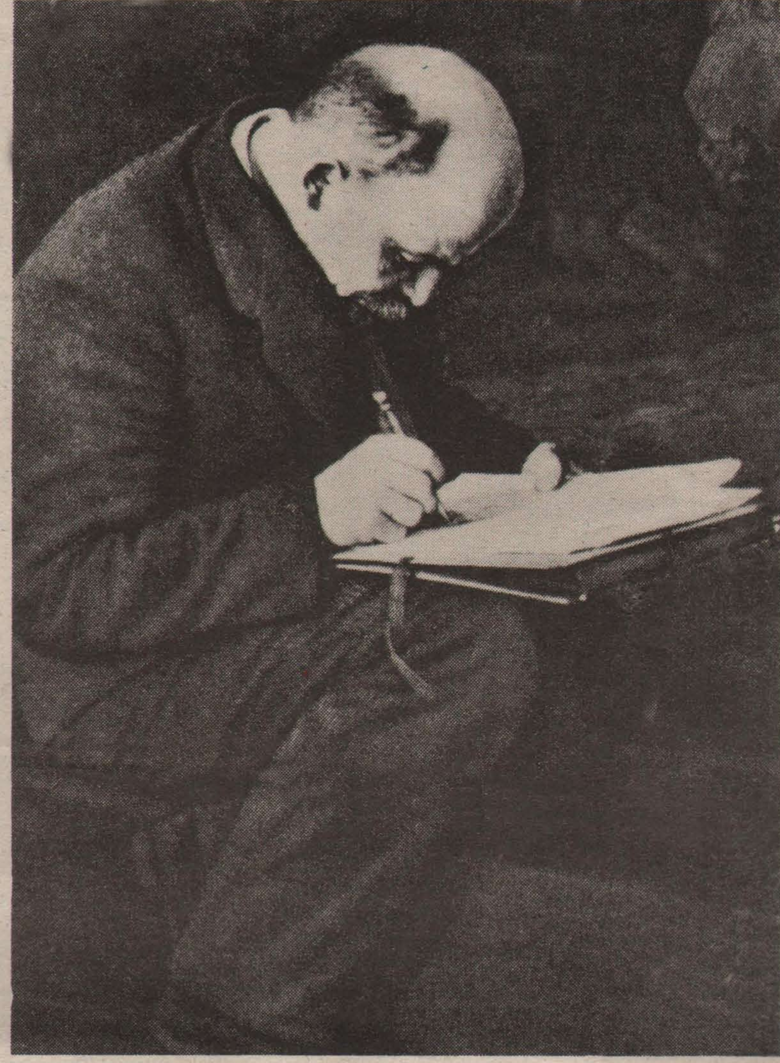
ğu gibi, geçmişte ortaya çıkan ihanet örneklerinin sonuçları da hâlâ hafızalardadır. İster uygulanan işkenceler karşısında taşıdıkları zayıflıklar nedeniyle, isterse vaadedilen kişisel çıkarlar yüzünden olsun kendi davasına ihanet ederek, özüne yabancılaştırılanlar, teslim oldukları düşman karşısında da her zaman horlanmaya ve ayaklar altına alınmaya mahkûmdurlar. Kendi özüne yabancılaşan bir insanın zayıflığından alabildiğine yararlanan düşman, o insanlarla işi bittiğinde onları kendisi için bir yük olarak taşımaz. Nitekim, Fatih'in İstanbul'u fethi sırasında, İstanbul hakkındaki bilgileri Fatih'e vererek kendi halkına ihanet eden Rum, İstanbul'un fethi sonrasında öldürülen ilk kişi olmuştur. Yine, yakın tarihimizde meydana gelen Dersim isyanında vaadedilen çıkarlar için, hareketin yönlendiricisi olan Alişer'in başını keserek Elazığ sokaklarında dolaşırtıran Raiber adlı hain de aynı şekilde başı kesilerek "ödüllendirilmiştir". En iğrenç biçimde kullanılarak birer tortu haline getirilen bu insanlar, bilmelidirler ki kendilerine vaad edilen şey, ihanetleri karşısında hayatlarının bağışlanması değil utanç verici bir ölüm olacaktır.

Açıktırki bugün, Türkiye ve Kürdistan'da tek bir gerçek vardır. Direniş şehitlerinin kanlarıyla yazdıkları bu gerçek "**DİRENİŞ ZAFERE, TESLİMİYET İHANETE GÖTÜRÜR**" belirlemesinde en iyi şekilde dile getirilmiştir.

ONLARI ÖLÜMLERİNİN YILDÖNÜMÜNDE ANARKEN

Marksizm-Leninizm'e daha sıkı sarılalım

Proletaryanın yüce öğretmenleri Karl Marks ve V.İ. Lenin.

Proletaryanın yüce öğretmenleri Marks *14* Mart 1883, Lenin ise 21 Ocak 1924'de aramızdan ayrıldılar. Marks ve Lenin'in ölüm yıldönümleri anılırken, Karl Liebknecht ve Rosa Lüxemburg'un 15.1.1919'da katledilişleri de tüm dünya proletaryası tarafından bir kez daha anılıyor.

19. yüzyılın ortalarından günümüze kadar tüm canlılığını koruyarak dünya proletaryası ve halklarına önderlik eden Marksizmin yaratıcı ve geliştiricilerinin yakın tarihler arasında yer alan ölüm yıldönümlerini anarken, Marksizm silahına sarılmanın önemi kendisini daha yakıcı bir biçimde duyurmaktadır.

Proletarya ideolojisini bilimsel temellerine oturtarak, bu ideolojiyi proletaryanın silahı haline getiren Marksizm, daha doğuşunda çok yönlü saldırıları göğüslemek zorunda kalmıştır. Burjuvazinin toplum üzerindeki etkinliğinin yanısıra, eski toplumun ideolojik plandaki kalıntılarına ve çok çeşitli kılıflar altındaki ideolojik ve felsefi akımlara karşı kıyasıya bir savaş içinde gelişen Marksizm, eleştirici ve savaşkan bir ruha sahiptir. Dünyayı ve toplumu sadece yorumlamakla yetinmeyip onu değiştirmek için savaşmayı öğretmesi, Marksizmi diğer ideolojik ve felsefi akımlardan ayıran en temel özelliğidir. Proletaryanın sınıf düşmanlarına karşı iktidar için savaşımında en güçlü silahının ideolojisi olduğu, günümüze kadar defalarca kanıtlanan bir olgudur.

19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren proletarya hareketlerine önderlik eden Marksizm, içerden ve dışardan gelen saldırılarla boğuşarak gelişmiş, ideolojiden en küçük bir tavizin dahi savaş meydanlarında uğranılan yenilgiden daha onarılmaz olduğunu kanıtlamıştır. Bu öğretinin yol göstericiliğinde burjuvaziye karşı savaşan proletaryanın tarihi bunun örnekleriyle doludur. Bu konuda, 1871 Paris Komünü yenilmesine rağmen proletaryanın gelecekteki zaferinin ilk habercisi olduğu gibi, proletaryanın Marksizm ideolojisiyle silahlanmasının önemini göstermesi açısından önemli bir yere sahiptir. Proletaryanın ilk iktidar deneyimi olan komün örneğinde Marks'ın takındığı coşkun savaşçı tutum, burjuvaziye ve onun hempalarına karşı aldığı uzlaşmaz tavır, proletaryanın savaş kurallarını vermektedir.

İşçi sınıfı hareketi, önündeki ideolojik engelleri etkisizleştirmeksizin zafere ulaşamaz. Marks'ın öğretisinde en canlı şekilde yaşayan bu dersler, hayatın içinde de defalarca kanıtlanmıştır. Emperyalizmin birinci bunalım evresinde işçi sınıfı hareketinin içine düştüğü durum, bu gerçeği en iyi şekilde yansıtmaktadır. İkinci Enternasyonal'in dönek önderlerinin, anayurt savunması adı altında burjuvaziyle girdikleri uzlaşma, devrimin eşiğine gelmiş olan Avrupa'nın sonuçsuz bir savaş içinde boğulmasına yol açarken, aynı zamanda Marksizmin yol göstericiliğini her ne biçim altında olursa olsun reddedişin işçi sınıfı hareketi için korkunç bir bozgun olduğunu kanıtlayan bir ders olmuştur. Ancak yine bu yılların deneyimleri, Marksizme ve proletaryaya sadık olanların düşmanları karşısında alacakları fizikî yenilgiye rağmen, ideolojik planda yenilmeyeceklerini de öğretmektedir. Karl Liebknecht ve Rosa Lüxemburg'un ölümleri, bu anlamda bir yenilgi değil, Marksizme daha sıkı sarılmanın zorunluluğunu dayatan acı bir deney olmuştur. Yine bu olay, kendi davasına ihanet edenlerin, uzlaştıkları eski düşmanlarının çıkarlarını onlardan daha azgın bir biçimde savunarak, eski yol arkadaşlarına alçakça saldıracaklarını gösteren en kirli ihanet sayfasıdır. Alman sosyal demokrasisinin önderlerinden olan Karl Liebknecht ve Rosa Lüxemburg, eski yol arkadaşlarının ihanetine rağmen mücadelelerini sürdürmüş ve Ekim 1918'de Spartakistler birliğini kurarak emperyalist savaşa karşı mücadeleyi yükseltme yollarını aramışlardır. Ancak Spartakistlerin 15 Ocak 1919'daki ayaklanmasında ikisi de tutuklanmış ve katledilmişlerdir. En yakın "mücadele arkadaşları"nın ihanetine ve arkadan hançerlenmelerine rağmen, boyuneğmez bir tutum takınarak devrimci onurlarını koruyan Lüxemburg ve Liebknecht, sınıf savaşımının uzlaşmaz neferleri olduklarını kanıtlamış ve tarihin en onurlu sayfalarında yerlerini almayı bilmişlerdir.

Rosa Luxemburg

Karl Liebknecht

Almanya'da proletarya hareketinin uğradığı ihanet sonucu yenildiği bu yıllar, Rusya'da Lenin önderliğinde proletarya hareketinin zafere ulaştığı dönemdir. Çürüyen, can çekişen kapitalizm koşullarında Avrupa'nın en geri ülkesinde Lenin'in önderliğindeki proletarya partisi dört yandan kuşatılmış olmasına rağmen, zafere ulaşmayı bilmiş, Marksizmi pratikte bir gerçek haline getiren Leninizm yirminci yüzyıla damgasını vurarak proleter devrimler ve ulusal kurtuluş savaşları çağını açmıştır. Emperyalist dönemin Marksizmi olarak değerlendirilen Leninizmin ışığı ve Ekim Devrimi temelinde gelişen proletarya ve halk hareketleri, Marksizme yönelen saldırı ve eleştirilere karşı en kesin cevap olmuş, dünya proletaryası ve halklar bu öğretinin ışığında savaşımlarını yükseltmişlerdir.

Lenin, burjuva iktidarının yıkılışından sonra yeni toplumun kuruluş ve geliştirilmesinin de gerçek mimarıdır. Birçok küçük-burjuva sosyalistinin ya yakalandıkları sol hastalığı nedeniyle salt iktidarı devirme üzerinde durdukları, ya da karşılaşılan zorluklar karşısında uzlaşmayı tercih ettikleri her noktada Lenin ve Partisi, uzlaşmazlığı ve savaşkanlığı ile en önde yer aldığı gibi, iktidarın ele geçirilişinden sonra da aynı kararlılıkla yürümüş ve yeni toplumun yaratılmasında temel atmışlardır.

Sadece çok sınırlı bazı yönleriyle değindiğimiz bu proletarya önderlerinden başta Marks ve Lenin olmak üzere, Rosa Lüxemburg ve Karl Liebknecht'in ölüm yıldönümlerini anarken, 1,5 yüzyıla varan sosyalist proletarya hareketinin gelişimini, izlediği yolda çıkan engelleri ve bunların neler pahasına aşıldığını hatırlamak her sosyalistin görevidir. Proletaryanın döktüğü ve hâlâ dökmekte olduğu kana gerçek anlamını ve değerini vermek, kazanımlarını korumak, açıktır ki marksist-leninist öğretinin en iyi biçimde kavranmasına ve onun uğruna savaşılmasına bağlıdır. Bu anlamda, Marks ve Lenin'i anmak, onları daha iyi anlamaktır. Proleter sınıf savaşımının ateşi içinde çelikleşmek ve asla ondan taviz vermemektir.

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Impressum

V.i.S.d.P.: M.Aral
Grolmannstr. 20
1 Berlin 12

Yazışma Adresi:
Serxwebûn
Verlag u. Handels-G.m.b.H.
Postfach 10 16 83 5 Köln 1
Deutsche Bank Köln Konto Nr: 12 82 805 (BLZ: 370 700 60)
Postscheck-Amt Köln Konto Nr: 2690 16-507 (BLZ: 370 100 50)

Hollanda	2.50 hfl
Fransa	5.00 ff
Belçika	35.00 bfr
Isviçre	2.00 sfr
Avusturya	15.00 s
Danimarka	6.50 dkr
Isveç	5.00 skr
Norveç	5.00 nkr
Yunanistan	50.00 Dr